RUDYARD KIPLING

CARTEA JUNGLEI

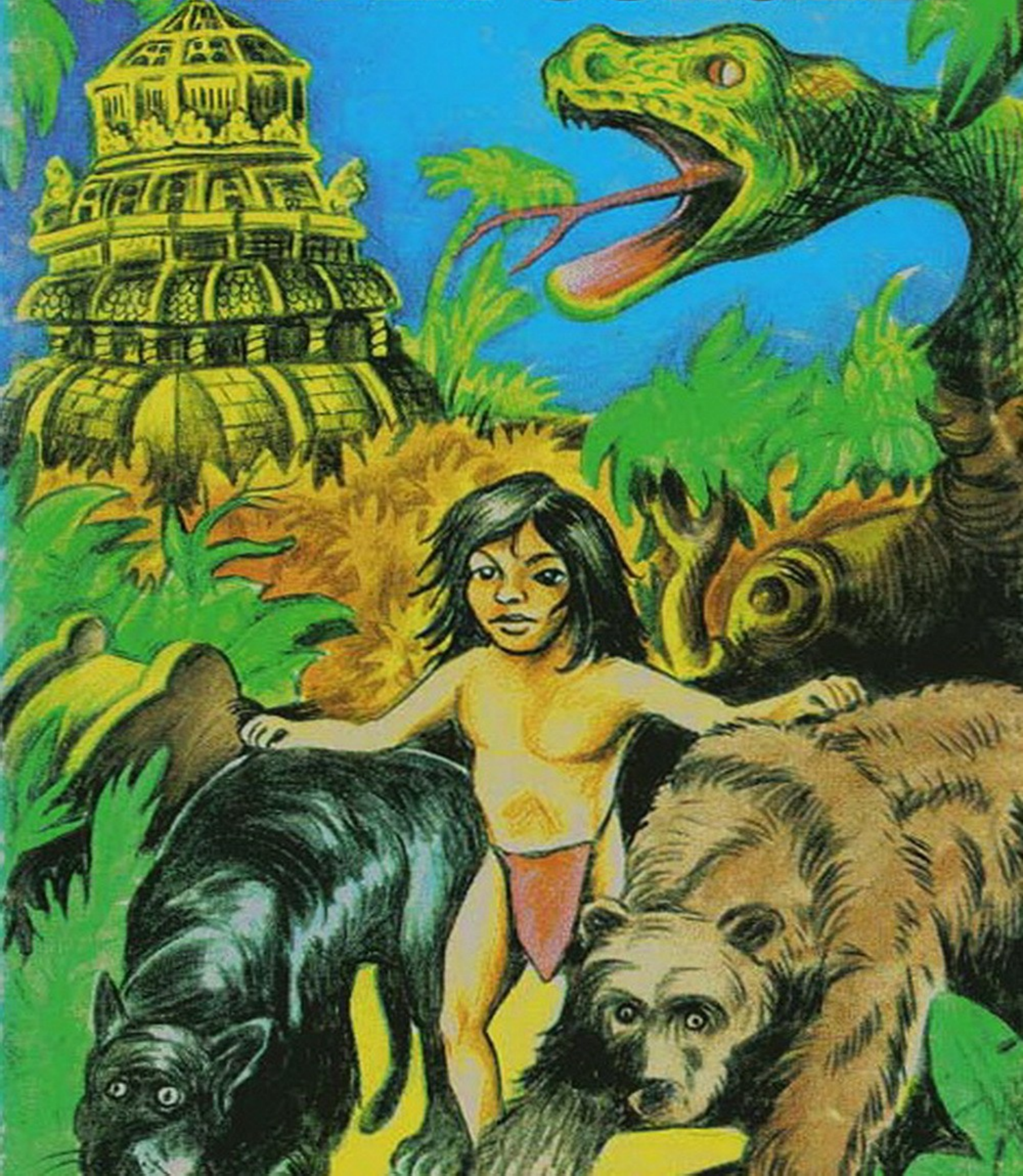

RUDYARD KIPLING

Cartea junglei

Editura CARTEX 2000

The Jungle Book

by Rudyard Kipling, 1893.

Originally published in parts in the American children's magazine Saint Nicholas.

Coperta: Valentin IVAN
ISBN 973-8202-l3-2

FRAŢII LUI MOWGLI

Vulturul Chil le deschide ale nopţii poteci
Scăpate din gheara vampirului Mang.
În ţarcuri şi grajduri rumegă turme,
Al nostru e pământul, în umbre învelit până-n zori;
E ceasul de mândră putere încercată a celor
Cu ciocuri de oţel, cu labele iuţi şi cu gheare.
S-aude urarea noastră la voi: Noroc la vânat!
Tuturor ce a junglei lege păzesc.

CÂNTECUL NOPŢII ÎN JUNGLĂ

Aceasta s-a întâmplat într-o seară fierbinte de vară, pe coastele prăvălite ale munţilor Seeonee, când lupul se trezi din somnul lui obişnuit şi, scărpinându-se cu laba dinapoi sub pântece, căscă plictisit şi începu să-şi întindă labele una după alta, ca să se mai dezmorţească de somnul care îi îngreuna încheieturile. Lupoaica îşi întinse botul enorm şi cenuşiu peste cei patru pui care scânceau, tăvălindu-se care să ajungă mai întâi şi mai aproape de ea, în timp ce razele de lună străluceau la gura peşterii unde îşi aveau culcuşul.

— Mmmrââh, căscă lupul, a sosit din nou vremea să ies la vânătoare, şi era gata să se repeadă la vale, când în pragul peşterii apăru o umbră cu coada stufoasă şi începu să scâncească:

— Noroc la vânat, tu căpetenie a lupilor, şi noroc pentru plozi, şi colţi albi pentru prea cinstiţii tăi copii, cărora le doresc să nu uite niciodată pe cei care trăiesc în lumea aceasta şi flămânzesc.

Era „linge blide”, sau şacalul Tabaqui pe care lupii din India nici nu-l iau în seamă, din cauză că pe unde trece face gâlceavă şi umblă cu fel de fel de vorbe, iar de hrănit se hrăneşte cu tot felul de petice şi resturi de curele şi vechituri pe care le găseşte în gunoaiele de la marginea satelor, în acelaşi timp însă, se feresc de el cu frică, deoarece Tabaqui mai mult decât orice fiară din junglă e apucat uneori de turbare şi atunci nu mai ţine seamă de fiarele pe care înainte le înconjura cu teamă, ci se repede drept înainte şi muşcă tot ce-i iese în cale. Însuşi tigrul se fereşte să-i iasă în drum când ştie că e turbat, deoarece turbarea e boala cea mai îngrozitoare de care toate fiarele se feresc. Oamenii îi zic hidrofobie, dar fiarele îi spun Dewanee, adică nebunie, şi caută cât pot să se ascundă din calea ei.

— Dacă ţi-e foame n-ai decât să vii să cauţi resturile pe care le găseşti, dar sunt sigur că aici nu mai este nimic de mâncat, răspunse lupul înţepat.

— Pentru un lup se poate să nu fie, dar pentru mine, care sunt un nemernic, chiar un os cât de vechi e ospăţ destul de bun, răspunse Tabaqui. Adică de ce, noi cei din Gidur-log (neamul şacalilor) să facem pe delicaţii? Apoi îndreptându-se spre fundul peşterii găsi un ciolan de ied rămas din ajun şi începu să-l ronţăie mulţumit.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi ospătat, zise el lingându-şi botul. Ce frumoşi sunt preacinstiţii tăi copii şi ce ochi mari şi frumoşi au. Sunt tineri încă, dar cu toate acestea nu cred că aş putea să uit zicătoarea că toţi copiii de crai sunt vrednici şi bărbaţi chiar din leagăn.

Se ştie că nimic nu este mai neplăcut decât să-i lauzi cuiva copiii de faţă cu ei, dar şacalul se bucura pe ascuns văzând lupul şi lupoaica privindu-se stingheriţi de aceste vorbe care nu erau câtuşi de puţin la locul lor.

Tabaqui se aşează pe picioarele dinapoi şi câteva clipe nu mai zise nimic ci privea mulţumit de efectul vorbelor lui fără rost, apoi după un timp continuă cu răutate:

— Mi-a spus Shere Khan, cel mare, că de cum va răsări luna nouă îşi va muta locul de vânătoare în părţile acestea.

Shere Khan era tigrul care îşi avea culcuşul pe malul fluviului Waingunga, la douăzeci de mile depărtare de peştera lupilor.

— N-are acest drept, răspunse lupul supărat. Legea din junglă spune limpede că nu poate să-şi schimbe locul de vânătoare fără să fi trimis vorbă dinainte. Când va apărea, va speria vânatul pe o rază de cel puţin zece mile împrejur... iar eu trebuie să vânez acuma pentru doi.

— Nu l-a poreclit mama lui degeaba, când i-a spus Lungri (şchiopul), interveni lupoaica. E şchiop de un picior din naştere şi tocmai din cauza aceasta niciodată n-a putut vâna decât jigodii. Se vede că cei de pe malurile fluviului Waingunga nu-l văd cu ochi buni şi acum are de gând să ne

facă şi nouă inimă rea. Fără îndoială, oamenii vor scotoci toată jungla ca să dea de el, dar Shere Khan va fi departe, iar noi va trebui să ne părăsim bârlogul împreună cu puii noştri, în ziua când vor da foc ierbii din junglă. Crede-mă, suntem foarte mulţumiţi de venirea lui Shere Khan.

— Vreţi să-i duc vorbă că vă face plăcere venirea lui? întrebă Tabaqui.

— Ieşi afară, se răsti lupul, căci pentru noaptea aceasta venirea ta ne-a făcut destul venin. Du-te şi vânează împreună cu stăpânul tău.

— Las' că plec, răspunse Tabaqui liniştit. Pe Shere Khan îl puteţi auzi acum şi voi cum goneşte prin hăţişuri, aşa că nu mai era nevoie să vă anunţ eu sosirea lui.

Lupul ciuli urechea. În fundul văii care cobora albia unui pârâu se auzea mugetul plângător şi prelung al unui tigru care se vede că nu vânase nimic şi nici nu-i păsa că toată jungla aude mugetul lui.

— Ce dobitoc, zise lupul, să pleci la vânătoare în cap de noapte şi să faci o astfel de larmă. Poate îşi închipuie că ciutele noastre sunt tot aşa de grase ca bizonii de pe fluviul Waingunga?

— Hhhşş, făcu lupoaica, tu n-auzi? În noaptea aceasta tigrul nu goneşte nici bizon nici ciută, ci adulmecă urme de om.

Mugetul plângător încetase şi acum se auzea un fel de mârâit înecat care părea că răscoleşte adâncurile junglei în toate părţile încotro te-ai fi întors. Acesta era freamătul cu care avea obiceiul să sperie tăietorii pădurilor şi pe cei care dormeau sub stele, căci căutând să se ferească din calea lui, se repezeau zăpăciţi de spaimă şi tocmai atunci cădeau plocon între căngile de oţel ale tigrului.

— Adulmecă om, zise lupul şi, ridicând botul în vânt, i se văzură colţii albi strălucind în lumină. Se vede că nu sunt destule gâze şi broaşte pe marginea mlaştinilor, că vine să sfâşie omul şi tocmai prin partea unde avem locurile noastre

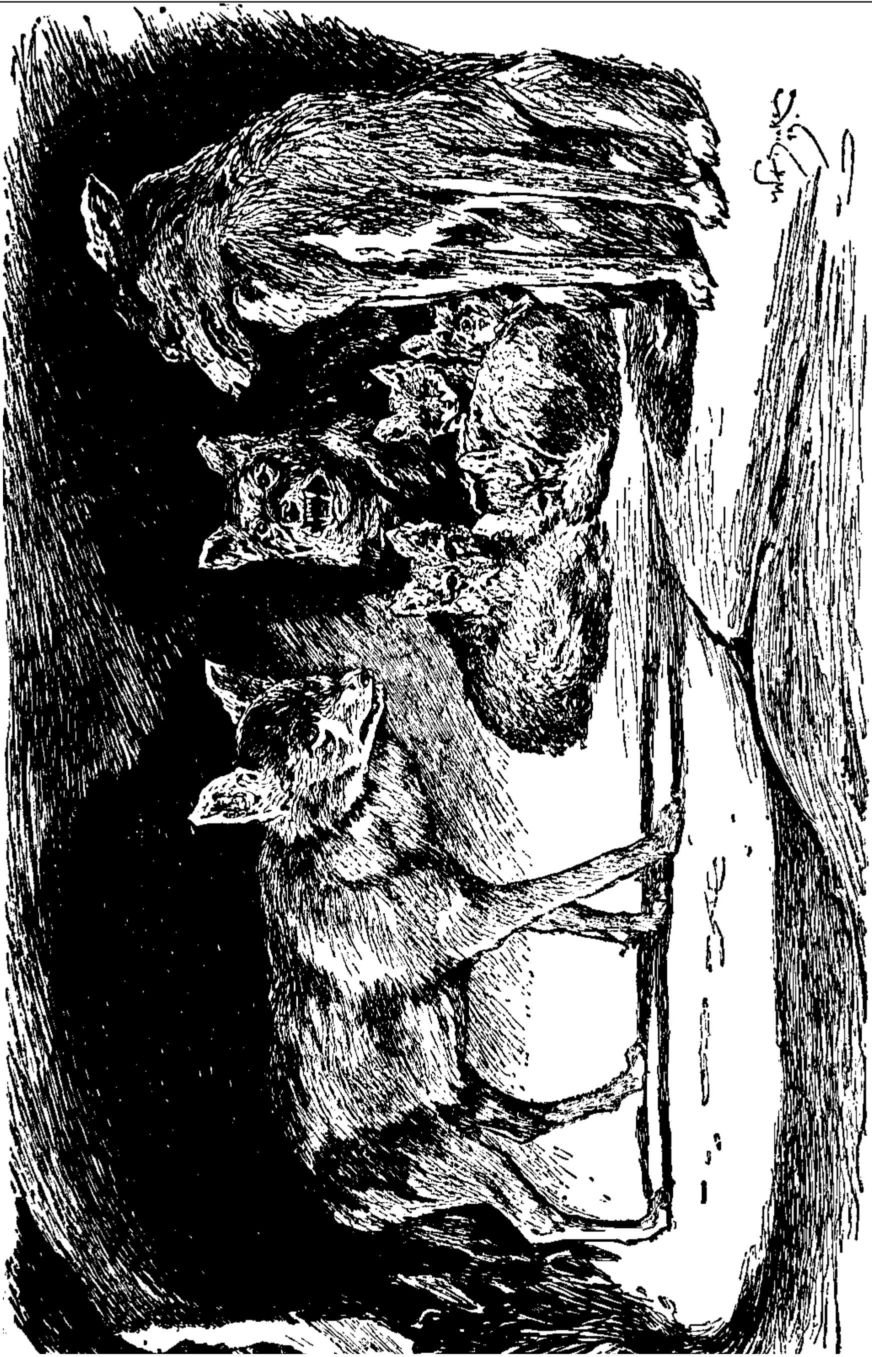

pentru vânat.

Legea junglei, ale cărei porunci nu sunt niciodată fără temei, opreşte orice fiară ca să vâneze omul, cel mult atunci când îl ucide pentru a arăta puilor săi cum se vânează, dar şi în cazul acesta trebuie să fie departe de locurile de vânătoare ale haiticului din care face parte, şi numai singură. Adevăratul motiv al opreliştei însă este că, dacă ucizi om, asta înseamnă că mai curând sau mai târziu oamenii albi vor apărea înarmaţi cu puşti şi încălecaţi pe elefanţi, şi sute de indigeni cu spatele gol, dar înarmaţi cu lănci, cu gonguri şi cu facle aprinse, aşa că toate vietăţile din junglă au de suferit din cauza unei neascultări... Fiarele între ele spun că omul trebuie cruţat din cauză că este cel mai slab dintre vieţuitoare şi cel mai lipsit de apărare, prin urmare este nedemn de un adevărat vânător ca să atace un om. Tot fiarele mai spun că cel care mănâncă un om face jigodie şi-şi pierde dinţii înainte de vreme, şi asta este adevărat.

Mugetul înfundat părea că se apropie, apoi se auzi dintr-o dată un „aarh”, ceea ce însemna că tigrul a făcut o săritură. Apoi se auzi un urlet care nu semăna deloc a tigru, şi cu toate acestea urlase Shere Khan.

— Se vede că i-a scăpat prada, zise lupoaica. Ce poate fi?

Lupul ieşi în faţa peşterii şi după ce făcu un rond, auzi tigrul mugind fioros şi ierburile, pe unde trecea, vâjâind în urma lui.

— Dobitocul, zise lupul după ce se întoarse, altceva n-avea mai bun de făcut decât să sară în vatra focului unui tăietor de lemne. Se vede că şi-a ars labele. Şacalul Tabaqui este cu el.

— Cineva suie coasta spre noi, zise lupoaica ciulind urechea, fiţi gata să-l primiţi.

În mijlocul hăţişului apropiat se auziră foşnind ierburile. Lupul se aşează pe toate patru picioarele şi îşi încordă muşchii, gata să sară. Dacă cineva ar fi fost de faţă, ar fi avut prilejul să vadă cea mai ciudată întâmplare: lupul îşi

frână săritura la jumătate, după ce se ridicase de la pământ. Sărise fără să ştie asupra cui, şi când se pomeni în aer, îşi contractă muşchii şi se opri dintr-o dată, la o înălţime de patru sau cinci coţi, ca să cadă aproape în acelaşi loc de unde plecase.

— E om, gemu el, un copil. Ia te uită!

În faţa lui se oprise un copilaş mititel, în mână cu o ramură pe care se sprijinea. Era gol complet, cu trupul ars de soare şi atât de mic încât abia învăţase să umble: cea mai mică şi mai nevinovată vietate care ajunsese până acum să intre într-un cotlon de lupi. Se opri şi, uitându-se la lup, începu să zâmbească.

— Aşa arată un copil? se miră lupoaica. Adu-l încoace să-l văd şi eu, căci aşa ceva n-am mai văzut până acum.

Lupul, obişnuit să-şi ducă puii singur dintr-un loc într-altul, este în stare să ridice în colţi chiar un ou, fără să-l strivească, aşa că lupul care păzea intrarea peşterii căscă gura şi apucă băieţaşul atât de uşor de spate, încât colţii lui nici pielea nu i-o zgâriară, şi ridicându-l deasupra capului, îl aşeză între puii din faţa lupoaicei.

— Mititelul de el! Cât e de mic şi de golaş! se miră lupoaica.

Copilaşul îşi făcu loc printre pui, ca să poată ajunge la căldură, alături de lupoaică.

— Mi se pare că vrea să-şi facă loc alături de puii mei... Va să zică aşa arată puiul de om. N-am auzit până acum ca o lupoaică să se poată mândri că printre puii ei a crescut şi copilul omului.

— Eu am auzit odată că aşa ceva s-a mai întâmplat din când în când şi înainte, dar n-am pomenit să se fi întâmplat niciodată în vremea mea şi nici în haiticul nostru, răspunse lupul. Pe tot trupul n-are nici un singur fir de păr şi l-aş putea omorî cu o singură lovitură de labă. Dar ia uită-te la el cum mă priveşte, fără nici un fel de spaimă.

Lumina de lună de la gura peşterii se stinse, căci în faţa intrării apăru capul imens al lui Shere Khan care încerca să-

şi facă loc. În urma lui se auzea Tabaqui miorlăind:

— Stăpâne, stăpâne, aici a intrat. Opreşte-te.

— Shere Khan ne face o mare cinste, zise lupul proptindu-se în picioare şi ochii lui începură să scapere scântei. Ce caută Shere Khan pe aici?

— Îmi caut prada, răspunse tigrul. Părinţii lui mi-au scăpat, dar el a trecut pe aici. Daţi-mi-l înapoi!

Shere Khan, exact cum spunea lupul, sărise în vatra de jăratic a tăietorilor de lemne şi era foarte întărâtat din cauză că-şi arsese labele picioarelor care-l usturau de-i venea să urle. Lupul ştia însă că gura peşterii era prea strâmtă pentru ca un tigru să poată trece printr-însa. La intrare Shere Khan îşi făcuse loc să-şi bage labele dinainte şi capul, dar era atât de strâmtorat ca şi un om care ar vrea să-şi facă loc printr-un butoi, pentru a se lupta cu cineva.

— Lupii sunt popor liber şi nu primesc decât poruncile venite de la soborul haiticului, iar pe cele care le dă un vărgat ucigaş de pisici nu le ascultă, răspunse lupul. Piciul este al nostru şi îl vom ucide dacă vom vrea.

— Adică aţi vrea şi n-aţi prea vrea! Ce fel de vorbe sunt acestea? Pe taurul care l-am omorât adineauri, de când trebuie să stau să mă milogesc în duhoarea de câini a culcuşului vostru, pentru ca să-mi daţi înapoi ceea ce mi se cuvine? Ori poate nu este Shere Khan cel care vorbeşte cu voi?

Mugetul tigrului tuna pe sub bolta peşterii şi lupoaica se scutură de puii care i se înghesuiau la piept şi sări în picioare, cu ochii scăpărând ca două lumini de pucioasă prin întuneric, îndreptaţi spre luminile ca de flăcări ale

ochilor tigrului.

— Eu sunt cea care îţi va răspunde, eu Raksha (demonul). Piciul este al meu, Lungri, al meu şi nu va fi ucis. Va trăi pentru ca să alerge în haitic şi să vâneze cu haiticul; şi la urma urmelor ascultă, tu care goneşti adulmecând urmele copiilor goi, care te hrăneşti cu broaşte şi omori peşti, va veni o zi când piciul te va vâna şi pe tine. Dar acum să faci bine să pleci numaidecât, căci altfel ţi-o jur pe Sambhurul pe care l-am omorât (căci eu nu mă hrănesc cu jigodiile moarte de foame ca tine), te vei întoarce la maică-ta mai şchiop decât erai în ziua când te-ai născut, tu javră din junglă cu labe prăjite. Hai pleacă!

Lupul rămase mirat şi se uită la ea. Aproape uitase vremea când câştigase această lupoaică în luptă dreaptă de la alţi cinci lupi care se încăieraseră pentru ea; asta a fost atunci când ieşea şi ea cu haiticul şi când fusese poreclită pe bună dreptate Demonul. Shere Khan ar fi putut să-l înfrunte pe el, dar lupoaicei nu i se putea pune împotrivă, căci ştia că de acolo unde se găsea, avea mai multă putere asupra lui şi o ajuta şi faptul că era în culcuşul ei pentru care ar fi dat oricând luptă pe viaţă şi pe moarte. De aceea se retrase binişor din gura peşterii şi, când se simţi mai la larg, strigă o dată din fundul bojocilor:

— La el în curte toată jigodia face pe voinicul. Vom vedea ce va spune haiticul şi cum se va împăca la gândul că tu vrei să creşti copiii oamenilor. Hoţi cu cozile zbârlite, copilul este al meu şi în colţii mei va trebui să moară!

Lupoaica se întoarse tremurând de furie la puii ei, iar lupul îi spuse foarte serios:

— Shere Khan are foarte multă dreptate. Piciul trebuie dus în faţa haiticului. Ce gând ai mamă? Vrei să-l creşti aici cu noi?

— Nici vorbă că vreau să-l cresc, răspunse lupoaica respirând din greu. A venit la noi dezbrăcat în timp de noapte, singur şi flămând, dar cu toate acestea nu i-a fost frică. Ia vezi cum şi-a făcut loc la sânul meu, dând la o

parte unul dintre puii noştri. Casapul acesta şchiop l-ar fi omorât şi pe urmă ar fi fugit spre fluviul Waingunga, iar oamenii din sat, drept răzbunare, ar fi bătut toate culcuşurile noastre. Adică de ce să nu-l cresc aici cu noi? Sigur că-l voi creşte. Culcă-te frumuşel, brotăcelule! De aici înainte îţi voi zice Mowgli, brotăcelul, şi să ştii că va veni o vreme când vei goni şi tu pe Shere Khan, aşa cum te-a gonit el pe tine.

— Bine, dar haiticul ce va zice? stărui lupul.

Legea junglei spune limpede că orice lup e slobod să se retragă din haiticul din care face parte, după ce s-a însurat; în ziua însă când puii lui sunt destul de voinici pentru ca să se poată ţine pe picioare, trebuie să-i ducă în faţa soborului, pentru ca toţi ceilalţi lupi să-i poată recunoaşte când îi vor întâlni. După această înfăţişare, puii de lup sunt slobozi să alerge încotro îi va trage inima şi până în ziua când vor ucide primul cerb, nimeni dintre lupii haiticului nu va fi scutit de pedeapsa ce i se cuvine, dacă se va întâmpla să-i sfâşie cu colţii. Pedeapsa e crâncenă şi cel nevinovat e omorât acolo unde este găsit. Dar dacă veţi sta să vă gândiţi puţin, veţi recunoaşte că este pe bună dreptate.

Lupul aşteptă până în ziua când puii lui puteau umbla pe picioare, şi într-o noapte când se adună soborul, îi luă cu el, împreună cu Mowgli şi cu lupoaica, şi se îndreptă spre Stânca Soborului, un vârf de deal acoperit numai de bolovani şi de stânci, în dosul cărora se puteau ascunde cam o sută de lupi. Akela, lupul cenuşiu şi văduv, care mergea în fruntea haiticului pentru că el era cel mai tare şi mai viclean, se întinsese cât era de lung pe stânca lui, iar ceva mai jos erau întinşi cam la patruzeci de lupi de toate mărimile şi de toate culorile, de la veteranii cu blănuri ca de viezure care erau în stare să se lupte de unul singur cu renul, până la lupii tineri de trei ani, şi cu blănurile negre, care îşi închipuiau că şi ei pot face asemenea isprăvi. Lupul Akela ducea haiticul de mai bine de un an. În tinereţe căzuse de două ori în cursa întinsă pentru lupi şi într-un rând fu-

sese ciomăgit şi lăsat în mijlocul câmpului de oamenii care îl credeau mort, aşa că ştia destul de bine şi apucăturile şi obiceiurile oamenilor.

În sobor nu se vorbea prea mult. Puii erau îngrămădiţi la mijloc şi se dădeau de-a tumba între ei, în timp ce părinţii lor erau aşezaţi roată împrejur. Din când în când, câte un lup mai bătrân ieşea din rând, se apropia de câte un pui şi după ce se uita cu de-amănuntul la el, se întorcea să-şi ia locul, cu păşi nesimţiţi ca de umbră. Altădată, câte o lupoaică îşi zorea puiul din urmă ca să iasă în lumina de lună, pentru a fi încredinţată că nimeni nu l-a trecut cu vederea. Din vârful stâncii, Akela striga:

— Cunoaşteţi legea; cunoaşteţi cu toţii legea din junglă. Lupilor, uitaţi-vă bine la ei.

La sfârşit de tot (în această clipă lupoaica simţi că i se zbârleşte coama) lupul aduse în mijlocul cercului pe Mowgli, brotăcelul, cum îi ziceau ei, iar băiatul se aşeză şi începu să râdă şi să se joace cu nişte pietricele care străluceau în lumina de lună. Akela încă nu ridicase până acum capul întins pe labe:

— Uitaţi-vă bine, lupilor!

Din dosul stâncilor se auzi glasul lui Shere Khan care mugi înfundat:

— Piciul este al meu; daţi-mi-l înapoi, căci poporul liber din junglă nu are ce face cu un copil.

Akela însă nici nu ciuli urechile, ci continuă:

— Uitaţi-vă bine lupilor. Poporul liber din junglă n-are să primească de la nimeni porunci, afară de cele pe care le dă haiticul. Uitaţi-vă bine!

Se auzi un mârâit surd în mijlocul adunării, iar un lup mai tânăr de patru ani repetă vorbele lui Shere Khan.

— Poporul liber din junglă nu are ce face cu un copil.

Legea junglei însă spune foarte limpede că atunci când se naşte gâlceavă din cauză că un străin îşi cere intrarea în haitic, doi membri, care nu pot fi nici mama nici tatăl străinului, trebuie să pună vorbă bună pentru el.

— Cine pune vorbă bună pentru el? Care dintre cei ce fac parte din poporul liber vrea să pună vorbă bună pentru el?

Nu răspunse nimeni şi lupoaica se încordă pe picioare pentru ca să se repeadă la lupta ei cea din urmă, căci ştia că va fi cea din urmă în cazul când lucrurile vor ajunge la încăierare.

Dar atunci se ridică Baloo, singura fiară care nu făcea parte din haitic şi care putea umbla slobod prin junglă, unde-i plăcea, şi putea lua parte şi la sfatul de la Stânca Soborului, Baloo, ursul cafeniu şi somnoros care învăţa pe toţi puii fiarelor ce este legea junglei. El era ascultat pentru că nu se hrănea decât cu nuci, cu rădăcini şi cu miere, de aceea se propti în picioarele dinapoi şi mârâi surd:

— Copilul... copilul de pripas, murmură el. Acesta nu poate face nimănui nici un rău, prin urmare eu pun vorbă bună pentru el. Nu am darul cuvântului, dar vă spun adevărul. Luaţi-l şi pe el în haitic, împreună cu ceilalţi, ca să poată alerga şi el cu noi când plecăm la vânat. Mă însărcinez eu să-l învăţ tot ceea ce trebuie să ştie.

— Mai avem nevoie de unul. Baloo a vorbit şi el este cel care învaţă puii noştri să cunoască legea. Cine împărtăşeşte părerea lui Baloo?

În mijlocul adunării sări o umbră neagră care fusese în vârful unei stânci. Era Bagheera, pantera neagră, cu blana ei neagră ca noaptea, dar părul de pe ea avea reflexele caracteristice ale felinelor cu luciri jucând în ape de umbră. Toţi cunoşteau pe Bagheera şi fiecare se ferea din calea ei, căci era mai vicleană decât Tabaqui, mai îndrăzneaţă decât bourul şi mai temută decât elefantul când este rănit. Glasul

ei însă este mai dulce ca mierea ce picură proaspăt din fagurii scorburilor şi pielea mai mătăsoasă decât fulgul.

— O Akela şi voi Popor Liber din junglă, mugi domol pantera, eu n-am dreptul să mă amestec în sfatul vostru. Dar legea junglei spune că, dacă se iveşte neînţelegere pentru un pui mai tânăr, fără să fie vorba de omor, viaţa acestui pui poate fi răscumpărată. Legea însă nu spune cine poate şi cine nu poate să dea această răscumpărare. Am dreptate sau nu am?

— Foarte bine, foarte bine! aprobară puii cei tineri care erau mereu nesătui. Are dreptate, să ascultăm ce spune Bagheera. Piciul poate fi răscumpărat. Aşa spune legea.

— Ştiind că eu nu am dreptul să mă amestec în sfatul vostru, v-am cerut învoire.

— Prin urmare vorbeşte, şi spune ce ai de supus, strigară vreo douăzeci de lupi dintr-o dată.

— E ruşinos să omori un copil. Afară de asta, după ce va mai creşte, ne poate fi de mare folos când plecăm la vânat. Aşadar, pe lângă vorba pusă de Baloo, eu o pun şi pe a mea şi pe deasupra mai adaug şi un taur, un taur proaspăt ucis şi gras şi care vă aşteaptă la o milă depărtare de aici; dacă vreţi să-l primiţi între voi aşa cum spune legea. Cred că nimeni nu poate avea nimic împotrivă?

Din mijlocul lupilor se ridică un freamăt de glasuri:

— Ce-o să fie dacă-l primim, căci şi aşa va muri în timpul ploilor de iarnă, sau va muri de insolaţie? Ce rău ne-ar putea pricinui nouă broscoiul acesta în pielea goală? Hai să-l primim în haitic! Bagheera, unde este taurul tău? Primiţi-l în haitic!

La urmă se auzi glasul profund şi răsunător al lui Akela:

— Uitaţi-vă bine la el, uitaţi-vă bine lupilor!

Mowgli era foarte ocupat cu pietricelele lui şi nici nu băgă de seamă când lupii începură să vină unul câte unul şi să se uite la el. După ce se perindară prin faţa lui, toată adunarea coborî coasta muntelui şi se îndreptă spre taurul de răscumpărare. Nu mai rămaseră decât Akela, Bagheera,

Baloo şi lupii care aduseseră pe Mowgli. Shere Khan începu să mugească prin noapte, că nu-i dăduseră lui copilaşul.

— Mugeşte cât îţi pofteşte inima, murmură Bagheera printre dinţi, căci va veni un timp când băiatul acesta golaş te va face să mugeşti altfel decât [illegible] acum, sau dacă nu, atunci habar n-am de ce va să zică [illegible].

— Am procedat foarte bine, interveni Akela, căci oamenii şi c[illegible]lor sunt fiinţe înţelepte. Cine ştie, poate ne va fi cân[illegible] mare folos.

— [illegible] răspunse Ba[illegible] ne[illegible] aş-t[illegible] meargă [illegible]

Akela nu zise nimic. [illegible] gândul la [illegible]ocul de trebuie să vină pentru fiecare conducător de haită, când puterile încep să-l părăsească [illegible] şi ce trece şi devine neputincios ca pe urmă [illegible] de lupi şi locul lui să [illegible] mai tânăr ca[illegible] rândului.

— [illegible] şi daţi-i învăţătură cum se cade [illegible] toţi cei din neamul poporului liber al junglei, zise lupul.

Aşa s-a întâmplat, că pe [illegible] răscumpărării cu un [illegible] şi vorba bună pusă de Baloo, Mowgli a fost primit în [illegible] lupilor Seeonee.

De aici înainte va trebui să vă daţi osteneală şi să faceţi un salt de zece sau unsprezece ani, ca să vă puteţi imagina, o dată cu mine, viaţa minunată pe care a dus-o

Mowgli în haiticul lupilor, căci, dacă ar fi să v-o descriu eu, ar trebui să umplu mai multe volume.

Băiatul crescu alături de puii de lup care deveniră lupi în lege, înainte ca el să fi devenit băiat în toată forma, iar ursul îl învăţă meşteşugul vieţii din junglă şi îi tălmăci tot ce vedea în jurul lui, de la firul ierburilor, până la suflul fierbinte al nopţilor ridicate din văi, de la cântecul bufniţei care zbura printre ramurile copacilor întinse deasupra lui, până la urmele lăsate pe scoarţa copacilor de liliecii opriţi în popas peste noapte; aşa, orice înfiorare a undei şi orice salt al peştilor în iezer deveniră pentru el lucruri tot atât de obişnuite ca şi pentru un om de afaceri, lucrările lui de birou. Când nu era plecat la învăţătură, se întindea la soare şi dormea, pe urmă mânca şi se culca din nou. Când simţea că e nespălat sau când îi era cald, se băga în apa izvoarelor limpezi de munte şi se scălda, iar când nu mai găsea miere (Baloo îi spusese că mierea şi nucile sunt tot atât de bune de mâncat ca şi carnea crudă) se urca în copaci şi căuta singur fagurii, căci Bagheera îl învăţase cum să procedeze. Pantera se căţăra pe o cracă şi-l striga: „Vino încoace frăţioare”, iar Mowgli începea să urce urseşte pe tulpina copacului, până ajungea sus. Mai târziu îşi făcea vânt dintr-o cracă în alta, ca orice maimuţă cenuşie care nu era cu nimic mai îndemânatică în salturi decât el. Avea locul lui chiar în adunările de la Stânca Soborului, când se întâmpla ca lupii să vină la sfat, iar aici începu să-şi dea seama că dacă priveşte ţintă în ochii unui lup, acesta după un timp întoarce ochii în altă parte sau pleacă fruntea în pământ, şi de la o vreme simţea o adevărată plăcere să-i vadă plecându-se în faţa lui. Altădată îşi găsea de lucru smulgând spinii din labele prietenilor lui, căci se ştie că lupii au mult de suferit din cauza spinilor în care calcă sau a scaieţilor care li se înfig în blană. Noaptea cobora în văi unde erau semănăturile oamenilor şi privea cu multă curiozitate la cei adunaţi în jurul focurilor aprinse în faţa colibelor. Cu toate acestea se ferea de oameni, căci în

mijlocul junglei Bagheera îi arătase odată o ladă în patru colţuri, în care era gata să intre, şi-i spusese că aceasta este o cursă pusă de oameni. Mai mult decât orice însă îi plăcea să intre împreună cu Bagheera cât mai adânc în junglă şi să doarmă până când trecea zăduful zilei, ca pe urmă seara să o urmărească aşa cum pleacă la vânătoare. Bagheera ataca în dreapta sau în stânga, după cum o răzbea foamea, şi tot aşa făcea şi el, afară de anumite cazuri. Se întâmplă anume că, după ce mai crescu şi putu înţelege anumite lucruri, pantera neagră îi spuse să nu ucidă niciodată jivine, căci viaţa lui a fost răscumpărată cu preţul unui taur oferit haiticului lupilor la Stânca Soborului.

— Toată jungla este a ta şi vei putea ucide tot ce-ţi place când te vei simţi în putere ca să poţi ucide. Dar în amintirea taurului cu care ai fost răscumpărat, nu trebuie să mănânci jivine sau fiare bătrâne, căci legea din junglă te opreşte.

Mowgli cinsti această învăţătură şi nu o călcă niciodată.

Băiatul crescu mare şi voinic, ca orice băiat care n-are nici un alt gând decât hoinăreala şi mâncarea. Lupoaica avu grijă să-i spună din vreme că Shere Khan nu e dintre cei în care ai putea avea încredere şi că într-o bună zi va trebui să sfârşească prin a-l ucide. În locul lui un lup s-ar fi gândit mereu la acest lucru, Mowgli însă uită foarte repede ceea ce-i spusese lupoaica, tocmai din cauză că el era băiat, cu toate că dacă ar fi ştiut să vorbească pe limba oamenilor, el ar fi zis că e lup.

Shere Khan era mereu pe urmele lui Mowgli prin junglă şi se împrietenise cu lupii cei tineri din haitic, după ce Akela începu să îmbătrânească şi să mai piardă din putere. Lupii umblau după el şi prăznuiau din rămăşiţele ospăţului lăsat de tigru, fapt pe care Akela nu l-ar fi îngăduit pentru nimic în lume, dacă ar fi putut duce autoritatea de călăuză a haiticului până la capăt. Ca să intre în voia tinerilor lupi, Shere Khan le spunea fel de fel de vorbe linguşitoare şi se mira cum de ei, care sunt vânători atât de tineri şi de chipeşi, se puteau lăsa conduşi de un lup care era cu un picior

în groapă, şi de un copil ca Mowgli. Am auzit, spunea Shere Khan, că la adunarea Soborului nici nu îndrăzniţi să vă uitaţi în ochii lui, iar lupii începeau să mârâie şi să-şi zbârlească spinările.

Bagheera, care vedea şi auzea tot ce se întâmplă în junglă, se vede că auzise de vorbele pe care le înşira tigrul, căci de câteva ori îi atrase atenţia lui Mowgli că într-o bună zi Shere Khan îl va omorî. Băiatul însă se mulţumise să râdă şi să răspundă: „Haiticul este cu mine; pe urmă te am de partea mea şi pe tine, iar Baloo oricât de leneş ar fi din fire, de dragul meu poate tot va da şi el o labă de ajutor sau chiar două. Prin urmare de ce să-mi fac grijă!”

În timpul unei zile fierbinţi de vară în mintea Bagheerei se mişcă un gând care pornise din câteva amănunte pe care le prinsese din zbor. Poate îi mai spusese câte ceva şi Ikki, ariciul, aşa că de cum ajunseră în adâncul junglei, şi băiatul se întinse cu capul să doarmă în blana ei neagră ca păcura, începu să-i spună:

— Frăţioare, de câte ori ţi-am spus până acuma că Shere Khan este duşmanul tău?

— Cam tot de atâtea ori câte nuci sunt în palmierul din faţa noastră, răspunse Mowgli care nu ştia a face socoteli. Şi ce este dacă mi-ai spus? Mi-e somn Bagheera şi tu ştii că Shere Khan are limba tot atât de lungă cât şi coada, întocmai ca şi păunul Mao.

— Acum nu mai este vreme de dormit. Ştie şi Baloo, ştiu şi eu, dar ştie şi întregul haitic. Până şi zăpăciţii de cerbi au aflat... Ţi-a spus şi Tabaqui, de altfel.

— Eheh, răspunse Mowgli batjocoritor. Tabaqui a venit mai zilele trecute pe la mine, să-mi povestească nu mai ştiu ce şotie, cum că eu n-aş fi decât un pui golaş de om care nu e bun de altceva decât să dezgroape rădăcini, cum fac mistreţii, dar l-am luat de coadă şi-am dat cu el de două ori de tulpina unui palmier, ca să se înveţe minte.

— Ai făcut o faptă ne la locul ei, deoarece Tabaqui, cu toate că-i place să poarte vorbe de ici colo, avea pesemne

de gând să-ţi vorbească despre anume lucruri care te priveau de-aproape. Deschide-ţi ochii frăţioare. Shere Khan nu va îndrăzni să te ucidă în mijlocul junglei, dar va veni o zi când Akela nu va mai fi în stare să-şi vâneze singur cerbul şi atunci haiticul va trebui să fie condus de altul. Mulţi dintre lupii care s-au uitat la tine în noaptea când ai fost primit în haitic la Stânca Soborului, azi au murit sau sunt bătrâni, şi mi se pare că lupii cei mai tineri, aşa cum i-a învăţat Shere Khan, sunt de părere că un copil n-are ce căuta în haiticul lupilor Seeonee. Ca mâine însă tu vei fi bărbat...

— Şi ce va să zică un bărbat care nu aleargă alături de haitic? întrebă Mowgli. Eu sunt născut în junglă şi am ascultat de legea ei; nu este nici un lup din laba căruia eu să nu fi smuls un ghimpe de mărăcine, prin urmare toţi îmi sunt fraţi. De asta nu mă îndoiesc!

Bagheera se întinse cât era de lungă în faţa băiatului şi închise ochii pe jumătate.

— Frăţioare, zise pantera, întinde braţul şi pipăie-mă sub fălci.

Mowgli întinse mâna zdravănă şi arsă de soare şi pipăi blana lucioasă a panterei sub fălcile unde jucau muşchii ca nişte sârme de oţel, iar degetele lui deteră peste un loc abia simţit de unde lipsea părul de pe piele.

— Nimeni în junglă, continuă Bagheera, nu ştie, frăţioare, că eu, pantera neagră, am văzut lumina zilei printre oameni şi că tot printre oameni a murit şi maică-mea... În cuştile palatului regesc din Oodeypore. Tocmai din cauza aceasta, la adunarea ţinută pe Stânca Soborului am plătit taurul ca preţ al răscumpărării tale, pe vremea când tu erai un puşti. Da, şi eu sunt născută printre oameni şi niciodată nu văzusem jungla. Mă hrăneau într-o cuşcă făcută din drugi de fier, până într-o noapte când mi-am dat seama că eu sunt Bagheera, panteră şi nu jucărie pentru oameni, şi cu o singură lovitură de labă am rupt zăvoarele şi am scăpat. Tocmai din cauză că eu cunosc obiceiurile oamenilor, am

devenit mult mai fioroasă chiar decât Shere Khan, nu este aşa?

— Exact aşa, căci afară de Mowgli tot ce mişcă în junglă se teme de Bagheera.

— Ei bine, tu eşti pui de om, răspunse pantera înduioşată. Dar cu toate că eu m-am întors în junglă, tu va trebui să pleci din junglă la ai tăi, la oamenii care sunt fraţi cu tine, de cumva nu vei fi omorât de haitic.

— Dar nu văd de ce ar încerca cineva din haitic să mă omoare? întrebă Mowgli.

— Uită-te la mine, zise Bagheera.

Băiatul întoarse privirea spre panteră şi cât ai clipi Bagheera întoarse capul în altă parte.

— Vezi, tocmai din cauza asta, zise pantera şi îşi încrucişă labele dinainte pe stratul de frunze din faţa ei. Nimeni nu are îndrăzneala să se uite la tine; eu însă sunt născută printre oameni şi de aceea îmi eşti drag. Ceilalţi însă te urăsc din cauză că nu pot să înfrunte privirea ta, pentru că tu eşti mai înţelept decât ei, şi pentru că le-ai scos ghimpii din tălpile labelor, şi pentru că tu eşti om.

— Aşa ceva mie nici nu mi-a trecut prin minte, răspunse Mowgli înţepat, şi încruntă din sprâncene.

— Ce spune legea din junglă? Întâi să loveşti şi pe urmă să te fuduleşti. Ei îşi dau seama că tu eşti un om, chiar din felul tău de a trăi fără nici un fel de grijă. Dar gândeşte-te bine: Presimt că în ziua când Akela se va întoarce fără pradă în haitic, şi de fiecare dată când iese la vânat îi vine tot mai greu să doboare ţapul la care se repede, haiticul se va întoarce contra lui şi contra ta. În ziua aceea se vor aduna la Stânca Soborului şi... tocmai aici voiam să ajung, zise Bagheera şi se ridică în picioare. Coboară repede în vale, unde sunt colibele oamenilor, şi ia un mănunchi din Floarea Roşie pe care o găseşti la ei, aşa ca atunci când va sosi ceasul să poţi avea un tovarăş mai tare decât mine, decât Baloo şi toţi cei care te iubesc în haitic.

— Floarea cea Roşie luceşte în fiecare zi pe înserat în

faţa colibelor lor. Mă voi duce s-o aduc, zise Mowgli.

— Acum ai vorbit ca un fiu al oamenilor, aprobă Bagheera cu mândrie. Să nu uiţi că Floarea Roşie se găseşte în vase de pământ; ia unul şi adu-l cu tine, pentru ca la nevoie să-l ai la îndemână.

— Bine Bagheera, mă voi duce. Dar spune-mi dragă, şi-i trecu un braţ în jurul gâtului apoi o privi cu dragoste în lumina ochilor, eşti tu sigură că toate acestea sunt puse la cale de Shere Khan?

— Ţi-o jur pe zăvorul care m-a scăpat din cuşcă, frăţioare, că sunt sigură.

— Atunci îţi jur şi eu pe taurul cu care am fost răscumpărat, că lui Shere Khan îi voi plăti toate acestea cu vârf şi îndesat, răspunse Mowgli şi, sărind în picioare, plecă în goană.

— Iată omul, omul cel adevărat, murmură pantera mulţumită şi se întinse din nou să se culce. O, Shere Khan, în viaţa ta niciodată nu ai făcut o vânătoare mai nenorocită ca acum zece ani când ai gonit din urmă pe acest brotăcel.

Mowgli ajunsese foarte departe, gonind zorit prin pădure, şi în piept îşi simţea inima zvâcnind cu furie. Ajunse la gura peşterii tocmai când însângerarea apusului se stingea pe o margine de cer şi, aşezându-se pe jos ca să se odihnească, privi în tulbureala care începuse să se închege în fundul văilor. Puii de lup erau plecaţi la vânat, dar lupoaica din fundul peşterii înţelese după respiraţia lui şuierătoare că brotăcelul ei avea ceva pe suflet.

— Ce s-a întâmplat fiule? întrebă ea.

— Vorbe de lilieci despre Shere Khan, răspunse el cu scârbă. În noaptea aceasta voi coborî să vânez printre semănături.

Apoi intră în smârcul care cobora spre râul din fundul văii. Aici se opri, căci auzi chiotul haiticului care gonea din urmă un cerb şi aproape de el se auziră pocnind ramurile lovite de coamele sambhurului care fugea gâfâind. Pe urmă auzi urletele batjocoritoare ale lupilor tineri, care chicoteau:

Nu te lăsa Akela, arată-ţi puterea... Faceţi loc fruntaşului din haitic! Sări Akela pe el, nu te lăsa!

Se vede că lupul sărise şi căzuse în gol, căci cangea colţilor se auzi clămpănind, pe urmă behăitul sambhurului care se repezi înainte şi lupul răbufni în pământ lovit de copitele care goneau disperate. Nu aşteptă să vadă ce se mai întâmplă ci o luă la fugă şi chiotele haiticului se stingeau în urma lui, pe măsură ce cobora tot mai adânc în fundul văii, printre semănăturile unde erau aşezările omeneşti.

— Bagheera avea dreptate, murmură el şi se cuibări în mormanul de nutreţ pentru vite care era îngrămădit sub peretele unei colibe. Mâine va fi ziua când va veni rândul lui Akela şi al meu.

Se ridică în vârful picioarelor şi lipindu-se de fereastra colibei se uită la flăcările focului care ardea în vatră. În aceeaşi noapte văzu femeia care se ridică în mai multe rânduri din aşternut şi se duse la vatră de puse nişte vreascuri negre pe foc. După ce se făcu ziuă, şi trâmbele reci de ceaţă începură să se târască albe spre înălţimi, băiatul din casă luă un coş de curpen, pe dinăuntru lipit cu pământ, şi-l umplu cu cărbunii rămaşi din vreascuri, apoi îl obloji şi ieşi la ţarcul vitelor.

— Va să zică nu e lucru mare, gândi Mowgli. Ceea ce poate face un copil, voi putea face şi eu, căci nu e nimic de temut. Apoi, cotind pe după colţul colibei, ieşi în calea băiatului şi luându-i coşul cu jăratic din mână, se repezi în ceaţa care nu se limpezise încă, în timp ce băiatul ţipa îngrozitor. „Seamănă foarte mult cu mine”, îşi zise Mowgli după o bucată de drum. Pe urmă se opri şi privind în coşul cu jăratic, începu să sufle în spuză, aşa cum văzuse că făcea femeia: acesta de aici te pomeneşti că moare, dacă nu-l hrănesc cu nimic.

Se opri în cale şi după ce culese o mână de vreascuri şi ceva scoarţă uscată de copaci, le aruncă deasupra jăraticului. La jumătatea drumului spre vârful colinei se întâlni cu Bagheera pe trupul căreia roua nopţii strălucea ca

o puzderie de stele.

— Akela a scăpat azi noapte prada, zise pantera. Haiticul l-ar fi omorât pe loc, dar vroiau să-ţi facă şi ţie de petrecanie. Toată noaptea te-au căutat pe coastele muntelui.

— Am fost la oamenii care au semănăturile din vale. Acum sunt gata, răspunse Mowgli şi-i arătă coşul cu jăratic.

— Bine... Pe oameni eu i-am văzut luând o prăjină pe care de cum o bagă în jăratic, la capătul ei înfloreşte Floarea Roşie. Nu ţi-e frică de ea?

— Nu; dar de ce să-mi fie frică? Acum îmi aduc aminte de cumva nu este numai vis – că demult, înainte de a fi lup, mă culcam alături de Floarea Roşie şi era cald şi bine alături de ea...

Cât fu ziua de lungă Mowgli stătu în peşteră şi veghe coşul cu jăratic, iar din când în când lua câte o ramură uscată şi o îngropa între bulgării aprinşi ca să o vadă cum arde. Căută apoi o creangă care i se păru că va fi bună, şi seara când veni Tabaqui până la gura peşterii să-i spună, nu tocmai reverenţios, că este chemat la Stânca Soborului, începu să râdă cu atâta poftă, încât şacalul o rupse la fugă ruşinat. După plecarea lui, Mowgli se îndreptă spre adunarea haiticului, fără să-şi fi putut stăpâni râsul care nu mai contenea.

Akela se culcase alături de stânca pe care tronase până acum, ceea ce era un semn că locul de conducător al haiticului e liber, iar Shere Khan se plimba în toate părţile ca la el acasă, urmărit de vorbele linguşitoare ale lupilor care se hrăneau cu resturile din vânatul lui. Bagheera se aşezase alături de el şi Mowgli stătea pe vine, între genunchi cu coşul lui plin de jăratic. După ce tot haiticul se adună, Shere Khan începu să vorbească, ceea ce n-ar fi îndrăznit pe vremea când Akela era încă în putere.

— N-are dreptul să ridice glasul, şopti Bagheera, spune-i că n-are dreptul. E prunc de căţea. Strigă la el şi se va înspăimânta.

Mowgli sări în picioare.

— Popor liber din junglă, strigă el, nu cumva conducătorul nostru e Shere Khan, căci dacă este, vreau să ştiu şi eu! Ce amestec are tigrul cu treburile adunării pentru alegerea conducătorului nostru?
— Văzând că se pune în discuţie alegerea unui conducător şi cerându-mi să iau cuvântul... încercă Shere Khan să se explice.
— Cine te-a rugat? Crezi că noi toţi suntem şacali care să ne ţinem după tine, ucigaş de jivine! Alegerea celui care va conduce haiticul nu priveşte pe nimeni altul decât pe haitic.
Câţiva începură să strige:-
— Să tacă puiul de om!
Iar alţii răspundeau:
— Lăsaţi-l să vorbească, el face parte dintre ai noştri, căci a primit legea haiticului.
La urmă de tot se auziră lupii cei bătrâni urlând:
— Să auzim ce spune Lupul cel Mort! (se ştie că unui conducător de haitic din ziua când vânatul i-a scăpat cu viaţă i se zice Lupul cel Mort pentru toate zilele pe care le mai are de trăit, dar în general nu-i prea rămân decât una sau două).
Akela ridică în silă capul de lup îmbătrânit:
— Popor Liber, şi voi cei care astăzi sunteţi şacalii lui Shere Khan! Timp de douăsprezece ploi v-am dus la vânat şi v-am adus înapoi, dar în timpul cât eu am fost conducătorul vostru, nici unul n-a căzut în cursă şi n-a rămas neputincios. Astăzi mie mi-a scăpat vânatul, dar voi ştiţi cum a fost uneltită această lovitură. Ştiţi de asemenea că am fost pus pe urmele unui cerb care nu fusese alergat deajuns pentru ca să ostenească, anume pentru a da pe faţă slăbiciunea mea. Lucrurile au fost puse la cale cu multă iscusinţă. Aveţi tot dreptul să mă ucideţi acum, aici, pe Stânca Soborului. De aceea vă întreb, care dintre voi este acela care va veni să dea lovitura de moarte Lupului Singuratic? Căci legea junglei îmi dă acest drept de a vă întreba, şi aceeaşi lege spune că trebuie să mă atacaţi pe

rând, unul câte unul.

Urmă o lungă tăcere, căci nici unul dintre lupi nu îndrăznea să se ia la luptă pe viaţă şi pe moarte cu Akela. Dar la urmă Shere Khan răcni:

— Vorbă să fie, Popor Liber al junglei! Ce avem noi de împărţit cu acest neputincios fără dinţi? El şi-aşa este condamnat să moară. Dar copilul de aici a trăit mai mult decât trebuie. De zece rânduri de ploi a tulburat mereu liniştea junglei. El a fost prada mea chiar de la început; daţi-mi-l mie înapoi, căci m-am săturat de comedia asta, să-l văd mereu făcând pe omul lup. Daţi-mi mie copilul, sau de unde nu, să ştiţi că voi vâna mereu prin partea locului, până nu vă va mai rămâne nici os ca să vă hrăniţi. El este om, un copil al oamenilor şi tocmai din cauza aceasta îl urăsc din măduva oaselor care mă poartă.

Mai bine de jumătate din haitic începu să urle.

— E om, e om! Ce legătură poate avea un om cu haiticul nostru? Să se ducă şi să trăiască alături de ai săi.

— Adică de ce? Ca pe urmă să ridice toţi oamenii din vai contra noastră, urlă Shere Khan. Mai bine daţi-mi-l mie, căci este om şi nici unul dintre noi nu-l poate privi în luminile ochilor.

Akela ridică din nou capul.

— Da, dar el s-a împărtăşit din hrana noastră. A dormit în culcuşurile noastre şi a vânat pentru noi, dar mai ales n-a călcat niciodată legea junglei.

— Afară de asta eu am plătit pentru el ca răscumpărare un taur, în ziua când a fost primit de haitic. Un taur nu face prea mult, dar cinstea Bagheerei face ceva mai mult decât atât şi cred că merită o încăierare în lege, adăugă pantera cu glasul cât se poate de domolit.

— Taurul a fost plătit acum zece ani, murmurară cei dimprejur. Ce ne pasă nouă de oasele pe care le-au ros, acum zece ani, alţii înaintea noastră.

— Văd că nici de vorba dată chezăşie nu vă pasă, adăugă Bagheera arătându-şi colţii. Ce bine vi se potriveşte numele

de Popor Liber din junglă!

— Nici un fel de om nu poate face parte din neamul vieţuitoarelor junglei, mugi Shere Khan. Daţi-mi-l mie!

— El este fratele nostru în toate, afară de sânge, continuă Akela, şi cu toate acestea vreţi să-l omorâţi o dată cu mine... Este adevărat că eu am trăit prea mult. Unii dintre voi vă hrăniţi cu vite, iar alţii, după câte am auzit, s-au luat după învăţătura pe care le-a dat-o Shere Khan, şi se furişează noaptea prin satele din vale şi răpesc copiii oamenilor din pragul colibelor lor. Prin urmare ştiu că am de a face cu nişte laşi şi tocmai de aceea vă şi vorbesc cum numai cu laşii se poate vorbi. Este de asemenea adevărat că eu trebuie să mor, dar viaţa mea nu mai face o ceapă degerată, căci altfel v-aş fi oferit-o în schimbul piciului acestuia. Pentru a nu aduce ştirbire în cinstea haiticului, care pesemne pentru voi, de când trăiţi fără să vă conducă nimeni, nu mai are nici un preţ, eu vă făgăduiesc ca în ceasul când va fi să mor, să nu-mi arăt colţii, dacă veţi îngădui ca el să se întoarcă nesupărat de nimeni la ai lui. Fac cu voi legământ să mor fără a mai încerca să mă apăr. De pe urma acestei învoieli cel puţin trei dintre cei care fac parte din haitic vor rămâne în viaţă. Mai mult nu pot face, dar dacă primiţi, veţi scăpa de ruşinea că aţi omorât un frate de care nu aveţi nici o pricină să vă plângeţi, un frate pentru care s-a pus vorbă bună şi care a fost răscumpărat pentru ca să poată intra în haitic, aşa cum spune legea junglei.

— Da, dar el e om, e om, e om! răcni adunarea şi cei mai mulţi dintre lupi începură să treacă de partea lui Shere Khan care prinse să bată cu coada când pe o parte când pe cealaltă a trupului.

— Acum este treaba ta ce vei face, şopti Bagheera lui Mowgli. Altceva noi nu mai putem face pentru tine, decât cel mult să ne încăierăm.

Mowgli se ridică în picioare, în mână cu copaia de jăratic, pe urmă întinse braţele şi căscă, fără să se sfiască de locul

unde se găseşte. În sufletul lui însă era mâhnit şi plin de obidă, căci vedea că toţi cei de faţă, cu toate că erau lupi, până acuma nu-i spuseseră niciodată cât îl urau.

— Ascultaţi, strigă el către adunare, căci nu e nevoie să începeţi să urlaţi precum câinii. În noaptea aceasta mi-aţi spus de atâtea ori că eu sunt om (cu toate că eu mă simţeam lup şi aş fi rămas cu voi până la sfârşitul zilelor mele) încât am început şi eu să cred că aveţi dreptate. De aceea, eu nu vă voi mai numi de aici înainte fraţii mei, ci vă voi spune că sunteţi **saghii**, aşa cum vă spun vouă toţi oamenii. Ceea ce aveţi de gând să faceţi sau ceea ce aveţi de gând să nu faceţi, voi n-aveţi nici un drept să-mi spuneţi. Eu sunt cel care poate spune ceva acuma, căci ceea ce s-a vorbit mă priveşte numai pe mine şi ca să putem limpezi pricina mai uşor, eu, care sunt om, am adus cu mine puţină Floare Roşie de care vouă câinilor vă este atât de frică.

Aruncă din mână copaia şi jăraticul aprins se răspândi pe jos printre frunzele moarte şi aprinse muşchiul uscat dintre ierburi, în timp ce tot soborul începu să se dea înapoi din faţa limbilor de flacără care jucau pe pământ şi veneau spre ei.

Mowgli ţinu creanga uscată deasupra flăcărilor până când se aprinse şi văzu că ramurile încep să se chircească, pe urmă o ridică deasupra capului ca pe o torţă şi începu să o învârtească printre lupii care dădeau înapoi cu spaimă.

— Eşti din nou stăpân peste ei, zise Bagheera cu glasul scăzut. Scapă pe Akela de moarte, căci lupul acesta ţi-a fost întotdeauna prieten.

Akela, lupul bătrân şi morocănos care nu aşteptase până acum mila nimănui, aruncă o privire rugătoare spre Mowgli care stătea în picioare aproape de el, cu trupul gol şi părul negru răspândit pe umeri, luminat de flacăra aprinsă pe care o avea în mână şi care făcea să joace umbrele în jurul lor.

— Bine, zise Mowgli, şi îşi roti privirea împrejurul lui. Văd că nu sunteţi decât nişte câini. Voi pleca de la voi la

semenii mei, dacă ei vor fi cu adevărat semenii mei. Jungla va fi de-acum închisă pentru mine şi voi căuta să uit limba voastră şi tovărăşiile care s-au legat între noi; eu însă voi fi mult mai milos decât voi. Eu care am fost fratele vostru întru toate, afară de sânge, vă făgăduiesc că dacă voi fi cu adevărat om printre oameni, eu nu vă voi vinde pe voi oamenilor, aşa cum m-aţi vândut voi pe mine acum. (Lovi cu piciorul în vatra de foc şi scânteile începură să sară în toate părţile). Nici unul dintre noi nu va purta duşmănie şi război cu haiticul. Cu toate acestea, înainte de plecare, rămâne să plătesc o datorie, şi îndreptându-se spre Shere Khan care lăsase capul pe labele dinainte şi clipea îngrozit de flăcările care jucau în apropierea lui, Mowgli îl apucă de ceafă, iar Bagheera se opri alături de el, pentru caz de primejdie.

— Ridică-te, ridică-te în picioare, când vorbeşte un om cu tine! strigă Mowgli; sau poate vrei să-ţi pârjolesc puţin minteanul.

Tigrul ciuli urechile pe amândouă părţile capului şi închise ochii, căci craca aprinsă era abia la un lat de mână de el.

— Acest ucigaş al turmelor spunea că mă va ucide aici în mijlocul soborului, pentru că nu m-a putut ucide când eram un copil. Asta va să zică acum, că un copil, după ce ajunge bărbat, ridică braţul şi loveşte câinele care se repede să muşte, uite aşa şi pe dincoace. Haide Lungri, desfă-ţi fălcile ca să-ţi pot băga pe gât lujerul acesta din Floarea de Foc. (Începu să lovească tigrul peste cap şi unde-l ajungea cu craca aprinsă, iar fiara scâncea neputincioasă şi încremenită de groază). Ptiu, jigodie pârjolită; haide cară-te acum, dar adu-ţi aminte de ce-ţi spun: Când mă voi întoarce din nou la Stânca Soborului, aşa cum se cuvine să se întoarcă un bărbat, voi purta glugă din Shere Khan. Încolo Akela e slobod să trăiască aşa cum îi place, deci nu-l veţi omorî, pentru că eu aşa vă poruncesc. De altfel nu văd de ce aţi întârzia acum aici, uitându-vă la mine cu limbile scoase, ca şi când ar avea cineva nevoie de voi care în realitate sunteţi câini bătuţi, zise băiatul şi începu să-i croiască

pe spinare cu ramura în flăcări. Lupii începură să fugă urlând şi scuturându-şi scânteile din cojoace. După câteva clipe alături de Mowgli nu mai erau decât Akela, Bagheera şi vreo zece lupi care de la început fuseseră de partea lui. Când se văzu singur cu ei, Mowgli simţi că ceva începe să scurme adânc în dânsul, cum nu simţise niciodată înainte, şi respiraţia repezită din piept deveni suspin, iar pe obraji lacrimile începură să-i curgă şiroaie.

— Ce poate fi asta?... Ce o fi oare? se întrebă el. Nu mă trage inima să plec din junglă şi nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Bagheera, nu cumva mi-a sosit ceasul să mor?

— Nu frăţioare, acestea sunt numai lacrimile pe care le plâng oamenii, răspunse pantera. Acuma bag de seamă că eşti bărbat şi nu mai eşti un copil. De aici înainte însă pentru tine jungla va fi oprită. Lasă-le să curgă în voie, băiete, căci sunt numai lacrimi.

Mowgli se aşeză pe un răzor şi începu să plângă de dădea inima din el, cu toate că înainte nu ştiuse niciodată ce va să zică plânsul.

— Acum eu mă voi întoarce între oameni, dar înainte de plecare aş vrea să-mi iau rămas bun de la mama-mea, şi întorcându-se în peştera unde lupoaica se sfătuia în taină cu lupul, plânse cu lacrimi fierbinţi şi cu fruntea plecată pe umărul ei, în timp ce fraţii lui, cei patru pui de lup, schelălăiau împrejur.

— Voi nu mă veţi uita? întrebă Mowgli.

— Nu te vom putea uita atâta vreme cât mai suntem vrednici să adulmecăm urmele vânatului, răspunseră cei patru. Când vei ajunge bărbat în lege, vino până la poala muntelui şi cheamă-ne, căci noi îţi vom răspunde, şi în miez de noapte vom coborî în largul văilor cu semănături, ca să ne jucăm cu tine.

— Întoarce-te curând, zise lupul. Întoarce-te curând, brotăcelule, căci eu şi mania ta am început să îmbătrânim.

— Întoarce-te curând, puiul meu golaş, căci tu trebuie să ştii, că ai fost pui de om şi cu toate acestea eu te-am iubit

mai mult decât chiar pe puii mei.

— Voi veni, să n-aveţi nici o grijă, dar când voi veni, să ştiţi că voi aşterne pielea lui Shere Khan pe Stânca Soborului. Să nu mă uitaţi, şi spuneţi şi celor din junglă să nu mă uite.

Se revărsa de ziuă când Mowgli începu să coboare coasta muntelui spre vale, pentru a se întâlni cu acele fiinţe stranii cărora li se zice oameni.

CÂNTECUL DE VÂNĂTOARE AL HAITICULUI SEEONEE

Un Sambhur mugi când geana de zori începu
să clipească pe creste,
Unul întâi, pe urmă doi, şi toată cireada;
O ciută zbughi ca o umbră din tufe, şi un cerb apăru
Sub streaşina verde, ca să piară în adânc de pădure,
Spre vadul cu apele limpezi, unde renii s-adapă.

Un Sambhur mugi când geana de zori începu
să clipească pe creste,
Unul întâi, pe urmă doi, şi toată cireada;
Cu paşi ca de umbră uşori, lupul pieri în hăţiş,
Haiticului vorbă să-i ducă: sosit este ceasul
S-adulmece urma cirezii şi a celor răzleţi.

Când trâmbele nopţii fugare în zări se topesc,
şi al lupilor
Urlet s-aude: unul întâi, pe urmă întregul haitic,
Aulind din funduri de bunget porneşte în goană,
Cu ochi de văpăi ce lucesc, pe întuneric aprinse
Făclii, una întâi, pe urmă puzderie de stele.

VÂNĂTOAREA LUI KAA

Leopardul e mândru de haina-i vărgată,
iar bizonul de-a frunţii podoabă.
Trupul curat e oglindă a virtuţilor vânătorului
vrednic şi treaz.
La ce să ne spui că în iureş bourul e tare şi
Sambhurul are corn ascuţit.
De aceea la drum te zoreşte, de zece rânduri
de ploi acestea le ştim.

Nu asupri pui din cotlonul străin ci ocroteşte-i,
ca fraţi şi surori
Căci oricât de netrebnici ar fi, ursoaica se poate
să fie a lor mamă.
„Ca mine nici unul nu-i atât de voinic”,
se mândreşte gureşul pui.
Când labele dinainte trufaş îşi propteşte pe cea
dintâi pradă.

De unde să ştie că jungla e mare şi puii sunt
mici, din cale
Fereşte şi aşteaptă, căci pe el minte vremea-l învaţă.

Din proverbele lui Baloo

Cele ce vă voi povesti aici, s-au întâmplat cu puţin înainte de alungarea lui Mowgli din haiticul lupilor Seeonee şi cu mult înainte de a se fi răzbunat contra tigrului Shere Khan. Aceasta a fost pe vremea când Baloo îl învăţa să cunoască legea din junglă. Bătrânul şi înţeleptul urs cafeniu era foarte mulţumit că a dat peste un învăţăcel atât de sprinten şi de cuminte, mai ales că lupii cei tineri nu voiau să înveţe din legea junglei nimic altceva decât ceea ce-i privea pe ei şi haiticului lor şi, de cum ştiau pe dinafară isonul cântecului de vânătoare, o luau la goană: „Cel cu paşi ca de umbre uşori, cu ochi de văpăi ce lucesc, pe întuneric aprinse făclii, urechi ascuţite ce a vântului freamăt desprind din fund de culcuşuri, şi a colţilor cange cu albe luciri e a fraţilor noştri podoabă; dar nu e cuprins între ei Tabaqui şacalul, nici hiena pe care de sus îi privim”. Mowgli însă era copil al oamenilor din văi şi trebuia să înveţe mult mai mult decât atât. Uneori Bagheera, pantera neagră, venea adulmecând pe potecile junglei, ca să dea de ei şi să vadă cum merge piciul (pentru care pusese vorbă bună) la învăţătură, şi în timp ce el repeta lecţia lui Baloo, ea mârâia întinsă la tulpina câte unui copac. Băieţaşul se putea acum căţăra în copaci cu aceeaşi uşurinţă cu care înota, şi înota tot atât de bine cum se pricepea să şi alerge pe ţărm; de aceea Baloo, cunoscător cărturar al legilor junglei, îl învăţă legea copacilor şi a apei, ca să poată face deosebire între o craca putredă şi una sănătoasă; îl învăţă cum să se înţeleagă cu albinele sălbatice când s-ar întâlni cu un roi care zboară la cincizeci de coţi deasupra pământului; cum să îmbuneze liliacul Mang, dacă s-ar întâmpla să-l deranjeze din somn în miezul zilei, când atârnă spânzurat ca o desagă de crăcile copacilor din junglă; cum să dea de ştire şerpilor de apă, înainte de a sări în apa iezerelor şi a le stârni cuibarul. Nici

unui fel de vietate din junglă nu-i place să fie tulburată fără pricină de cineva, şi este gata oricând să pornească la atac contra celui ce nu ţine seamă de ea. Afară de aceasta, Mowgli mai trebui să înveţe şi chiotul de vânătoare al haiticurilor străine pe care orice vietate din junglă când iese la vânat, în pământuri neumblate, trebuie să-l repete mereu, până când aude că îi vine răspuns. Acest chiot se tălmăceşte astfel: „Îngăduiţi flămândului să iasă la vânat”, iar răspunsul: „Vânatul e slobod pentru cel flămând şi oprit pentru cel buiac”.

Din toate acestea se poate vedea de câtă învăţătură avea nevoie Mowgli, aşa că de multe ori îi venea lehamite să repete de sute de ori acelaşi lucru, până îl ştia pe dinafară. Dar, cum spusese într-un rând şi Baloo panterei negre, când ursul chelfănise pe Mowgli din cauză că începuse să-şi piardă răbdarea:

— Piciul este pui de om şi tocmai din cauza aceasta trebuie să înveţe să ştie de toate şi să înveţe legea din junglă.

— Bine, dar nu te gândeşti cât este de mic? răspunse Bagheera care ar fi rămas înduioşată, dacă educaţia copilului i-ar fi fost încredinţată ei. Cum te poţi gândi ca un cap atât de mic să poată învăţa pe dinafară tot ce-i spui?

— Există vreo vietate în junglă care să fie destul de mică pentru a nu fi ucisă? Aşa ceva nu există. Prin urmare tocmai din cauza aceasta îl învăţ de toate şi îl scutur uşurel, când văd că nu le ţine minte. Dar îl iau cu blândeţe.

— Blândeţe? Ce ştii tu ce e blândeţea, când ai nişte labe grele ca măciucile, răspunse pantera. Nu vezi că astăzi e cu obrazul vânăt din cauza blândeţii tale? Ptiu!

— Mai bine să-l văd învineţit de mine din cap până-n picioare, căci eu îl iubesc, decât să i se întâmple vreo nenorocire din cauza lipsei de învăţătură, răspunse Baloo grav. Am început să-l învăţ vorbele vrăjite din junglă care îl vor ocroti contra păsărilor şi a şerpilor veninoşi şi tot felul de jivine în patru labe, afară de propriul său haitic. N-are

decât să-şi aducă aminte de aceste cuvinte pe care le-a învăţat, pentru ca să aibă dreptul să ceară ocrotire de la toată jungla. Cred că pentru atâta învăţătură încape şi puţin urecheală.

— În orice caz, bagă de seamă nu cumva să-mi omori piciul, căci el nu e trunchi de copac de scoarţa căruia să-ţi ascuţi unghiile. Dar de ce fel de vorbe vrăjite pomeneai? De obicei prefer să dau eu o mână de ajutor şi o învăţătură, în loc să o cer altuia, zise Bagheera şi întinzând laba îşi admiră unghiile albastre, aduse de vârfuri ca nişte căngi de oţel, cu toate acestea aş vrea să le ştiu şi eu.

— Voi chema pe Mowgli şi dacă va vrea ţi le va spune şi ţie. Vino încoace frăţioare!

— Îmi vâjâie capul ca un roi de albine, răspunse un glas subţirel care porni de deasupra lor, iar în clipa următoare Mowgli se lăsă să lunece pe tulpina copacului la vale. Părea bosumflat şi când atinse pământul continuă supărat: „Am venit pentru Bagheera şi nu pentru Baloo, cel borţos şi bătrân”.

— Puţin îmi pasă, răspunse Baloo care se simţi mâhnit din cauza acestei jigniri. Repetă-i Bagheerei vorbele vrăjite ale junglei pe care te-am învăţat astăzi să le spui, zise ursul.

— Pentru care vietăţi să fie aceste vorbe vrăjite? întrebă Mowgli mulţumit că-şi poate arăta ştiinţa. Jungla vorbeşte felurite limbi şi eu le cunosc pe toate.

— Cunoşti şi tu puţin, dar nu de ajuns. Acum, Bagheera, poţi vedea şi tu cât de puţină recunoştinţă poartă învăţătorului său. Nici un pui de lup nu s-a întors până acum la mine, ca să-mi mulţumească pentru învăţătura pe care i-am dat-o. Ei, haide, spune vorbele haiticului vânătorilor... deşteptule!

— Tu şi eu suntem de un sânge, începu Mowgli pe nas cum fac urşii şi cum este obiceiul să vorbească toată lumea în junglă.

— Foarte bine! Spune acum cele patru păsări.

Mowgli repetă vorbele şi la sfârşit adăugă ţipătul vulturului.

— Acum spune-le pe cele pentru şerpi.

Se auzi un şuierat abia simţit ca de reptilă, pe urmă Mowgli săltă într-un picior şi începu să bată din palme mulţumit, iar în clipa următoare sări în spinarea panterei şi încălecând în lege începu să îi dea călcâie, în timp ce se strâmba în toate felurile la Cafeniul care se uita la el.

— Vezi, şi cred că vei recunoaşte că atâta învăţătură merita şi o mică chelfăneală, zise Baloo cu mândrie. Într-o bună zi îmi vei fi recunoscător.

Ursul se întoarse apoi spre Bagheera şi-i povesti că a rugat pe Hathi, elefantul sălbatic, să-l înveţe vorbele vrăjite, căci el ştie toate tainele junglei, şi că elefantul l-a luat pe Mowgli cu el şi l-a dus la mlaştini unde a învăţat vorbele şerpilor de apă, pe care Baloo nu le putea pronunţa, şi că astfel băiatul este destul de ocrotit contra oricărei întâmplări nenorocite din junglă, deoarece de aici înainte nici şerpii nici fiarele nu-l vor mai ataca.

— Prin urmare nu avem să ne temem de nimeni de aici înainte, zise Baloo cu mândrie şi îşi mângâie pântecele repezit înainte.

— De nimeni afară de cei din haiticul său, murmură Bagheera, apoi întoarse capul spre Mowgli şi zise cu glas tare: Frăţioare, fie-ţi milă de oasele mele; ce te face să zburzi aşa?

Mowgli îşi înfipsese amândouă mâinile în coama Bagheerei şi trăgea de zor, dându-i lovitură după lovitură cu călcâiele, ca să-i facă pe amândoi să asculte ce spune. Când cei doi ascultară le el, Mowgli începu să strige cât îl lua gura:

— De aici înainte voi avea şi eu un haitic al meu pe care îl voi conduce toată ziua printre tufişuri!

— Ce-o mai fi şi zăpăceala asta? întrebă Bagheera.

— Da, şi vom arunca de sus ramuri rupte şi bucăţi de scoarţă putrede în bătrânul Baloo, continuă Mowgli. Aşa mi-

au făgăduit cu toţii.

Ursul mugi şi, ridicând laba, mătură pe băiat dintr-o lovitură de pe spinarea panterei. Făcut ghem între labele dinainte ale Bagheerei, băieţaşul se uită la Baloo şi văzu că este supărat.

— Mowgli, zise ursul, tu ai stat de vorbă cu *Bondar-log*, poporul maimuţelor.

Mowgli ridică privirea spre Bagheera ca să se convingă dacă şi pantera este supărată. Ochii Bagheerei însă erau fixaţi asupra lui ca două pietre de jad.

— Ai făcut cârdăşie cu neamul maimuţelor... cu maimuţele cenuşii... neamul care nu are lege... şi mănâncă fără alegere tot ce-i iese în cale. Aceasta este o mare ruşine.

— Când Baloo m-a lovit în cap, zise Mowgli şi începu să suspine (era întins pe spate între labele panterei), am plecat prin pădure şi maimuţele cenuşii au coborât din copaci şi s-au apropiat, căci le-a fost milă de mine. Nimeni altul nu m-a întrebat ce mi s-a întâmplat.

— Mila la poporul maimuţelor e totuna cu liniştea zăpoarelor din munte şi răcoarea soarelui de vară. Ei, şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Pe urmă... pe urmă mi-au dat să mănânc nuci şi tot felul de lucruri bune... apoi m-au luat în braţe şi m-au urcat în vârful copacilor, unde mi-au spus că eu sunt frate cu ele, doar atât că nu am coadă, şi că într-o bună zi voi fi conducătorul lor.

— Ele nu au avut niciodată conducători. Maimuţele mint şi au minţit întotdeauna, zise Bagheera.

— S-au purtat foarte frumos cu mine şi m-au rugat să mă duc pe la ele şi de aici înainte. De ce nu m-aţi dus până acum niciodată la maimuţe? Ele umblă în două picioare ca mine şi nu se bat niciodată cu labele, ci se joacă toată ziua. Lăsaţi-mă să plec, Baloo, hainule, lasă-mă să plec să mă joc şi eu cu ele.

— Ascultă, piciule, zise ursul şi glasul îi răsună ca vuietul tunetului în nopţile de vară. Eu te-am învăţat legea junglei

pentru toate popoarele din junglă, afară de neamul maimuţelor care trăieşte printre ramurile copacilor. Neamul acesta n-are nici o lege, este neam dezmoştenit şi fără alinare; n-are nici limba lui ci întrebuinţează vorbele pe care le aude de la alţii, în timp ce stau şi pândesc hoţeşte, ascunse între frunze. Drumurile lor nu sunt drumuri pe care să umblăm noi. Nu au nici conducători şi nu au nici minte. Sunt lăudăroase şi guralive, şi îşi dau aere că sunt un popor mare care va face fapte măreţe, dar e de ajuns să audă o nucă doar cum se desprinde de pe ramuri şi cade pentru ca să uite tot ce-au vorbit înainte şi să înceapă să râdă şi să se gândească la altceva. Noi cei din junglă nu avem nimic de împărţit cu neamul acesta. Noi nu ne adăpăm la vadurile unde coboară poporul maimuţelor, nici nu mergem încotro se duc ele, nu vânăm în pământurile lor şi ai noştri nu mor unde mor ai lor. M-ai auzit pe mine vorbind până acum despre Bandar-log?

— Nu te-am auzit, răspunse Mowgli în şoaptă, căci simţi că tăcerea profundă care se închegase în jurul lor, în timp ce vorbise Baloo, începe să-l înspăimânte.

— Poporul din junglă a uitat de mult numele lor şi nu-şi aduce niciodată aminte de ele. Sunt foarte multe la număr, rele, murdare şi fără ruşine; singurul lor gând, dacă au şi ele vreun gând, este să fie luate în seamă de poporul din junglă... Noi însă nu le băgăm în seamă nici chiar atunci când aruncă după noi cu nuci şi cu ramuri uscate, când trecem pe sub copacii unde sunt căţărate.

Nici nu termină bine de vorbit şi de sus porni o ploaie de nuci şi puzderie de ramuri uscate, din frunzişul de deasupra lor, şi se auziră icniri supărate şi salturi în crengile din vârful copacilor.

— Pentru cei care trăiesc în junglă, poporul maimuţelor este oprit şi nu trebuie să se apropie niciodată nimeni de el; ţine minte ce-ţi spun.

— Este oprit, repetă Bagheera. Cu toate acestea, eu cred că Baloo ar fi trebuit să-ţi spună dinainte că nu trebuie să te

apropii de ele.

— Cum adică... Eu? Dar nici nu mi-ar fi trecut prin minte că el s-ar putea duce să se joace cu astfel de gunoaie. Auzi, poporul maimuţelor! Ptiu!

Dintre ramuri începu o nouă ploaie de vreascuri şi nuci, iar cei doi o rupseră la fugă şi luară pe Mowgli cu ei.

Tot ceea ce spunea Baloo despre maimuţe era adevărul adevărat. Neamul acesta trăia între ramurile copacilor şi cum fiarele numai rareori se întâmplă să se uite în sus, nu prea aveau prilej să se întâlnească pe aceleaşi poteci. De câte ori se întâmpla însă ca să întâlnească un lup bolnav, un tigru rănit sau un urs, aruncau după el cu nuci şi cu reteveie, ca să se distreze, şi mai ales ca să atragă atenţia asupra lor. Pe urmă începeau să ţipe şi să strige în gura mare sau să cânte tot felul de cântece fără nici un rost, în care chemau trufaşe poporul din junglă să se urce în vârful copacilor şi să lupte cu ele. Altădată se încăierau între ele fără nici o pricină şi lăsau în urmă maimuţe moarte, ca poporul din junglă să le poată vedea vitejia. Erau mereu în căutarea unui conducător şi în alcătuirea unei legi, dar nu puteau ajunge la nimic, căci nu erau în stare să ţină minte până mâine ceea ce hotărau astăzi, de aceea făceau şi ele cum le tăia capul şi spuneau mereu. „Ceea ce gândeşte *Bandar-log* astăzi, va gândi şi jungla mâine”, şi se mulţumeau cu atât. Nici una dintre fiare nu putea ajunge până la ele şi nici nu le dădea nici un fel de atenţie; de aceea fură foarte mulţumite când Mowgli veni să se joace cu ele şi mai ales de supărarea pe care o pricinuiseră lui Baloo din cauza acestei întâlniri.

Altceva n-aveau de gând să facă de aici înainte, căci *Bandar-log* n-are niciodată nici un fel de gânduri; una dintre maimuţe însă îşi dete seama, şi planul acesta i se păru cât se poate de bun, că ar fi fost foarte bine dacă Mowgli s-ar întovărăşi cu neamul lor, din cauză că el se pricepea să împletească ramurile între ele şi să facă adăposturi foarte bune care le fereau de vânturi, aşa că dacă ar reuşi să pună

lucrurile la cale, ca el să vină să trăiască împreună cu ele, ar fi putut să înveţe ceva de folos. De fapt, Mowgli fiind copil al tăietorilor de lemne, moştenise darul, de la părinţii lui, să clădească din ramuri uscate tot felul de colibe, fără să-şi dea seama de ceea ce face, iar poporul maimuţelor, care îl pândea din frunzişul copacilor, găsea că ceea ce făcea el trebuie să fie cine ştie ce minunăţii. De rândul acesta, îşi ziceau maimuţele, vor avea şi ele un conducător şi vor putea deveni neamul cel mai înţelept din junglă... atât de înţelept încât fiecare vietate va trebui să-l pizmuiască şi să ţină seama de el. De aceea urmăriră în taină pe Baloo, Bagheera şi Mowgli prin junglă, ţinându-se pe urma lor, nesimţite ca nişte umbre, până când sosi ceasul odihnei de amiază. Mowgli se simţea foarte ruşinat şi adormi între panteră şi urs, hotărât să nu-şi mai facă de lucru cu poporul maimuţelor.

Prin somn, îşi dădu seama că nişte mâini aspre, dar puternice îi pipăie braţele şi picioarele, pe urmă auzi fâşâitul ramurilor care se legănau deasupra lui. Când deschise ochii, auzi o mişcare şi freamătul neobişnuit din hăţişul care îi înconjura, în timp ce Baloo răscolea toată jungla cu răcnetele lui, iar Bagheera sălta în sus pe trunchiul unui copac şi îşi arăta furioasă colţii. Tot *Bandar-log*-ul se repezi în sus printre ramurile unde Bagheera nu-l mai putea urmări şi chicotea de bucurie, strigând:

— Ne-au băgat în seamă; Bagheera s-a repezit după noi. Tot poporul din junglă se va minuna când va auzi de priceperea şi viclenia noastră.

Începu apoi goana printre ramurile copacilor, un fel de fugă a poporului maimuţelor din copac în copac, pe care nimeni nu ar fi în stare să o descrie. Maimuţele îşi au drumurile lor obişnuite şi răspântiile, în sus pe creste şi în jos, la înălţimi de cincizeci, şaptezeci sau o sută de coţi deasupra pământului, şi pot umbla pe aceste drumuri la nevoie chiar în timp de noapte. Două maimuţe voinice apucaseră pe Mowgli de subţiori şi îşi făceau vânt cu el din

copac în copac. Greutatea băiatului le cam stingherea la mers, altfel ar fi fugit cel puţin de două ori atât de repede. Cu toate că simţea un nod urcându-i-se de la stomac şi-i veneau ameţeli, Mowgli era încântat de această goană în înălţimi. Se înfiora însă când vedea pământul la mari adâncimi dedesubtul lui şi la fiecare săritură care îl legăna în gol, îşi simţea sufletul la gură. Maimuţele care îl duceau de subţiori se căţărau cu el până în vârful copacilor, fără să se oprească decât în lipsa când simţeau ramurile subţiri pârâind sub greutatea lor. Atunci dădeau drumul unui chiot răguşit şi-şi făceau vânt, descriind în aer un arc întors, ca în clipa următoare să se găsească agăţate cu mâinile şi picioarele de ramurile cele mai de jos ale copacului vecin. Din când în când jungla se vedea aşternându-se până în depărtări pe care ochiul le putea vedea din vârful copacilor în care erau căţăraţi, întocmai cum vede marinarul urcat în vârful catargului valurile mării furioase gonind spre infinit. Pe urmă simţea şfichiuiala ramurilor subţiri biciuindu-i obrajii, şi în clipa următoare se pomenea din nou, împreună cu cele două maimuţe care îl ţineau de subţiori, spânzuraţi în ramurile care se legănau aproape la faţa pământului. Sărind mereu din copac în copac, răcnind răguşit şi petrecut de vâjâitul ramurilor care se ridicau după fiecare salt în adâncimi *Bandar-log*-ul se pierdea tot mai departe pe drumurile junglei, ducându-şi cu el prizonierul.

La început, lui Mowgli îi fu teamă că-i vor da drumul din înălţimi, pe urmă se înfurie, dar îşi dete seama că nu poate să fie de folos nici un fel de împotrivire şi începu să se gândească ce are de făcut. În primul rând trebuia să dea de ştire lui Baloo şi Bagheerei, căci prevedea că maimuţele care goneau repede din copac în copac îi lăsaseră de mult în urmă. N-avea la ce să se mai uite pe pământ, căci nu vedea decât ramurile copacilor care erau dedesubt, de aceea ridică privirea şi în depărtarea zărilor văzu pe Chil, vulturul care se rotea legănându-se dus de vânt şi pândea largul junglei aşteptând să moară prada la care avea dreptul. Chil

băgase de seamă că maimuţele duceau ceva cu ele, de aceea se lăsă câteva sute de metri mai jos, să vadă dacă nu cumva povara lor va fi bună şi pentru el. Rămase mirat când îl văzu pe Mowgli şi cum îi fac vânt spre vârful unui copac şi-l auzi dând semnal de vultur:

— De un sânge suntem amândoi!

Freamătul ramurilor înfrunzite se închise numaidecât deasupra lui, dar Chil se repezi în jos şi ajunse la celălalt copac, tocmai la timp pentru ca să poată vedea faţa copilului ars de soare:

— Ia-mi urmele, strigă Mowgli, şi dă de ştie lui Baloo din haiticul Seeonee şi Bagheerei de la Stânca Soborului!

— În numele cui să duc ştirea frăţioare? întrebă vulturul căci el nu văzuse până acum pe Mowgli, cu toate că auzise vorbindu-se de el.

— Al lui Mowgli, brotăcelul... Ei îmi zic puştiul... Ia-mi urmele ca să mă puteţi găsi.

Ultimele cuvinte trebui să le strige în gura mare, căci se simţi din nou aruncat în văzduh, dar Chil îl auzi şi după ce dete din cap, se repezi în sus, urcându-se în văzduh până nu se mai văzu decât ca un grăunte de nisip. Din fundul cerului albastru veghea cu ochii lui telescopici cum se mişcă vârful copacilor pe unde treceau maimuţele care-l purtau pe Mowgli.

— Maimuţele nu merg niciodată prea departe, îşi zise el şi zâmbi, căci una spun că fac, dar până să facă, au şi uitat ce vor. *Bandar-log* e gata în orice clipă să lase un lucru început şi să se apuce de altul nou. De astă dată s-au băgat într-o afacere care le va da multă bătaie de cap, cel puţin aşa văd eu, căci Baloo nu este un lingău şi Bagheera este în stare să ucidă şi altceva decât capre.

Începu să se legene pe aripi şi, adunându-şi ghearele sub pântece, aşteptă să vadă ce se mai întâmplă.

În timpul acesta Baloo şi Bagheera îşi muşcau unghiile de furie şi de neastâmpăr. Bagheera se repezea în copaci urcându-se dintr-un salt la înălţimi până unde nu mai

ajunsese niciodată, dar ramurile subţiri se îndoiau sub greutatea ei şi se pomenea din nou pe pământ, cu ghearele pline de scoarţa mustoasă.

— De ce n-ai spus băiatului de primejdia care îl ameninţă, mugi pantera la urechea lui Baloo, care fugea greoi, în nădejdea că va putea ajunge maimuţele din urmă. La ce ţi-a folosit că l-ai umplut de vânătăi, dacă nu i-ai spus nici atâta că trebuie să se păzească?

— Haide, repede... repede, gemu Baloo, până îi mai putem prinde.

— Fugind aşa cum fugi tu, nici o vacă rănită n-ar putea să cadă de oboseală. Înţelept cărturar şi priceput dascăl de copii, dacă mai alergi o milă aşa cum ai alergat până acum, să ştii că plesneşti! Mai bine aşează-te aici, pe iarbă, şi gândeşte-te ce-i de făcut. Pune ceva la cale, căci n-a sosit vremea să pornim atacul contra lor, şi s-ar putea să-i dea drumul din vârful unui copac, dacă vor vedea că-i urmărim de-aproape.

— Arrula! Whoo! Poate i-au dat drumul, căci de când aleargă au obosit cărându-l cu ele. Cine poate avea încredere în Bandar-log? Puneţi-mi lilieci morţi pe cap, daţi-mi oase mucede să mănânc, tăvăliţi-mă în mijlocul roiurilor de albine sălbatice ca să mă înţepe până ce voi muri, şi pe urmă să mă îngropaţi împreună cu hiena, căci eu sunt cel mai ticălos dintre urşi. Arrula! Whooa! O Mowgli, Mowgli, cum de nu ţi-am atras atenţia asupra primejdiei care te pândeşte dacă stai de vorbă cu cei din *Bandar-log,* în loc să-ţi fac cucuie în cap? Cine ştie, poate învăţăturile mele s-au evaporat tocmai prin aceste cucuie şi bietul băiat rămâne singur în mijlocul junglei, fără să-şi poată aduce aminte de vorbele vrăjite pe care le-a învăţat de la mine.

Baloo îşi duse labele la urechi şi începu să se tăvălească, gemând din greu.

— Cu toate acestea mai adineauri mi-a repetat toate vorbele învăţate de la tine, fără nici o greşeală, zise Bagheera care începuse să-şi piardă răbdarea. Baloo, tu ai

pierdut şi mintea şi respectul de tine însuţi. Ce-ar zice jungla dacă m-ar vedea pe mine, pantera neagră, că încep să mă dau tumba, cum face Ikki ariciul, şi să mă vait?

— Ce-mi pasă mie de ce gândeşte jungla! El poate fi mort până acum, se văita ursul.

— De asta eu n-am nici o grijă, cel mult dacă-i dau drumul din înălţime, ca să vadă cum răbufneşte în pământ, sau de nu-l vor fi omorât, ca să nu trebuiască să-l mai ducă în continuare cu ei. Altfel puştiul e teafăr sănătos. E băiat deştept şi ştie ce trebuie să facă; afară de asta are nişte ochi cu care sperie toată jungla. Dar (şi aceasta este o mare nenorocire) el se găseşte acum în puterea lui *Bandar-log* care, tocmai din cauză că trăieşte în vârful copacilor, nu se teme de noi, poporul din junglă, zise Bagheera şi începu să-şi lingă una dintre labele dinainte.

— Sunt un bătrân nebun. Un borţos cafeniu care se hrăneşte cu rădăcini, zise Baloo şi dintr-o zvâcnitură se îndreptă din şale şi sări în picioare. Hathi elefantul sălbatic are dreptate: fiecare cu spaima lui, prin urmare şi ei, cei din *Bandar-log*, se tem de Kaa, şarpele dintre stânci, căci Kaa se caţără în copaci cu aceeaşi uşurinţă ca şi ei. Noaptea le fură puii din culcuşuri. Numai numele lui e de-ajuns să-l pronunţi, şi încremenesc din creştet până-n vârful cozilor lor blestemate. Hai să mergem la Kaa!

— Ce crezi că va putea face pentru noi? El nu face parte din neamul nostru, căci n-are picioare şi ochii lui sunt răi, zise Bagheera.

— E foarte bătrân şi foarte viclean, dar mai ales flămând, răspunse Baloo plin de speranţă. Făgăduieşte-i mai multe capre.

— După ce s-a săturat odată, doarme câte o lună întreagă. S-ar putea să-l găsim chiar acuma dormind, dar chiar dacă îl vom găsi treaz, te pomeneşti că ne va spune că preferă să-şi vâneze singur caprele pentru ospăţ.

Bagheera nu cunoştea pe Kaa mai de-aproape, de aceea era foarte firesc să fie bănuitoare.

— În cazul acesta, dragul meu tovarăş de vânători, noi doi îl vom face să-şi bage minţile-n cap, zise Baloo şi-şi frecă blana umărului roşcovan de flancul mătăsos şi negru al panterei, pe urmă plecară în căutarea lui Kaa, pitonul dintre stânci.

Îl găsiră întins pe o stâncă înfierbântată de căldura soarelui de amiază, admirându-şi pielea cea nouă, după ce zece zile de-a rândul se muncise să-şi lepede pe cea veche. Era splendid la înfăţişare, cu capul repezit înainte şi trupul de aproape treizeci de coţi încolăcit în arcuri fantastice care străluceau în lumină. Şarpele îşi lingea buzele, gândindu-se la viitorul ospăţ care trebuia să vină.

— N-a mâncat încă, zise Baloo şi oftă uşurat când îi văzu pielea marmorată de pete cafenii şi galbene. Bagă de seamă Bagheera, căci şarpele după ce îşi schimbă pielea este cam miop şi gata în orice clipă de atac. Kaa nu este şarpe veninos, căci la drept vorbind el dispreţuieşte şerpii veninoşi pe care îi numeşte laşi, dar puterea lui se ascunde în inelele trupului pe care, dacă şi-l încolăceşte în jurul cuiva, nu mai este scăpare.

— Noroc la vânat! strigă ursul, aşezându-se pe picioarele dinapoi.

Ca toţi şerpii de seama lui, Kaa era şi el cam fudul de urechi, aşa că nu înţelese numaidecât despre ce este vorba. Cu toate acestea se încolăci, gata să sară, şi rămase cu capul întins, apoi răspunse:

— Noroc la vânat tuturor. Ce te aduce pe la mine Baloo? Noroc la vânat Bagheera. Cineva dintre noi e flămând; nu cumva se găseşte ceva pe aproape? Poate o ciută sau chiar un cerb tânăr, căci eu sunt mai deşert decât o fântână părăsită!

— Am venit la vânat, răspunse Baloo cu indiferenţă, căci ştia dinainte că şarpele Kaa este greoi şi nu trebuie să-l zoreşti.

— Daţi-mi voie să vin şi eu cu voi, zise pitonul, căci o lovitură de labă mai mult sau mai puţin nu contează nici

pentru tine Bagheera şi nici pentru tine Baloo... Eu când sunt singur, trebuie să aştept zile întregi la pândă pe potecile junglei, ca să-mi cadă ceva, sau să mă târăsc o jumătate de noapte pe tulpina unui copac, ca să-mi cadă un pui de maimuţă. Mi-e şi silă. Copacii nu mai sunt ce erau în anii tinereţii mele, căci ramurile sunt numai putregai şi vreascuri.

— Poate şi greutatea ta e de vină că ramurile copacilor nu te mai pot purta, răspunse Baloo.

— Se poate să ai dreptate, zise pitonul cu mândrie, căci sunt cam lung. Cu toate acestea, eu cred că şi pădurea asta tânără poartă vina. Ultima dată când am fost la vânătoare, era cât pe-aci să cad din vârful unui copac, puţin a lipsit, şi în timp ce lunecam cu zgomot pe tulpina copacului; căci numi înfăşurasem coada destul de strâns, Bandar-log s-a trezit şi a început să mă batjocorească în toate felurile.

— Ologule, râmă stârpită, murmură Bagheera ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva asemănător.

— Şşşşh! Se poate să-mi fi spus astfel de vorbe? se minună şarpele.

— Cam aşa ceva am auzit maimuţele strigând după noi ultima dată când luna era plină, dar noi nu le-am prea luat în seamă. Despre tine se mai spun şi altele... de pildă că ţi-ai pierdut toţi dinţii şi din cauza aceasta nu îndrăzneşti să ataci decât puii de iezi (ce neruşinaţi sunt cei din Bandar-log) deoarece ţi-e teamă de coarnele ascuţite ale caprei, continuă Bagheera cu înţeles.

Un şarpe, dar mai ales un piton bătrân şi înţelept cum era Kaa, nu se arată niciodată că este supărat, cu toate acestea atât Baloo cât şi Bagheera văzură numaidecât că muşchii gâtului lui Kaa încep să joace şi să se umfle de furie.

— Bandar-log şi-a schimbat locurile unde aveau sălaşuri, zise el liniştit. Azi, când am ieşit la soare, i-am auzit cum săreau prin crengile copacilor.

— Tocmai pe urmele lui am plecat şi noi acum, zise

Baloo, dar cuvintele îi muriră în gât, căci îşi aduse numaidecât aminte că e pentru prima dată, de când ştie el, că o vieţuitoare din junglă se interesează de ceea ce face poporul maimuţelor.

— Atunci, fără îndoială, faptul că doi vânători fruntaşi, stăpâni la ei în junglă, au pornit pe urma lui Bandar-log, nu este tocmai un lucru de nimic, răspunse Kaa pe un ton cât se poate de prevenitor, dar abia stăpânindu-şi curiozitatea.

— Ca să fim sinceri, începu Baloo, eu nu sunt nici mai mult nici mai puţin decât bătrânul cărturar al puilor de lup din haiticul Seeonee, iar Bagheera care este de faţă...

— Este numai Bagheera, încheie pantera neagră, şi clămpăni din fălcile care se închiseră cu sunet sec ca şi colţii unei grape, căci din fire ei nu-i plăcea să umble cu vorbe meşteşugite şi nici să ocolească ce are de spus. Uite ce este Kaa, neamul acesta de hoţi care fură nucile şi sfâşie frunzele palmierilor, ne-a răpit pe piciul nostru despre care poate ai auzit vorbindu-se.

— Am auzit ceva de la Ikki (dar nu l-am prea luat în seamă), că un fel de om ar fi intrat în haiticul lupilor undeva, dar n-am crezut. Ikki aude multe şi povesteşte prost ceea ce aude.

— Cu toate acestea este adevărat; e vorba de un copil cum nu s-a mai văzut, încuviinţă Baloo. Cel mai bun, cel mai cuminte şi cel mai îndrăzneţ dintre copiii pe care i-am întâlnit... ucenicul meu care va duce faima lui Baloo prin toată jungla... dar afară de asta eu... şi noi toţi... Kaa, îl iubim.

— Şşşşt, făcu pitonul şi începu să-şi legene capul, pe o parte şi pe alta. Am avut şi eu parte să ştiu ce înseamnă să iubeşti pe cineva. Mi s-au întâmplat şi mie atâtea, încât dacă aş sta să vi le povestesc...

— Pentru ca să putem pricepe ceea ce ai păţit tu, ar trebui să fie o noapte senină şi să te ascultăm cu stomacul plin, întrerupse Bagheera pe nerăsuflate. Piciul nostru este în puterea celor din Bandar-log, şi noi ştim că din tot po-

porul junglei, aceştia nu se tem decât de Kaa.

— Nu se tem decât de mine... Cam au dreptate, răspunse Kaa. Gâlceava, prostie şi deşertăciune, prostie, deşertăciune şi gâlceavă: asta înseamnă neamul maimuţelor. Cu toate acestea, un copil nu e bine să cadă în mâinile lor. E neam de leneşi şi se plictisesc şi cu nucile pe care le culeg cât e ziua de lungă, aşa că uneori încep să le dea drumul după ce le-au adunat. Se întâmplă, de asemenea, să care cu ei câte o creangă de copac din zori şi până în amiezi, cu gând să o întrebuinţeze cine ştie la ce, dar pe urmă uită de planul pe care l-au avut şi, după ce o rup în două, o aruncă din nou. Soarta copilului nu e deloc de pizmuit. Mi se pare că tot ele mi-au spus şi peşte galben, nu e aşa?

— Râmă... râmă stârpită, lămuri Bagheera, şi ţi-au mai spus şi alte lucruri pe care mi-e ruşine să ţi le repet.

— Va fi nevoie să le aducem aminte că trebuie să vorbească respectuos despre stăpânul lor. Haaşşşh! Trebuie să-i facem să-şi bage minţile în cap. Unde sunt ei acum cu copilul?

— Numai întunericul junglei ţi-ar putea spune. Probabil s-au îndreptat spre soare apune. Noi credeam că tu ştii, răspunse Baloo.

— Eu? Cum adică?... Eu îi vânez numai când îmi ies în cale, dar niciodată nu mă iau după ei, cum nu mă iau nici după broaşte sau după unda apei din vârtejuri... de aşa ceva nu poate fi vorba. Haaşşşh!

— În zări, priveşte în zări Baloo, din haiticul lupilor Seeonee, se auzi ţipătul vulturului.

Ursul ridică privirea să vadă cine-l strigă şi din înălţimi văzu cum se prăvăleşte vulturul Chil, secerând zarea cu aripile în care vuia vântul şi se întrezărea poleiala aurului din soare. Se însera şi venise vremea de culcare a zburătoarelor, căci Chil iscodise toată jungla în căutarea lui Baloo pe care îl ascundeau ramurile înfrunzite ale copacilor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ursul.

— Am văzut pe Mowgli cum îl duceau cei din Bandar-log.

M-a rugat să vă dau de ştire. I-am urmărit; Bandar-log l-au dus dincolo de fluviu în cetatea maimuţelor de la peşterile îngheţate. Se poate că aici se vor opri pentru o noapte sau pentru zece, dar se poate să nu se oprească mai mult decât un ceas. Am vorbit cu liliecii să-i iscodească ei în toiul nopţii. Aceasta este vorba pe care v-o aduc. Noroc la vânat, vouă celor de jos.

— Grumaz liniştit şi somn odihnit pentru tine, vulture Chil, răspunse Bagheera. Îmi voi aduce aminte de tine la viitoarea mea pradă şi voi lăsa pentru tine capul neatins, ca ospăţ.

— Nu face atâta osteneală... şi n-avea nici o grijă. Copilul cunoaşte vorbele vrăjite ale junglei. Altceva eu nu puteam face, şi vulturul se ridică din nou în înălţimile tulburi ale serii.

— N-a uitat învăţătura, zise Baloo cu mândrie. Atât de crud şi să-şi mai poată aduce aminte de vorbele vrăjite, chiar de cele ale păsărilor, în timp ce maimuţele îl duc în goană peste vârfurile copacilor, asta e ceva.

— Eu cred că i le-ai băgat în cap cu sila, zise Bagheera. Cu toate acestea eu sunt mândră de el... Dar acum haide spre peşterile îngheţate.

Ştiau cu toţii în ce parte sunt aceste culcuşuri, dar poporul din junglă nu se ducea niciodată până acolo, căci peşterile îngheţate erau un oraş părăsit, uitat şi îngropat de jungla mereu în primenire, iar fiarelor nu le place să se aciuiască în culcuşurile unde au hălăduit oamenii. Singuri mistreţii se mai adăpostesc pe acolo, dar un haitic de vânători niciodată. Mai vin şi maimuţele să poposească din când în când printre ziduri, dar nu întârzie nici ele. Încolo, nici un fel de animal care se respectă nu se abate pe acolo, decât cel mult pe timp de secetă, când în zăcătorile şi canalele căzute în ruină tot se mai poate găsi câte o gură de apă.

— Până acolo e drum de o jumătate de noapte, dacă mergem în fugă, zise Bagheera, în timp ce Baloo se întoar-

se grav spre ea.

— Voi căuta să merg cât pot de repede, răspunse ursul îngrijorat.

— Noi nu te putem aştepta, dar vino după noi, căci eu şi pitonul trebuie să o luăm la picior.

— Picior, nepicior eu tot cred că mă voi putea ţine de tine, cu toate că alergi în patru picioare.

Baloo se opintea ca să se ţină de ei, dar după o bucată de drum începu să sufle din greu şi trebui să se aşeze ca să se odihnească, aşa că cei doi îl lăsară departe în urmă. Bagheera începu să iuţească pasul şi mergea ca o săgeată. Kaa nu spunea nimic, dar oricât de repede ar fi gonit pantera, pitonul uriaş de stâncă ţinea pas cu ea. Când ajunseră la un torent de munte, Bagheera îl trecu dintr-un salt, iar pitonul trebui să treacă de-a înotul şi din apă nu i se vedea decât capul şi cam doi coţi de la gât. După ce ieşiră însă pe ţărm, Kaa o ajunse în câteva clipe şi începură din nou să gonească alături.

— Pe zăvorul zdrobit care mi-a redat libertatea, tu nu eşti un pedestraş de dispreţuit, zise Bagheera când văzu că începe să se întunece.

— Mi s-a făcut foame, zise pitonul. Afară de asta zici că mi-au spus broască râioasă.

— Stârpitură de râmă... şi pe deasupra leşinată.

— E totuna, hai înainte. Şi Kaa începu să se lungească pe pământ iscodind cu ochi siguri drumul cel mai scurt şi cel mai bun pe care nu-l mai părăsi de aici înainte.

În culcuşurile unde se opriseră peste noapte, maimuţele îşi uitaseră cu totul de prietenii lui Mowgli. Aduseseră băiatul între zidurile dărâmate ale cetăţii părăsite şi păreau foarte încântate de fapta lor. Mowgli nu mai văzuse nici un oraş indian şi cu toate că în jurul lui nu se vedea altceva decât ruine, i se păru că este o minunăţie neaşteptată. Oraşul străvechi fusese ridicat de un rege pe vârful unei coline. Se mai vedeau drumurile pietruite care duceau la porţile cetăţii cu ţâţânile uriaşe asupra cărora se stingeau acum

cele din urmă raze de soare. Pe zidurile crăpate creşteau copacii, meterezele erau sfărâmate şi risipite departe împrejur, iar sub ferestrele turnurilor se căţărau, legănându-se în aer, snopii de liane care năvăleau spre înălţimi.

În mijlocul cetăţii din vârful colinei se vedea un palat căruia îi lipsea acoperişul, iar printre lespezile plesnite ale curţii şi havuzurile părăsite creşteau ciulini în voie; în partea unde erau grajdurile elefanţilor regelui, pavajul era măcinat de rădăcinile copacilor tineri care răzbiseră la lumină. Din palat se puteau vedea nenumăratele case descoperite şi pustii care formau oraşul, şi semănau cu fagurii unui stup de albine în care sălăşluia întunericul; mai încolo se vedea o bucată de stâncă informă care fusese statuia unui idol în mijlocul unei pieţe spre care duceau patru străzi; la colţurile străzilor se vedeau havuzurile şi canalele în ruină, iar mai încolo cupolele plesnite ale templelor, din pereţii cărora se întindeau în lumină ramurile smochinilor sălbatici. Maimuţele spuneau că locul acesta este oraşul lor şi din această cauză dispreţuiau poporul junglei care îşi avea sălaşurile în mijlocul pădurii. Cu toate acestea nici ele nu ştiu pentru ce fuseseră durate aceste ziduri şi nici la ce puteau să servească. Se aşezau roată în mijlocul sălii uriaşe care ducea spre camera de sfat a regelui şi se puricau cu gândul că ele sunt oameni; alergau apoi în neştire pe coama zidurilor dărâmate şi adunau bucăţi de moloz şi cărămizi în câte un colţ, ca să uite imediat ce au făcut cu ele; se încăierau din senin şi făceau o larmă ameţitoare, ca numaidecât după aceea să înceapă să se joace pe terase şi prin grădinile regale unde scuturau tufele de trandafiri şi portocalii, numai de plăcerea de a vedea cum cade floarea şi se risipesc fructele. Umblau prin toate tainiţele, prin gangurile de sub pământ şi prin chiliile întunecate, dar nu-şi aduceau aminte ce au văzut pe unde au fost şi ce n-au mai văzut înainte, pe urmă începeau să stea de vorbă fie în grupuri, fie câte două-trei şi să se mândrească bineînţeles cu purtările lor care nu puteau fi decât aidoma cu ale

oamenilor care au trecut prin aceste locuri; aşa credeau ele. Când coborau la zăcători ca să-şi astâmpere setea, tulburau apa şi se încăierau, pe urmă o luau la fugă de-a valma şi ţipau cât le lua gura, că în junglă nu e nimeni atât de înţelept, atât de bun şi atât de îndemânatic ca ele, dar nici haitic nu se mai găseşte atât de puternic şi atât de blând ca Bandar-log. Prostiile acestea le repetau mereu, până se săturau de ele, ca pe urmă să se întoarcă din nou în junglă şi să se repeadă în vârfurile copacilor, în nădejdea că celelalte fiare le vor lua în seamă.

Lui Mowgli, care fusese crescut în respectul legii din junglă, nu-i plăcea şi nici pe înţelesul lui nu putea fi acest fel de viaţă. Era târziu după amiază când maimuţele sosiră cu el în oraşul părăsit, dar în loc să se ducă să se culce, cum făcea Mowgli, după un drum atât de lung, se luară de mâini şi începură să joace, cântând cântecele cele mai deşucheate ce se pot închipui. Una dintre maimuţe ţinu o cuvântare şi spuse că aducerea lui Mowgli în captivitate însemna un nou capitol în istoria neamului Bandar-log, căci de la el vor putea învăţa cum să împletească adăposturi din ramuri de copaci şi din papură, pentru a se adăposti de vânturi şi ploi. Mowgli culese câteva vrejuri de curpeni şi liane pe care începu să le împletească, iar maimuţele încercară să facă după el, dar după foarte scurt timp li se urî cu această îndeletnicire şi începură să se tragă una pe alta de coadă şi să sară în patru labe, tuşind pe toate glasurile.

— Mi s-a făcut foame, zise Mowgli. În partea aceasta a junglei eu sunt străin. Aduceţi-mi de mâncare sau lăsaţi-mă ca să mă duc la vânat.

Douăzeci de maimuţe se repeziră dintr-o dată printre tufele din marginea oraşului părăsit, ca să-i aducă nuci şi fructe de pawpaw; la întoarcere însă începură să se încaiere şi cu multă greutate reuşiră să mai aducă ceva din ceea ce luaseră cu ele. Mowgli era tot atât de trist pe cât era de înfometat şi de supărat, de aceea începu să se plimbe pe

străzile deşarte ale oraşului pustiu, şi din când în când dădea câte un chiot de vânătoare ca orice străin. De răspuns nu-i răspundea nimeni, şi foarte curând îşi dădu seama că ajunsese într-un loc care nu putea să fie nicidecum prielnic.

Tot ce mi-a spus Baloo despre Bandar-log este adevărul curat, îşi zise el. Aceştia nu au legea lor, nici chiot de vânătoare. Nu se pricep decât să spună şolticării şi n-au nici conducători, ci numai mâini şi degete lungi şi subţiri, făcute anume pentru hoţii. Prin urmare, dacă voi muri de foame sau voi fi ucis pe aici, nimeni nu poartă vina decât eu singur. Cu toate acestea trebuie să încerc să mă întorc în partea junglei de unde am venit. Fără îndoială Baloo îmi va trage o chelfăneală, dar tot va fi mai bine decât să-mi pierd vremea căţărându-mă prin copaci cu Bandar-log.

Nici nu ajunsese bine până la zidul care împrejmuia oraşul, când simţi cârdul de maimuţe repezit pe urma lui şi spunându-i că el nici nu este în stare să-şi dea seama cât de bine va fi pentru el aici unde l-au adus şi una câte una începură să-l ciupească, pentru a-l face să înţeleagă ce înseamnă să fii recunoscător pentru binele care ţi s-a făcut. Strânse din dinţi, dar nu zise nimic ci merse înapoi cu alaiul de maimuţe care răcnea în jurul lui şi se îndreptă spre terasa cu zăcătorile de cremene roşie, pline de apele scurse de pe urma ploilor. În mijlocul terasei era un foişor din marmură albă, clădit pentru reginele care muriseră cu mai bine de o sută de ani în urmă. Cupola foişorului era pe jumătate dărâmată şi intrarea subterană, pe unde veneau reginele din palat, era aproape astupată. Pereţii însă erau o minunăţie, făcuţi numai din marmură albă ca laptele şi încrustaţi cu pietre de agate, de cornaline, de jasp şi chrisopraze, iar când trecea luna de vârful muntelui, razele ei jucau pe pavajul foişorului lumini atât de blânde, încât ţi se părea că pe jos este întinsă o mătase fină ca un vis şi cu magice străluciri. Oricât de trist, de obosit şi de flămând ar fi fost Mowgli, îi fu peste putinţă să nu râdă când văzu cum

se întrec maimuţele care mai de care să-l convingă cât este Bandar-log de puternic, de înţelept şi de blând şi că prin urmare este cea mai mare prostie să încerce să-i părăsească.

— Suntem un neam mare şi puternic. Suntem înţelepţi. Fiinţe minunate; vietăţile cele mai minunate din junglă. Toţi suntem de aceeaşi părere, prin urmare ceea ce spunem trebuie să fie adevărat, strigau ei. Acum, pentru că tu eşti de faţă şi pentru întâia dată poţi să ne auzi ce-ţi spunem şi să duci vorbele noastre şi poporului din junglă, ca de aici înainte să ţină seamă de noi, îţi vom povesti tot ce este în legătură cu viaţa noastră extraordinară.

Mowgli nu zise nimic, iar maimuţele începură să se adune cu sutele în jurul lui pe terasă, ca să asculte pe cei care vorbeau şi cântau imnuri de slavă lui Bandar-log, iar în timp ce oratorul se oprea pentru ca să respire, toate strigau în gura mare:

— Este adevărat ce spune. Noi toţi suntem de o părere cu el.

Când îi puneau şi lui câte o întrebare, Mowgli clipea din ochi şi da din cap, dar simţea că îi vine ameţeală din cauza urletului neîntrerupt din jurul lui.

— Mi se pare că pe toţi i-a muşcat Tabaqui şi au turbat. Nu mai încape vorbă, gălăgia asta trebuie să fie dewanee, nebunia junglei. De ce nu se duc să se culce? Un nor s-a târât în faţa lunei; cel puţin dacă ar fi fost mai mare, aş fi putut profita de întuneric şi aş fi fugit. Dar mă simt atât de obosit!

În fundul şanţului de sub zidurile dărâmate care împrejmuiau oraşul pustiu, acelaşi nor era urmărit cu toată atenţia de privirile a doi prieteni: Bagheera şi Kaa ştiau că maimuţele sunt foarte primejdioase când sunt multe împreună, şi de aceea nu voiau să intre la înfrângere sigură. Maimuţele nu atacă niciodată, decât atunci când sunt cel puţin o sută contra unuia singur şi numai rareori se întâmplă ca cineva din junglă să facă o încercare atât de nebunească.

— Eu mă duc să trec zidul din partea de apus, zise Kaa, şi mă voi repezi costiş asupra lor. Nu cred că-mi vor sări în spinare, cu toate că sunt multe, dar...

— Ştiu ce vrei să spui: că n-avem pe Baloo cu noi. Va trebui să facem ce vom putea. Când norul va trece întreg în faţa lunii, eu mă voi îndrepta spre terasă, căci pesemne acolo ţin sfat, pentru a se hotărî ce să facă până la urmă cu băiatul.

— Noroc la vânat! strigă pitonul mohorât şi se pierdu în noapte.

Zidul din partea de apus era în stare destul de bună şi Kaa pierdu o bucată de vreme, până ce găsi loc ca să poată trece streaşina de piatră. Norul acoperise luna şi Mowgli tocmai se gândea ce să facă, în clipa când auzi pasul uşor al panterei la capătul terasei. Bagheera urcase costişa fără să fie simţită de cineva din Bandar-log şi când ajunse pe terasă se gândi că nu e bine să-şi piardă timpul, muşcând maimuţele. De aceea începu să lovească în dreapta şi în stânga pe cei adunaţi în jurul lui Mowgli în rânduri dese, de câte cincizeci-şaizeci de patrupezi. Se auzi un urlet de groază şi de furie cutremurând întunericul, dar în timp ce pantera neagră trecea peste trupurile celor pe care îi zdrobise, auzi o maimuţă strigând pe urma lui:

— Nu este decât un singur duşman. Pe el, omorâţi-l, daţi fără milă!

Pantera fu copleşită de un val de maimuţe care se închise deasupra ei, muşcând cu colţii şi sfâşiind cu ghearele în timp ce câteva dintre cele mai voinice înhăţară pe Mowgli şi după ce îl târâră până la foişor, îl siliră să intre înăuntru prin deschizătura strâmtă a cupolei. Alt băiat, dacă ar fi fost crescut printre oameni, poate şi-ar fi zdrobit ciolanele de la această înălţime. Mowgli însă învăţase de la Baloo cum trebuie să sară şi când ajunse jos căzu în picioare.

— Stai aici, şoptiră maimuţele, până ce-i vom omorî pe prietenii tăi. Pe urmă ne întoarcem ca să ne jucăm cu tine... de cumva veninoşii te vor lăsa până atunci în viaţă.

— Eu sunt ca voi de un sânge, strigă Mowgli aducându-şi aminte de semnalul ce trebuie dat şerpilor.

În jurul lui simţi că începe să se mişte ceva şi de sub dărâmături se auzi şuier abia simţit, de aceea, ca să fie la adăpost de orice întâmplare, mai dădu semnalul o dată ca să audă toţi.

— Sssââh! am înţeles răspunseră glasurile surde a celor care mişunau în jurul lui (orice ruină din India devine repede un adevărat cuibar de şerpi, şi tocmai de aceea foişorul reginelor era adevărat furnicar de cobre). Umblă cu băgare de seamă, căci ne poţi călca în picioare, frăţioare.

Mowgli căută să rămână pe cât posibil nemişcat şi prin crăpăturile pereţilor de marmură căuta să prindă şi să audă vuietul luptei care se dădea în jurul panterei de afară. Se auzeau urlete, lovituri surde şi răbufneli, pe deasupra cărora mugetul răguşit al Bagheerei era semnal de fiecare dată când făcea un salt în mijlocul duşmanilor săi ca să se ridice cu ei în spinare. Pentru prima dată de când se născuse, pantera neagră lupta ca să-şi apere viaţa.

Baloo trebuie să fie pe aproape, căci altfel Bagheera nu ar fi venit singură, se gândi Mowgli, apoi strigă din toate puterile:

— Aleargă la zăcători Bagheera. Fugi repede şi dă-te la fund. Îndreaptă-te spre apă.

Pantera auzi semnalul şi dându-şi seama că Mowgli este în viaţă prinse din nou curaj. Începu să-şi facă drum cu multă greutate spre zăcători, lovind cu sete în dreapta şi în stânga, luptând pentru fiecare palmă de loc peste care trecea. De sub zidul dărâmat din marginea junglei se ridică în clipa aceasta chiotul de război al lui Baloo. Ursul făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, dar nu putuse ajunge mai devreme.

— Bagheera, am sosit, strigă ursul. Acuma trec zidul la tine. Ahuwara! îmi fug pietrele de sub picioare. Stai Bandar-log, că sunt şi eu pe aici, dar nici nu apăru bine la capătul terasei şi fu îngropat până la gât de valul maimuţelor care

se repeziseră în calea lui. Baloo se ridică pe labele dinapoi, iar în cele dinainte cuprinse un braţ de maimuţe care îi veni la îndemână şi începu să le bată în capete ca pe nişte maie. Un plescăit al apei din zăcători dădu lui Mowgli de ştire că Bagheera reuşise să-şi facă drum până la apă unde se dăduse la fund, lăsându-şi la suprafaţă numai capul. Pantera începu să sufle cu greutate, dar ştia că maimuţele nu puteau veni după ea până acolo. În timpul acesta, maimuţele se îngrămădiseră pe trei rânduri, înşirate pe marginea zăcătorii, gata să sară asupra ei, dacă ar fi încercat să vină în ajutorul lui Baloo. Văzând că nu e chip să iasă, Bagheera ridică bărbia picurând de apă şi, în deznădejde, chemă ajutorul şerpilor:

— Eu sunt cu voi de un sânge!

Pesemne că dăduse bir cu fugiţii în ultimul moment, aşa că Baloo, cu toate că era aproape înăbuşit de valul maimuţelor care se repeziseră la el spre marginea terasei, abia îşi putea stăpâni râsul, auzind pantera că cheamă ajutor.

Kaa trecuse cu multă greutate pe deasupra zidului din partea de apus şi când se lăsă în jos, pe urma lui începură să cadă bolovanii care se duceau de-a dura. După ce se văzu dincoace, îşi încolăci trupul de câteva ori, pentru a se convinge că este în perfectă formă, căci nu voia să piardă nimic din avantajele pe care i le oferea terenul unde era postat. În timpul acesta iureşul contra lui Baloo continua cu toată furia, iar maimuţele de pe marginea zăcătorii dădeau Bagheerei târcoale. Pe deasupra lor, liliacul Mang secera aerul ducând ştire în largul junglei despre marea bătălie care era în toi, aşa că însuşi Hathi, elefantul sălbatic, începu să mugească, trezind cârdurile de maimuţe răzleţe care începură să vină numaidecât duium pe cărările nebătătorite din vârfurile copacilor, ca să dea şi ele o mână de ajutor neamului lor în primejdie, dincoace de zidurile unde erau culcuşurile îngheţate. Vuietul luptei răscolise liniştea până la câteva poşte împrejur. În momentul acesta Kaa se repezi

drept înainte, setos de ucidere. Puterea de luptă a unui piton se ascunde în lovitura pe care o dă cu capul repezit înainte de toată greutatea trupului. Închipuiţi-vă o lance, ori o ghioagă, sau un baros cam de o jumătate tonă, purtat de îndemânarea rece şi furia oarbă, pentru ca să vă puteţi da seama mai bine de ce înseamnă Kaa în luptă. Un piton lung de cinci-şase coţi poate da un bărbat peste cap, dacă îl loveşte în piept, iar Kaa, după cum ştiţi, avea peste treizeci. Prima lovitură fu îndreptată în grămada de maimuţe care încolţise pe Baloo, dar fu îndreptată cu atâta furie şi veni atât de neaşteptată, încât nu mai fu nevoie şi de a doua. Maimuţele cât ai clipi se risipiră în toate părţile strigând:

— Fugiţi, e Kaa, a venit Kaa, fugiţi!

Din neam de neamul lor maimuţele moşteniseră groaza pe care le-o inspiraseră poveştile cu isprăvile lui Kaa, lotrul care venea în timp de noapte şi se strecura pe tulpinile copacilor, mai nesimţit decât susurul ierbii, ca să ridice din culcuş maimuţa cea mai viguroasă; poveştile cu bătrânul Kaa cel fioros care se prefăcea că este cracă putredă şi semăna atât de bine cu ea, încât până şi cei mai vicleni nu puteau să-şi dea seama de primejdia care îi ameninţă, decât în clipa când craca cea putredă începea să se încolăcească în jurul trupului lor, Kaa era singura vieţuitoare din junglă de care maimuţele se temeau, deoarece nimeni nu cunoştea puterea lui adevărată, nimeni nu îndrăznise să-l privească în faţă şi nici nu scăpase nimeni cu viaţă din strânsoarea lui. De aceea la primul semnal de alarmă începură să alerge îngrozite, sărind pe meterezele zidurilor şi pe acoperişurile caselor, în timp ce Baloo oftă uşurat, că, deşi blana lui era mult mai groasă decât a Bagheerei, avusese mult de suferit de pe urma luptei cu maimuţele. Pitonul abia acum deschise gura pentru prima dată şi dădu un şuier prelung care îngheţă sângele în maimuţele ce veneau să apere culcuşurile din oraşul părăsit, şi le făcu să se oprească în loc, îngrămădindu-se în ramurile care începeau să se legene

sub greutatea celor care veneau să le înghesuie din urmă. Cele de pe ziduri şi de pe acoperişuri amuţiră ca la un semn, iar prin tăcerea care urmă Mowgli auzi pe Bagheera ieşind din apă şi scuturându-şi blana. Pe urmă urletul se porni din nou şi maimuţele de pe ziduri şi de pe streşini se urcară mai sus, căţărându-se pe chipurile idolilor care mai atârnau în pereţi, în timp ce Mowgli privea prin spărtura cupolei unde era ascuns şi abia îşi mai putea stăpâni neastâmpărul, iar ca să-şi bată joc de ele începu să facă din vârful limbii cum fac bufniţele în timpul nopţii.

— Scoateţi copilul din subterană, gemu pantera, căci eu nu mai sunt vrednică nici de atâta lucru. Pe urmă luăm piciul şi plecăm, deoarece s-ar putea să ne atace din nou.

— Nici una nu mai mişcă până în clipa când le voi porunci eu. Nu vă mişcaţi, şuieră pitonul, şi liniştea între ziduri se făcu şi mai profundă ca la început. Îmi pare rău, tovarăşe, că n-am putut veni mai devreme, continuă el întorcându-se spre Bagheera, cu toate că, dacă nu mă înşel, m-ai chemat în ajutor...

— Da... se poate ca în timpul luptei să te fi chemat, răspunse pantera. Baloo tu eşti rănit?

— Nu ştiu dacă n-au croit câţiva ursuleţi din blana mea, răspunse Baloo foarte serios scuturându-şi labele una de alta. Wow, sunt frânt. Kaa, dragul meu, mi se pare că eu şi Bagheera îţi datorăm nici mai mult nici mai puţin decât viaţa.

— Sunt aici, în beci, spuse Mowgli, dar nu pot să ies afară. (Între el şi tovarăşii lui era arcada de marmură a cupolei).

— Luaţi-l de aici, căci a început să joace ca păunul Mao şi ne mai stârceşte puii, strigară cobrele.

— Aha, piciul nostru îşi face prieteni în toate părţile pe unde trece, zise pitonul râzând. Dă-te la o parte piciule şi voi popor al veninoşilor ascundeţi-vă în tainiţele voastre, căci voi dărâma bolta peste voi.

Kaa începu să examineze bolta cu atenţie până când

descoperi o crăpătură în marmură, ceea ce însemna că aici zidăria este slăbită. Lovi de câteva ori mai uşor cu capul, ca să vadă cât rezistă, apoi îşi ridică aproape şase coţi din trup de la pământ, se repezi ca un berbec şi lovi de se cutremură toată clădirea. Marmura începu să cedeze şi peste câteva clipe se prăvăli fărâmată în mii de bucăţi, iar Mowgli se repezi afară şi, luând loc între Bagheera şi Baloo, îşi trecu braţele pe după gâtul lor.

— Eşti rănit? întrebă Baloo strângându-l cu grijă la piept.

— Sunt obosit şi mi-e foame, dar nu sunt deloc rănit. Pe voi însă văd că v-au ciomăgit destul de bine, căci vă curge sângele.

— Mai sunt şi alţii care au fost răniţi, răspunse Bagheera lingându-şi mustăţile şi privind la maimuţele moarte în lungul terasei şi pe marginea zăcătorilor.

— Nu face nimic, numai tu să fii sănătos, tu mândria mea printre brotăcei, răspunse Baloo înduioşat.

— Despre asta vom vorbi mai târziu, interveni Bagheera pe un ton care nu-i plăcu lui Mowgli deloc. Uite, acesta este Kaa, cel care a hotărât soarta bătăliei noastre şi căruia tu îi datorezi viaţa. Mulţumeşte-i cum se cuvine să facă vietăţile din lumea noastră, îl îndemnă pantera.

Mowgli se întoarse şi văzu capul enorm al pitonului legănându-se alături de al lui.

— Va să zică acesta ar fi piciul, zise Kaa. Pielea lui e foarte netedă şi cam aduce puţin cu cei din Bandar-log. Bagă de seamă piciule să nu te iau vreodată pe înserat drept o maimuţă, sau într-o zi după ce mi-am schimbat pielea.

— Noi amândoi suntem de un sânge, răspunse Mowgli. Noaptea aceasta mi-ai scăpat viaţa, de aceea Kaa, de câte ori vei fi flămând, vânatul meu va fi şi al tău.

— Foarte mulţumesc frăţioare, răspunse pitonul, clipind şiret din ochi. Dar ce poate vâna un vânător îndrăzneţ ca tine? Te întreb pentru că aş vrea să te rog foarte curând să-ţi încerci norocul.

— Eu nu vânez nimica, deoarece sunt prea mic pentru aşa ceva, dar abat turma de capre în calea celor care au nevoie de ele. Când vei fi cu pântecele deşert, abate-te pe la mine, şi vei vedea ce sunt în stare să fac. Am învăţat şi eu câte ceva datorită lor, şi arătă spre cei doi prieteni ai lui, apoi întinzând mâinile spre ei, continuă: dacă ţi se va întâmpla vreodată să cazi în cursă, să ştii că îmi voi plăti datoria pe care o am faţă de tine şi tot aşa o voi plăti şi pe cea pe care o am faţă de Bagheera şi Baloo. Noroc la vânat, vă doresc tuturor, stăpânii mei!

— Înţeleaptă vorbă, murmură Baloo, văzând cât de frumos se pricepea Mowgli să mulţumească. (Pitonul îşi lăsă capul câteva clipe pe umărul băiatului).

— Suflet viteaz şi limbă isteaţă, zise el, cu acestea piciule vei ajunge în junglă foarte departe... Dar pleacă de aici împreună cu prietenii tăi, căci în curând va apune luna şi nu e bine să vezi ce se va întâmpla. Du-te şi te culcă.

Luna scăpăta în dosul crestelor, iar rândurile maimuţelor îngrămădite una într-alta pe meterezele zidurilor şi pe acoperişe tremurau ca nişte frunze bătute de vânturi. Baloo se îndreptă spre apa zăcătoarei ca să-şi astâmpere setea, iar Bagheera începu să-şi netezească blana. Kaa se întoarse spre mijlocul terasei şi când clămpăni o dată din fălci, toate maimuţele se întoarseră spre el.

— Apune luna, zise el, ce credeţi, se vede destul de bine ca să puteţi vedea ceea ce trebuie văzut?

De pe crestele zidurilor se auzi un geamăt ca vuietul vântului când trece printre crengile copacilor.

— Vedem destul de bine, Kaa.

— Bine, atunci voi executa un dans care este dansul lui Kaa, atunci când e cu pântecele deşert. Nu vă mişcaţi ci priviţi.

Pitonul începu să se învârtească de două-trei ori, făcând cercuri largi şi purtându-şi capul ca pe o suveică. Pe urmă începu să se încolăcească, făcând tot felul de figuri geometrice pe pământ, triunghiuri care se topeau în

pătrate, romburi şi pentagoane, învârtindu-se mereu, cu o încetineală chinuitoare, fără să se oprească nici o clipă din murmurul lui misterios pe care îl făceau solzii trupului târât pe pământ. Se făcea din ce în ce mai întuneric până când nu se mai văzu cum se încolăceşte, dar sunetul sec şi uneori scârţâitor al solzilor pe pământ se putea auzi destul de limpede.

Bagheera şi Baloo rămaseră încremeniţi şi din când în când se auzea câte un mârâit surd gâlgâindu-le în gât, în timp ce părul de pe coamă li se zbârlise ca nişte pene. Mowgli se uita cu băgare de seamă la ce vedea şi se minuna.

— Bandar-log, strigă pitonul într-un târziu, spuneţi dacă puteţi mişca mâinile şi picioarele fără să vă poruncesc eu.

— Fără să primim poruncă de la tine, nu putem mişca nici mâinile nici picioarele, răspunseră maimuţele.

— Bine, apropiaţi-vă un pas de mine!

Rândurile de maimuţe se mişcară vrăjite şi supuse înainte, iar Baloo şi Bagheera făcură şi ei câte un pas, parcă i-ar fi împins cineva de la spate.

— Mai aproape, se auzi şuierând glasul lui Kaa, şi maimuţele mai făcură un pas.

Mowgli întinse braţele şi apucă pe Baloo şi Bagheera de ceafă, ca să-i oprească. Amândouă fiarele se uitară la el ca şi când s-ar fi trezit din somn.

— Pune mâna pe umărul meu şi ţine-mă bine, şopti Bagheera, căci altfel, fără să vreau, mă întorc din nou spre Kaa. Wuah!

— Nu e nimic de văzut decât bătrânul Kaa, pitonul, care continuă să se învârtească pe loc în mijlocul ţărânei, zise Mowgli. Hai să plecăm!

— Woohf! gemu Baloo când se văzu din nou în largul pădurii. Niciodată n-am să mai fac tovărăşie cu Kaa.

După ce încălecă, Mowgli îşi culcă capul pe spinarea panterei şi adormi atât de adânc, încât nu se trezi nici după ce fu aşezat alături de lupoaică, între fraţii lui care trăiau în

peştera Seeonee.

CÂNTECUL DE DRUM AL LUI BANDAR-LOG

Trece al nostru popor, ca învălurarea de frunze, grăbit
Pe albe poteci, poleite de a lunii amăgitoare lumină,
Nu pizmuieşti ale noastre plimbări, când trecem săgeţi?
Nici mâini ca şi noi de-ai avea, două perechi, nu doreşti?
Nu-ţi place arcuita-ne coadă ce mândri cu toţi o purtăm,
Adusă cu mult mai frumos decât al lui Cupidon arc?
De supărare nici vorbă şi silă nu-ţi fie,
Doar coada e făcută s-o duci după tine.

Prin înfrunzitele ramuri, grămadă, alături visăm.
Legănaţi de a celor văzute de noi amintiri, neuitate,
Sub al naltului zării senin noi planuri punem la cale
Şi fapte întrupăm, ce altora-s vis, în câteva clipe
Ce n-aţi mai văzut şi nici auzit, ce n-am pomenit,
Să facem am vrea, dar ce vrem e şters de clipa fugară,
De drum suntem gata, gând să nu-ţi faci,
Doar coada e făcută s-o duci după tine.

Tot zvonul de vorbă ce-n drum din fugă auzim,
Fie că-i glas de reptile, sau fiare ori păsări, pe o formă,
De-i cântec din văi sau din munţi, ori smocul de păr
Aninat de scaieţi, de-i solz sau fulgul de vânturi purtat,
Îl prindem şi-l ducem departe pe-ale culmii poteci.
De ce să nu ierţi, că mai buni decât alţii
Suntem... şi de ce supărare să porţi.
Când coada-i făcută s-o duci după tine.

Veniţi după noi în măreţele salturi ce ale brazilor
vârfuri îndoaie,
Ca pâcle de nori şi ca fumul ce vântul îl duce
spre ambele culmi,
N-auzi cum plânge pădurea şi ramuri uscate,
ca braţe de rugă,
Pe urmă-ne frânge, când pâlcuri trece poporul
şi-n neguri se pierde.

TIGRUL! VINE TIGRUL!

Te-ntorci cu noroc îndrăzneţ vânător?
Frăţine, veghérea e lungă şi vântu-ngheţat,
Dar rănitul vânat cu tine îl aduci?
Frăţine, tihnit el paşte acum în poieni,
Dar unde-i puterea ce trufaş spuneai?
Frăţine, pe alături vânatu-mi trecu.
Ori plumb în picioare început-ai să porţi?
Frăţine, mă-ntorc şi moartea m-aşteaptă-n culcuş.

Va trebui acum să ne întoarcem la începutul acestei povestiri. Când Mowgli plecă din peştera unde îşi aveau lupii culcuşul, după încăierarea cu haiticul adunat la Stânca Soborului, coborî spre semănăturile unde erau sălaşurile oamenilor, dar nu vru să se oprească nici aici, deoarece jungla era prea aproape şi ştia că între cei adunaţi la sfat îşi făcuse cel puţin un duşman de moarte. Îşi urmă drumul coborând poteca ce şerpuia spre vale şi după ce alergă pe nerăsuflate ca la două poşte depărtare, ajunse într-o regiune cu totul necunoscută. Valea dădea într-o câmpie semănată cu bolovani şi tăiată de râpi. Pe o parte era satul, iar pe cealaltă cobora jungla tot mai pitită, până ce se oprea dintr-o dată în marginea imaşurilor, ca şi când ar fi fost tăiată de o coastă nevăzută. În largul câmpiei păşteau turme şi cirezi de bivoli, iar băieţii care le păzeau începură să ţipe speriaţi şi o rupseră la fugă, în timp ce câinii de pripas care se adună în jurul oricărui sat hindustan prinseră să latre întărâtaţi. Mowgli nu se opri, căci începuse să-i fie foame, iar când ajunse la poarta satului văzu că maldărul uriaş de mărăcini, pe care în fiecare seară îl trăgeau în faţa porţii, era acum dat la o parte.

— Ia te uită, îşi zise el, căci în drumurile pe care le făcuse până acum în timp de noapte pentru a-şi căuta de mâncare, văzuse multe întărituri de felul acesta. Oamenii se tem chiar în satul lor de fiarele din junglă.

Se aşeză în faţa porţii şi când se arătă primul om care voia să iasă în ţarină, se ridică în picioare şi deschizând gura, îi făcu semn cu degetul că ar vrea să mănânce ceva. Omul căscă ochii la el, apoi se întoarse şi o rupse la fugă pe uliţa satului strigând cât îl lua gura după preotul care era un om voinic şi gras, îmbrăcat în haine albe, iar pe frunte avea un semn galben cu roşu. Preotul ieşi în marginea satu-

lui şi după el veneau peste o sută de oameni care se opriră la o mică distanţă şi începură să vorbească şi să strige, căscând ochii la Mowgli şi arătându-l cu degetul.

— Nu prea ştiu să se poarte cei cărora li se zice oameni, gândi Mowgli, căci în felul acesta nu se poartă decât cel mult maimuţele cenuşii, apoi îşi feri părul de pe frunte şi se încruntă la ei.

— Ce vă face să vă speriaţi? zise preotul. Mai bine uitaţi-vă la urmele pe care le are pe picioare şi pe mâini. Sunt muşcături de lup; deci nu poate fi altceva decât pui de lup scăpat din junglă.

Preotul avea dreptate, căci jucându-se cu puii în fundul peşterii, aceştia de multe ori îl muşcaseră mai rău decât ar fi vrut, aşa că pe braţe şi pe picioare era plin de urmele zgârieturilor abia vindecate. Cu toate acestea lui nici prin minte nu i-ar fi trecut să le ia drept muşcături, căci pentru el muşcătura era cu totul altceva.

— Arré, arré! strigară câteva femei care se adunaseră în jurul lor. Bietul băiat; auzi să-l muşte lupii. Frumos copil; cu ochii ca de flăcări. Pe legea mea, Messua, băiatul seamănă cu copilul tău pe care l-a răpit tigrul!

— Lăsaţi-mă să-l văd şi eu, zise o femeie care purta inele groase de bronz în jurul gleznelor şi pe braţe, apoi făcându-şi mâna punte peste ochi se uită cu toată atenţia la Mowgli. Nu-mi vine să cred, căci este mult mai slab, dar are aceeaşi privire ca şi fiul meu.

Preotul era om deştept şi ştia că Messua este soţia celui mai bogat om din sat. Ridică deci privirea spre cer şi zise solemn:

— Ceea ce jungla ne-a luat, jungla ne dă înapoi. Ia copilul, soră, şi du-l acasă la tine, dar nu uita nici de preotul care vede atât de adânc în sufletele oamenilor.

— Pe taurul cu care am fost răscumpărat, îşi zise Mowgli, dacă nu mi se pare că ciorovăiala asta înseamnă un nou examen în faţa haiticului. Dar la urma urmei, de vreme ce sunt om, trebuie să mă port şi eu ca oamenii.

Lumea începu să se risipească, iar femeia îi făcu semn lui Mowgli să o urmeze până la coliba unde stătea. Înăuntru era un pat de lac roşu, un hambar din pământ ars în care ţineau grâul, pe pereţii căruia erau făcute desene ciudate, câteva oale de aramă, un idol indian într-un colţ, iar pe un perete o oglindă din acelea de care se găsesc prin toate târgurile de ţară.

Îi dădu să bea o oală de lapte, şi o bucată de pâine, pe urmă îi puse mâna pe creştetul capului, şi-l privi în adâncul ochilor. Biata femeie se gândea că el ar putea fi cu adevărat fiul ei care se întorcea din junglă unde îl dusese tigrul. De aceea încercă să-i spună pe nume:

— Nathoo, o Nathoo al meu! (Mowgli nu părea deloc să recunoască numele acesta). Nu-ţi mai aduci aminte de ziua când ţi-am făcut iminei noi şi pipăindu-i talpa picioarelor văzu că pielea era ca scoarţa de tare şi oftă resemnată. Nu dragul meu, picioruşele acestea nu au purtat niciodată încălţăminte, dar tu semeni foarte bine cu Nathoo şi de aceea vei fi fiul meu.

Mowgli nu se simţea tocmai bine din cauză că nu fusese până acum într-o casă acoperită; când se uită însă la stuful acoperişului, îşi dădu seama că va putea să-l smulgă oricând, dacă i se va face de ducă. Afară de aceasta nici fereastra nu se închidea.

— La ce îmi foloseşte că sunt om, îşi zise el într-un târziu, dacă eu nu pot înţelege limba oamenilor. Găsesc că aici sunt tot atât de zevzec şi de rătăcit, cum ar fi orice om care se rătăceşte în jungla noastră. Va trebui deci să învăţ limba lor.

Câtă vreme trăise în junglă alături de lupi, învăţase nu de plăcere să imite mugetul cerbilor şi grohăitul mistreţilor, dar în acelaşi timp cu folos. De aceea, îndată ce auzi pe Messua vorbind, începu să repete vorbele după ea, aşa că, înainte de a se întuneca, ştia pe dinafară toate numele lucrurilor pe care le vedea în colibă.

Greutatea cea mare se ivi după ce sosi timpul culcării,

căci Mowgli nu voia să doarmă pentru nimic în lume în coliba care semăna cu orice cursă pentru prins panterele, iar când văzu că femeia închide uşa de la intrare, ieşi numaidecât pe fereastră.

— Vei mai fi alungat şi din altă parte, frăţioare. Nu uita că oamenii sunt oameni şi nimic mai mult, iar vorbăria lor este ca şi orăcăitul broaştelor pe margini de băltoace. Când mă

voi întoarce pe aici, te voi aştepta ascuns între trestiile de bambus de la marginea ţarinei.

Trei luni încheiate, după această noapte, Mowgli aproape nu trecu niciodată dincolo de poarta ţarinei, căci era ocupat cu învăţătura felului de viaţă şi cu obiceiurile oamenilor. Înainte de toate, trebui să se încingă în jurul coapselor cu o bucată de pânză, ceea ce la început îi fu foarte neplăcut; pe urmă trebui să înveţe folosinţa banului pe care el nu o putea pricepe deloc, pe urmă plugăria care nu vedea la ce îi poate fi omului de folos. Afară de aceasta copiii din sat îl scoteau din fire. Din fericire însă legea din junglă îl învăţase să se stăpânească, deoarece în mijlocul junglei hrana şi viaţa sunt strâns legate de stăpânirea de sine. Dar când îi vedea că râd de el pentru că nu voia să se joace cu ei, pentru că nu voia să le înalţe zmee sau pentru că pronunţa câte un cuvânt greşit, trebuia să-şi aducă întotdeauna aminte că nu e demn de un adevărat vânător să-şi iasă din fire, căci altfel s-ar fi repezit la ei şi i-ar fi sfâşiat în bucăţi.

În realitate nici el nu ştia câtă putere are. În junglă îşi dădu seama că e slab în faţa fiarelor, dar oamenii aceştia din sat spuneau că este mai tare ca un taur. Afară de aceasta, Mowgli n-avea idee despre deosebirea dintre feluritele clase de oameni. Într-un rând, când măgarul olarului lunecă în groapa de argilă frământată, întinse braţul şi apucându-l de coadă, îl scoase afară şi ajută olarului ca să-i încarce în spinare oalele cu care trebuia să plece la târgul din Khaniwara. Fapta aceasta fu judecată ca nelalocul ei, deoarece olarul era om de jos, iar măgarul lui era un patruped, şi mai prejos decât stăpânul său. Când veni preotul şi-l dojeni, Mowgli îl ameninţă că îl va urca şi pe el în spinarea măgarului, aşa că preotul se duse la bărbatul femeii Messua şi-l sfătui să pună băiatul cât mai în grabă la muncă. Fruntaşul satului fu de părere că trebuie să fie trimis cu bivolii la păscut în ţarină, unde îi va păzi de dimineaţa până seara. Nimic nu putea fi mai pe placul lui Mowgli decât această însărcinare şi pentru că de aici

înainte făcea parte dintre slujbaşii satului, în aceeaşi seară se duse şi el să stea de vorbă cu lumea care se aduna în jurul unei vetre de piatră ridicate la tulpina unui smochin uriaş. Aici era locul de sfat al satului, unde venea fruntaşul, văcarul, bărbierul (care cunoştea toate clevetirile din sat) şi bătrânul vânător Buldeo, care venea aici ca să stea de vorbă şi să fumeze. În ramurile întunecate ale smochinului se auzea gâlceava maimuţelor, iar în vatra de piatră era o gaură în care sălăşluia o cobră căreia îi aduceau în fiecare seară un blid de lapte, căci cobra era sfinţită. Bătrânii se aşezau pe vine în jurul copacului şi stăteau de vorbă, trăgând din *huqas,* un fel de narghilele până târziu în noapte. Povesteau o mulţime de lucruri minunate despre zeităţi, despre oameni şi strigoi. Buldeo povestea lucruri nemaiauzite despre obiceiurile fiarelor din junglă, de înfiora copiii care ascultau de la oarecare depărtare şi rămâneau cu gurile căscate la el. Cea mai mare parte dintre poveştile lor priveau animalele junglei, căci aceasta e mereu vecină cu colibele în care sălăşluiesc oamenii. Semănăturile erau mereu răvăşite de cerbi şi de mistreţi, iar din când în când tigrul omora câte un om în marginea satului, înainte de ce s-ar fi întunecat.

Mowgli, care cunoştea destul de bine lucrurile despre care vorbeau, trebuia să-şi acopere faţa cu mâinile ca să nu-l vadă lumea râzând, iar în timp ce Buldeo termina o poveste minunată, ca să treacă la alta şi mai minunată, el râdea pe înfundate, căci i se vedeau umerii cum saltă prin întuneric.

Buldeo spunea că tigrul care a răpit pe băiatul femeii Messua era un tigru strigoi, în care se întrupase sufletul unui cămătar, mort de câţiva ani.

— Sunt încredinţat că ceea ce vă spun este numai adevărul adevărat, spunea el, deoarece cămătarul Purun Dass a şchiopătat toată viaţa din cauza unei lovituri primite cu ocazia unei revolte, când cărţile lui de socoteli au fost arse. Tigrul despre care vă vorbesc şchiopătează şi el, căci

urmele pe care le lasă pe unde trece nu se aseamănă.

— Fără îndoială că este adevărat; nici nu ar putea să fie altfel, răspundeau bătrânii dimprejur, mişcându-şi bărbile.

— Nu vi se pare şi vouă că ceea ce spuneţi sunt vorbe de clacă? întrebă Mowgli. Tigrul şchiopătează din cauză că s-a născut şchiop, ceea ce de altfel ştie toată lumea. Dar ca să spui că sufletul cămătarului s-a putut întrupa într-o fiară care este mai laşă decât un şacal, sunt copilării curate.

Buldeo rămase încremenit când îl auzi, iar fruntaşul satului făcu ochii mari.

— Ia te uită! Mi se pare că ăsta e piciul venit din junglă! se minună Buldeo. În loc să faci pe deşteptul, mai bine du-te la Khaniwara cu pielea lui în spinare, căci guvernul a pus pe capul lui un premiu de o sută de rupii... Mult mai bine ai face însă dacă ai tăcea, când vezi că vorbesc cei mai bătrâni decât tine.

Mowgli se ridică şi plecă.

— Am stat toată seara şi v-am ascultat, zise Mowgli întorcând capul fără să se oprească, dar afară de un singur cuvânt sau cel mult două, din tot ce a spus Buldeo despre junglă nimic nu este adevărat, cu toate că jungla i-a intrat în bătătura casei. Prin urmare cum să mai cred poveştile despre zeităţi, despre strigoi şi despre piticii pe care spune că i-a văzut?

— A sosit tocmai vremea ca băiatul acesta să fie trimis cu vitele la păscut, zise fruntaşul satului, în timp ce Buldeo abia se mai putea stăpâni din cauza obrăzniciei băiatului.

În satele hindustane e obiceiul ca turmele şi cirezile de bivoli să fie scoase la păşunat de câţiva copii, îndată ce se

luminează de ziuă, iar pe înserat să le aducă înapoi. Cirezile, care ar zdrobi în ţărână pe un om alb, se lasă păzite şi biciuite de un copil care nu ajunge cu capul nici până la greabănul lor. Cât timp copiii nu se depărtau de turme, erau în deplină siguranţă, căci nici tigrul nu îndrăzneşte să atace vitele când sunt în cireadă. Dacă se întâmpla însă ca să se depărteze pentru ca să culeagă flori sau să prindă şopârle, nimeni nu mai dădea de urma lor. În zori, Mowgli trecu pe uliţa satului, călare pe Rama, taurul uriaş al cirezilor, iar pe urma lui ieşeau din grajduri, unul câte unul, bivolii cu coarnele răsucite şi ochii tulburi, şi se luau după el, aşa că Mowgli dădu celorlalţi copii numaidecât să înţeleagă că el era stăpânul. Cireada de bivoli o mână din urmă cu o nuia lungă de bambus şi porunci lui Kamya, cel care era mai răsărit între copii, să lase turmele să pască şi să nu se depărteze de ele, în timp ce el va merge înainte cu bivolii.

Imaşurile hindustane sunt câmpuri presărate de coline şi tăiate de râpi nenumărate, în fundul cărora turmele se risipesc şi dispar. Bivolii de obicei trag spre mlaştini şi în regiuni mocirloase, în care se bălăcesc ceasuri întregi, prăjindu-se la soare. Mowgli mână cireada spre marginea unde fluviul Waingunga ieşea din junglă. Cum ajunse aici, descălecă de pe spinarea lui Rama şi dădu fuga spre trestiile de bambus, unde găsi pe Fratele Cenuşiu.

— Bine că ai venit, zise lupul, căci aştept de zile întregi să soseşti. Ce e cu tine de te-ai apucat să păzeşti turmele?

— Asta e porunca, răspunse Mowgli. Pentru câtva timp eu sunt păstorul satului. Ce se mai aude cu Shere Khan?

— S-a întors din nou şi te-a pândit multă vreme aici între trestii. Acum a plecat, căci vânatul e pe terminate, dar să ştii că are de gând să te omoare.

— Foarte bine, răspunse Mowgli. Câtă vreme el va lipsi, vino tu sau unul dintre cei patru fraţi şi aşează-te pe colţul de stâncă de unde te pot vedea când ies din sat. După ce se va întoarce, mă vei aştepta ascuns în râpa de lângă

copacul *dhâk* care este în mijlocul câmpului. Cred că nu e nevoie să ieşim de-a dreptul în calea lui Shere Khan.

Pe urmă Mowgli îşi căută un loc la umbră şi dormi, în timp ce cireada păştea în jurul lui. Paza turmelor este meseria cea mai trândavă în India. Turmele pasc schimbându-se din loc în loc, pe urmă se culcă şi după ce au rumegat iarba păscută se ridică din nou. De mugit nu mugesc niciodată, ci le auzi cel mult râgâind. Bivolii se întind în noroiul fierbinte al mlaştinilor, de nu li se mai văd decât nările şi ochii negri-vineţi, împăienjeniţi de lene. În dogoarea soarelui, stâncile parcă se mişcă aşa cum s-ar mişca muşuroiul de furnici, iar în aer copiii aud câte un vultur (altceva nu se aude niciodată) ţipând ascuţit în depărtarea zărilor, şi înţeleg că dacă se va întâmpla să moară sau să cadă o vacă în drum, din aceleaşi înălţimi vulturul ar cădea ca o săgeată, iar alt vultur care zboară la mii de metri depărtare ar sosi numaidecât să vadă ce s-a întâmplat şi după el alţii, din depărtări nemăsurate, ar veni mereu din adâncuri de zări şi funduri de umbră, şi s-ar îngrămădi în stol pe lângă ea, înainte de şi-ar fi dat ultima suflare.

Copiii stau toată ziua întinşi la umbră şi dorm, iar de trezit se trezesc numai pentru ca să adoarmă din nou; când s-au săturat de somn, se apucă să împletească coşuleţe din iarba uscată, în care adună lăcuste; îşi fac salbe din nucile albe şi roşii din junglă, sau stau ceasuri întregi şi urmăresc şopârlele care ies să se încălzească la soare sau şerpii care pândesc câte o broască pe marginea băltoacelor. Pe urmă încep să cânte cântece nesfârşite indigene, cu intonaţii stranii după fiecare vers, şi zilele li se par mai lungi ca celorlalţi oameni de seama lor. Uneori, când n-au ce face, ridică tot felul de case din argilă şi în jurul lor oameni, animale şi bivoli, cu diverse înfăţişări. În mâna bărbaţilor pun câte o nuia de trestie şi spun că aceştia sunt regii, iar cei din jurul lor armatele, sau spun că sunt zeităţi care trebuiesc adorate. Când vine seara, copiii încep să dea

chiote ca să adune turmele, iar bivolii se opintesc să iasă din mocirla fierbinte, care s-a închis peste ei, şi mâlul pocneşte ca un aluat în cavitatea de aer lăsată de trupul lor, de parcă ar fi focuri de armă care se descarcă una după alta; pe urmă cireada ia drumul spre satul la marginea căruia încep să clipească luminile focurilor aprinse.

În fiecare zi, Mowgli ieşea cu bivolii spre mlaştini, şi în fiecare zi vedea spinarea fratelui cenuşiu care stătea de veghe pe muchia de stâncă din mijlocul câmpiei (aşa că ştia dinainte că Shere Khan nu s-a întors încă) şi se culca în iarba care susura cu mii de glasuri în jurul lui şi-i aducea aminte de zvonurile din junglă. Dacă s-ar fi întâmplat ca Shere Khan să facă un pas greşit cu laba lui oloagă, prin hăţişurile de pe malurile fluviului Waingunga, ar fi fost peste putinţă ca Mowgli să nu-l audă în timpul acestor dimineţi liniştite.

Într-un târziu veni şi ziua când nu mai văzu pe fratele cenuşiu la stânca lui de veghe. În ziua aceea zâmbi şi îndreptă cireada de bivoli spre râpa din apropierea arborelui *dhâk*, care acum era încărcat de flori ca aurul. Aici găsi pe fratele cenuşiu care aştepta cu coama zbârlită.

— Vreme de o lună de zile a stat ascuns, ca să te facă să crezi că nu se mai gândeşte la tine. Noaptea trecută a intrat între semănături să adulmece urmele tale, iar Tabaqui era cu el, zise lupul emoţionat.

— Mie nu mi-e frică de Shere Khan, dar Tabaqui este o jigodie vicleană, răspunse Mowgli încruntându-şi sprâncenele.

— N-avea nici o grijă, zise Cenuşiul şi-şi trecu limba peste mustăţi, căci pe Tabaqui l-am întâlnit în zorii zilei: acum s-a întins ospăţ pentru vulturi. Însă, înainte de a-i rupe şalele mi-a spus că Shere Khan te aşteaptă la marginea satului... pe tine numai, nu pe altul. Acum stă ascuns în râpa seacă din marginea fluviului Waingunga.

— A mâncat astăzi ceva, sau a plecat la vânătoare cu pântecele gol? întrebă Mowgli, căci răspunsul pe care îl

aştepta însemna pentru el viaţă sau moarte.

— Când s-a luminat de ziuă... a ucis un mistreţ... Nu uita că Shere Khan nu poate să nu ajuneze nici când e vorba de răzbunarea lui proprie. Afară de asta a şi băut.

— Nebunul! Ce copilărie, să mănânce şi să bea; poate îşi închipuie că eu îl voi aştepta ca să şi doarmă. Unde este acum? Dacă am fi cel puţin zece de ai noştri, l-am putea da gata în timpul somnului. Bizonii nu se reped la atac contra lui înainte de a-l simţi şi eu nu pricep limba lor. N-am putea merge pe urmele lui, ca cireada să-i simtă mirosul?

— A trecut fluviul Waingunga foarte departe în sus, pentru a scurta drumul, răspunse Cenuşiul.

— Fără îndoială, sfatul acesta i l-a dat Tabaqui, căci pe el nu l-ar fi tăiat capul să facă aşa ceva. Mowgli băgă un deget în gură şi stătu câteva clipe pe gânduri.

— Râpa de pe malul fluviului Waingunga iese în câmpie cam la jumătate de kilometru depărtare. Aş putea întoarce cireada prin junglă ca de aici s-o abat spre intrarea râpei, dar el poate scăpa prin capătul celălalt. Ar trebui să-i tăiem ieşirea. Ascultă Cenuşiule, n-ai putea să desparţi pentru mine cireada în două?

— Singur nu se poate... aşa cred... dar am adus cu mine un ajutor înţelept şi priceput, răspunse Cenuşiul, şi plecă la trap grăbit până în marginea unei gropi în care îşi dădu drumul. Imediat după aceea pe marginea gropii apăru un enorm cap cenuşiu pe care Mowgli îl cunoştea foarte bine şi în clipa următoare câmpul se cutremură de urletul fioros al lupului pornit la vânătoare în plină lumină de zi... semnalul cel mai îngrozitor care poate înfiora adâncurile junglei.

— Akela, Akela! strigă Mowgli şi bătu din palme. Ar fi trebuit să bănuiesc dinainte că tu nu mă vei părăsi... Am pus la cale o lovitură îndrăzneaţă. Akela, taie cireada în două. Opreşte vacile şi juncii de o parte, iar de cealaltă taurii şi bivolii de jug.

Cei doi lupi o luară la goană, făcând copci în largul câmpiei, şi cireada ridică numaidecât capetele în aer şi se

despărţi în două ca să se poată apăra mai uşor. Într-o parte erau adunate vacile care făcură roată în jurul viţeilor, apoi se întoarseră cu ochii însângeraţi şi capetele proptite în piept, gata să se repeadă şi să sfărâme în copite lupul care ar fi avut nebăgarea de seamă să se oprească pe loc în faţa lor. În cealaltă parte erau taurii bătrâni şi juncanii care suflau fioroşi pe nări şi frământau pământul în copite. Dar cu toate că păreau o ceată căreia nimic nu i-ar putea sta împotrivă, erau totuşi mult mai puţin primejdioşi, deoarece ei nu aveau de apărat viţeii. În orice caz cireada n-ar fi putut fi împărţită nici de şase oameni atât de repede, precum o împărţiseră cei doi lupi.

— Ce facem acum? întrebă Akela, căci cireada încearcă să se împreune din nou.

Mowgli încălecă pe Rama:

— Îndreaptă cireada pe partea stângă, Akela. Cenuşiule, după ce vom pleca noi, ţine vacile strâns ca să nu se poată răzleţi şi du-le spre ieşirea cealaltă a râpei.

— Până unde? întrebă Cenuşiul, repezindu-se cu colţii spre vacile care încercau să se abată din drum.

— Până unde prăpastia va fi destul de înaltă ca Shere Khan să nu o poată sui, strigă Mowgli, şi ţine cireada lângă tine până în clipa când ne vei vedea că sosim.

La hăpăitul lui Akela taurii o luară la goană în timp ce lupul cenuşiu ieşi în faţa vacilor furioase care se repeziră numaidecât după el. Lupul gonea cu toată cireada spre ieşirea din râpă, în timp ce Akela făcea un mare înconjur cu taurii pe partea stângă.

— Minunată ispravă! încă o bucată de goană şi bivolii sunt în cea mai bună formă pentru luptă. Acum fii cu băgare de seamă Akela; nu mai lipseşte decât o lovitură de colţi şi cireada e gata de atac. Cine şi-ar fi închipuit că pot galopa atât de repede. *Hujah!* mergem mai repede decât atunci când vânam împreună capre negre, strigă Mowgli.

— Pe vremea mea, am vânat şi eu capre negre, răspunse Akela gâfâind în mijlocul norilor de praf care se ridicau în

jurul lui. Să abat cireada spre junglă?

— Repede, căci Rama este ca turbat. Ah, cât aş fi de mulţumit, dacă i-aş putea spune acum ce am de gând să fac.

Cireada de tauri cârmi spre dreapta şi intră în hăţişul junglei pe care îl frământă în copite ca pe nişte vrejuri. Ceilalţi copii care erau cu turmele văzură cum trec bivolii ca un nor de umbre şi se repeziră speriaţi spre sat, să spună oamenilor că a dat strechea în cirezi şi-au intrat în junglă.

Planul lui Mowgli era cât se poate de simplu: avea de gând să facă un mare înconjur, până la capătul celălalt al râpei, iar aici să intre cu toată cireada şi să prindă pe Shere Khan între cireada vacilor care intrase de mai înainte şi cea pe care o aducea el, căci ştia dinainte că tigrul sătul şi adăpat nu poate să lupte şi nici nu poate sări pe pereţii râpei ca să iasă în câmpie. Începu să strige la bivoli, ca să-i liniştească, iar Akela care rămăsese departe în urmă mai hăpăia din când în când ca să facă pe cei rămaşi răzleţi să gonească mai repede. Făcuseră un înconjur destul de mare căci n-ar fi vrut ca Shere Khan să prindă de veste înainte de vreme că ştiu de urma lui. În câte clipe cireada se buluci pe panta care dădea în râpă. De aici se vedea până departe în largul câmpiei care se întindea la capătul râpei şi Mowgli se uită mulţumit la pereţii prăpăstioşi care se ridicau aproape vertical, iar viţa sălbatică şi lianele nu puteau fi un sprijin destul de rezistent pentru ca un tigru să poată scăpa, dacă ar fi vrut, pe aici.

— Lasă-i să mai răsufle, Akela, strigă el şi ridică braţul. Până acum încă nu l-au simţit. Trebuie să-l anunţăm pe Shere Khan cine vine. L-am prins în cursă.

Îşi făcu mâinile pâlnie în faţa gurii şi strigă din toate puterile. Ecoul purtă glasul până departe, ducându-l din stâncă în stâncă, şi hăuli în lungul râpei ca pe sub bolta unui tunel.

După câtăva vreme se auzi căscatul tigrului sătul, care tocmai atunci se trezise din somn.

— Cine strigă? răcni Shere Khan, iar din adâncul râpei se ridică un splendid păun şi dădu un ţipăt strident.

— Eu, Mowgli... tâlhar care dijmuieşti turmele! A sosit timpul să ne întoarcem la Stânca Soborului. Înainte... Akela, goneşte din urmă! Hai Rama, înainte!

Taurii se bulucir ă o clipă la intrarea râpei, dar când auziră urletul lui Akela, se repeziră la vale ca nişte bărci negre pe care le ia furia apelor, şi acum nimic nu-i mai putea opri pe pripor, iar în urma lor se prăvăleau bolovanii şi pietrele răscolite de goana copitelor furioase. Înainte să fi ajuns în vadul râpei, Rama simţi apropierea tigrului şi mugi.

— Aşa, aşa, strigă Mowgli, goniţi înainte, căci acum ştiţi cine vă aşteaptă.

Cireada bivolilor se revărsă la vale, cum s-ar prăvăli stâncile smulse de furia zăpoarelor, ducând pădurea de coame cu ochii însângeraţi şi gurile înspumate, iar taurii tineri fură împinşi pe de lături unde în fugă sfâşiau cu coarnele vrejurile lianelor şi ale viţei care se căţărase pe pereţii de stâncă.

Cireada înţelesese ce este în fundul râpei şi o porni înainte, în goană sălbatică, de se cutremura pământul împrejur şi nici un fel de tigru nu ar fi putut să se împotrivească acestui iureş gigantic. Shere Khan auzi pământul răzbubuind, cu glasuri de tunet sub bătaia copitelor înfuriate şi ridicându-se, porni greoi în josul râpei, iscodind în toate părţile un loc pe unde ar putea scăpa. Pereţii râpei însă veneau drept în jos, aşa că trebui să stea pe loc şi cum era sătul şi cu pântecele plin de apă, ar fi fost gata în clipa aceea de orice, afară de lupta ce-l aştepta. Cireada trecu peste băltoaca de unde se ridicase tigrul abia cu câteva clipe în urmă, şi mugi de vuia toată valea. Mowgli auzi mugetul care veni răspuns de la cireada din capătul celălalt al râpei şi văzu pe Shere Khan că se întoarce (Shere Khan ştia că dacă e să se întâmple ceva, atunci e mai bine să se întoarcă spre tauri, decât să înfrunte furia vacilor care îşi păzeau viţeii. Rama tresări şi era gata să cadă, dar îşi

continuă drumul călcând peste ceva moale în care i se înfundau picioarele, pe urmă intră cu toată cireada după el, între vacile care domoliseră mersul, căci bivolii în iureşul goanei le ridicaseră în aer ca pe nişte fulgi uşori, în clipa când primele rânduri pornite din ambele părţi în galop se întâlniră. Furia ciocnirilor împinse cele două cirezi spre câmpie şi vitele începură să se bată cu coarnele şi să sforăie speriate. Mowgli pândi o clipă potrivită şi se lăsă ca să lunece de pe spinarea lui Rama, apoi începu să le ocolească uşor cu prăjina de trestie.

— Repede Akela, repede, strigă el, desparte cirezile şi le întoarce înapoi până nu se încaieră... Hai Rama, hai, hai, luaţi-o încet, căci s-a terminat ce aveaţi de făcut. Aleargă Akela.

Cenuşiul şi Akela începură să zburde în jurul cirezii, muşcând bivolii de picioare pentru ca să-i oprească, şi cu toate că cireada ar fi vrut să intre din nou în râpă, Mowgli reuşi să întoarcă pe Rama în loc şi să-l îndrepte spre mlaştini, iar celelalte vite se luară numaidecât după el în pas domolit.

Pe Shere Khan nu mai era nevoie să-l calce nimeni în picioare, căci era mort şi în înălţimi începuseră să se rotească vulturii care soseau la ospăţ.

— A murit ca un câine, fraţilor, zise Mowgli pipăind cuţitul pe care de când trăia între oameni îl purta mereu într-o teacă atârnată de gât. În orice caz însă, el nu se mai gândea la luptă înainte de moarte. Pielea lui va sta foarte bine de aici înainte pe Stânca Soborului. Trebuie să terminăm repede ce mai avem de făcut.

Un băiat crescut între oameni nu s-ar fi apucat niciodată singur să jupoaie pielea unui tigru care avea zece coţi lungime, dar el ştia mai bine decât orice bărbat cum trebuie desfăcută pielea unei fiare şi cum trebuie întinsă pentru ca să o jupoi. Cu toate acestea nu fu treabă de joacă şi Mowgli se munci mai bine de un ceas cu cuţitul, în timp ce lupii se aşezaseră la o parte şi priveau la el, cu limbile scoase, sau

se apropiau şi trăgeau cu colţii, când era nevoie.

Nu trecu mult însă şi simţi că o mână i se pune pe umăr, iar când întoarse capul, văzu pe vânătorul Buldeo care stătea alături de el cu carabina în mână. Copiii care ajunseseră în sat dăduseră ştire despre fuga cirezilor şi Buldeo venise supărat să-l ia la bătaie pentru că nu păzise bine cireada. Cei doi lupi se făcură nevăzuţi de cum băgară de seamă că se apropie un om străin.

— Ce înseamnă nebunia aceasta, zise Buldeo supărat. Nu cumva îţi închipui că vei putea să jupoi tigrul?... Unde l-au omorât bivolii?... Mi se pare că este chiar tigrul cel şchiop, pentru care s-a pus o răsplată de o sută de rupii... Bine, foarte bine... de astă dată te voi ierta pentru că nu ai avut grijă de cirezi să nu o ia la goană, şi poate îţi voi da şi ţie o rupie, drept răsplată, după ce voi duce pielea tigrului la Khaniwara.

Buldeo se lăsă în genunchi şi scoţând scăpărătoarea şi iasca începu să pârlească mustăţile tigrului, căci indigenii spun că tigrului după ce a murit trebuie să-i pârleşti mustăţile pentru ca să nu-l visezi noaptea.

— Hm! zise Mowgli mai mult pentru sine, va să zică ai de gând să iei pielea tigrului şi să o duci la Khaniwara, şi la întoarcere poate îmi dai şi mie o rupie din preţul pe care îl vei primi pentru ea? Uite ce zic eu: pielea aceasta o păstrez pentru mine. Dă-te la o parte şi stinge iasca!

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti în felul acesta cu şeful vânătorilor din sat, băiete? Ai avut noroc că ţi-au dat ajutor şi bivolii ca să poţi ucide tigrul. Tigrul probabil că era sătul, căci altfel acum ar fi la două poşte depărtare de aici. Tu nici nu eşti în stare să-l jupoi ca lumea, orbeţule, şi tocmai mie, Buldeo, îndrăzneşti să să-mi spui să mă dau la o parte cu iasca. Mowgli, să ştii că nu-ţi mai dau nici o anna din preţul pus pe capul tigrului, dar în schimb îţi voi da o bătaie să o pomeneşti. Dă-te la o parte de lângă tigru!

— Pe taurul cu care am fost răscumpărat, răspunse Mowgli, despicând pielea de pe umărul fiarei, doar n-o să

stau cu tine de harţă toată ziua. Vino încoace Akela, căci a început să-mi fie lehamite de omul acesta cu chip de maimuţă bătrână.

— Eu sunt un om bătrân. De unde puteam să ştiu că tu mai eşti şi altceva decât un mic păstor. Îmi dai voie să mă ridic şi să-mi văd de treaba mea, sau servitorul tău are porunci să mă sfâşie în bucăţi?

— Du-te şi fii liniştit... Altă dată însă nu te mai amesteca în vânatul meu... Dă-i drumul, Akela!

Buldeo se ridică şi o luă şchiopătând spre sat, aruncând din când în când câte o privire ca să se convingă dacă Mowgli nu s-a prefăcut în vreo fiară fioroasă. Dar abia ajunse în sat şi născoci numaidecât o poveste înfiorătoare cu vrăjitorii şi descântece, care făcură pe preot să se uite

mirat la el, cu o mutră foarte îngândurată.

În timpul acesta Mowgli îşi vedea de treabă, dar începuse să se întunece până când el reuşi, cu ajutorul celor doi lupi, să jupoaie în întregime pielea tigrului.

— Acum trebuie să o ascundem undeva, zise el lupilor, şi să adunăm bivolii ca să ne întoarcem în sat. Haide, Akela, ajută-mi să pornesc cireada la drum.

Când cireada se urni prin tulbureala serii şi ajunseră în marginea satului, văzu luminile aprinse şi auzi zvon de gonguri şi boncănit de clopote în templu. Mai mult de jumătate din locuitori îl aşteptau la marginea satului.

— Poate mă aşteaptă din cauză că am ucis pe Shere Khan, îşi zise el.

În clipa aceasta o ploaie de pietre şuieră pe la urechile lui şi oamenii începură să strige:

— Vrăjitorule, pui de lup! Diavol din junglă! Pleacă de aici; întoarce-te de unde ai venit înainte ca preotul să te prefacă din nou în lupul care ai fost. Trage cu puşca după el, Buldeo, repede.

Carabina bătrânului Buldeo se descarcă răbufnind puternic şi un bivol tânăr mugi de durere.

— Tot vrăjitorie trebuie să fie şi aici, ziseră oamenii, nu vedeţi că abate gloanţele din drum? Ai ucis tocmai malacul tău, Buldeo!

— Ce înseamnă asta? întrebă Mowgli consternat, văzând că ploaia de pietre se înteţeşte.

— Mi se pare că fraţii tăi de aici seamănă destul de bine cu cei din haitic, zise Akela şi se întinse jos nepăsător. Dacă am înţeles bine ce vor să spună gloanţele acestea, atunci te alungă şi ei.

— Lupule, pui de lup, pleacă dintre noi, strigă preotul şi ridică deasupra capului o ramură de *tulsi,* care este plantă sfinţită.

— Va să zică încă o dată? Rândul trecut am fost alungat pentru că sunt om, iar acum mă alungă pentru că sunt pui de lup. Hai să plecăm Akela.

O femeie, Messua, veni în goană, plângând şi frângându-şi mâinile:

— O fiule, fiul meu! Oamenii spun că tu eşti vrăjitor care se poate oricând preface în fiara care îi place. Dar eu nu pot crede aşa ceva; pleacă însă de aici, căci altfel te vor omorî. Buldeo spune că tu faci descântece şi vrăjitorii, dar eu ştiu că tu ai răzbunat moartea lui Nathoo al meu.

— Întoarce-te înapoi Messua, strigă mulţimea, căci dacă nu te întorci, te vom omorî cu pietre.

Mowgli începu să râdă, un chicotit scurt şi rău, căci o piatră îl lovise în obraz şi-i despicase buza.

— Messua, întoarce-te repede în sat. Vorbele lor sunt basmele năuce pe care le repetă în fiecare seară când se adună sub copacul de sfat. Cel puţin am răzbunat moartea fiului tău. Rămâi cu bine şi aleargă cât poţi de repede, căci pe urma ta voi repezi cireada care este mai iute de picior decât ploaia de pietre pe care mi-o trimit ei mie. Dar să ştii Messua că eu nu sunt vrăjitor; rămâi cu bine.

Iar acum, Akela, mai dă-i o dată târcoale, ca să punem cireada pe drum.

Bivolii nu aveau nevoie de prea mult îndemn că să se îndrepte spre sat, căci la primul urlet al lupului se repeziră ca o furtună spre poarta ţarinei şi despărţind în două mulţimea adunată, intrară ca un vârtej pe uliţa satului.

— Număraţi vitele, strigă Mowgli, căci s-ar putea să vă fi furat un bivol. Număraţi-le bine, căci de aici înainte eu nu voi mai păzi turmele voastre niciodată. Rămâneţi cu bine, voi fii ai oamenilor, şi mulţumiţi lui Messua că nu vin cu lupii mei să vă gonesc în lungul satului, la voi acasă.

Se întoarse în loc şi plecă împreună cu lupul singuratic, apoi, ridicând privirea spre cerul în fundul căruia se aprindeau stelele, simţi o uşurare în suflet.

— Ascultă, Akela, m-am săturat să dorm în colibele lor care sunt un fel de curse. Să luăm cu noi pielea lui Shere Khan şi să plecăm. Nu vom face satului nici un rău, căci Messua s-a purtat foarte bine cu mine.

Când luna se ridică sus şi înecă toată câmpia în lumina ei albă ca laptele, sătenii înspăimântaţi văzură pe Mowgli, cu o legătură pe cap şi urmat de aproape de cei doi lupi,

— Frăţioare, ceea ce ai făcut, e bine făcut, repetă un glas răguşit din mijlocul tufişului. Fără tine începuse să ni se urască în junglă, şi Bagheera veni în fugă să se aştearnă în faţa picioarelor goale ale lui Mowgli.

Se urcară împreună spre Stânca Soborului şi aici întinseră pielea tigrului pe stânca unde stătea de obicei Akela. În patru colţuri bătu câte un băţ de trestie de bambus iar pe deasupra se întinse lupul şi începu să dea semnalul de adunare la sfat:

— Priviţi lupilor, uitaţi-vă bine! aşa cum chemase adunarea şi de rândul când Mowgli fusese adus pentru întâia oară în faţa Soborului.

De când Akela fusese scos din cinstea de conducător al haiticului, lupii rămăseseră fără conducător, aşa că fiecare

vâna şi se lupta de capul lui. Cu toate acestea răspunseseră
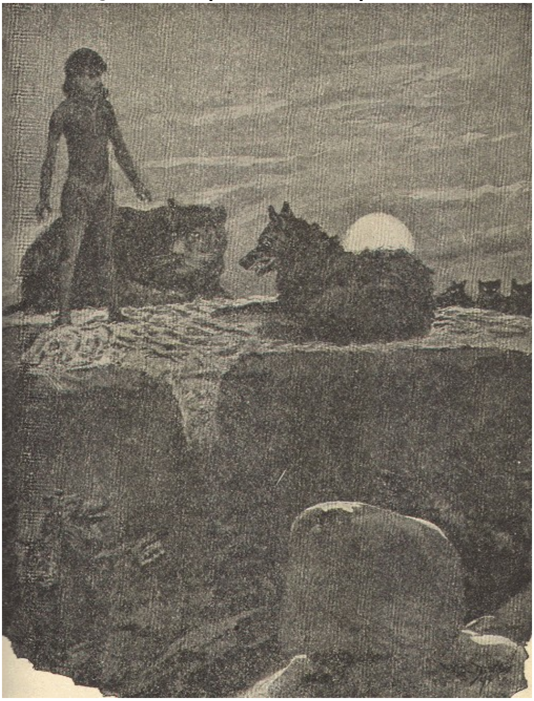
la chemare mai mult din obicei; mulţi erau şchiopi şi cu picioarele zdrobite de cursele în care căzuseră, alţii fuseseră ologiţi de împuşcăturile vânătorilor, o parte erau jigăriţi din cauza lipsei de hrană, alţii însă lipseau cu totul la apel. Cei care rămăseseră în viaţă însă veniră şi văzură pielea vărgată a tigrului întinsă pe Stânca Soborului şi ghearele enorme ca nişte căngi, atârnând la capătul pielii fleşcăite a labelor.

— Priviţi lupilor, uitaţi-vă bine! Cred că m-am ţinut de vorbă! zise Mowgli.

Lupii începură să schelălăie, iar unul dintre ei, cu blana toată sfâşiată, urlă:

— Vedem, o, Akela. Primeşte să fii din nou conducătorul nostru. Iar tu, frăţioare, fii lui Akela ajutor şi rămâi cu noi. Ne-am săturat să trăim în junglă fără de lege şi vrem să devenim din nou Popor Liber.

— Nu, aşa ceva nu se poate, mârâi Bagheera, căci după ce vă veţi sătura, vă poate apuca din nou nebunia cum v-a mai apucat o dată. Nu vi se zice în zadar Popor Liber, căci aţi luptat pentru libertate şi o aveţi. N-aveţi decât să vă mâncaţi libertatea, lupilor.

— Haiticul lupilor şi satul oamenilor m-au alungat dintre ei. De aici înainte eu voi trăi şi voi vâna singur în junglă, răspunse Mowgli.

— Iar noi vom vâna împreună cu tine, adăugară cei patru

pui.

Mowgli plecă şi din ziua aceea începu să vâneze în junglă împreună cu cei patru pui de lup alături de care crescuse. Cu toate acestea nu rămase pentru totdeauna singur, căci peste câţiva ani deveni om şi se căsători.

Aceasta însă este o altă poveste destinată oamenilor adulţi.

CÂNTECUL LUI MOWGLI

pe care l-a cântat la Stânca Soborului
în timp ce juca pe pielea lui Shere Khan

Cântecul lui Mowgli... pe care eu Mowgli l-am
cântat; căci vreau ca jungla
Să ştie de faptele mele.
Shere Khan spunea că va face omor... că va ucide.
Pe Mowgli brotăcelul îl va ucide.
În faţa porţilor satului, pe înserate,
Cu lăcomie îşi înghiţise prada şi era greu de apa
pe care o băuse. Bea Shere Khan
Căci nu se ştie când vei mai bea.
Dormi şi visează vânaturi.
Sunt singur ieşit în imaşuri.
Apropie-te de mine frate Cenuşiu,
Vino şi tu, Lup
Singuratic, căci de lucru avea-vom din greu.
Adună cireada de bivoli cu pielea albastră şi
ochi încruntaţi, goneşte acum şi
Taurii, încoace şi încolo, aşa cum îţi spun.
Somnul tău Shere Khan tihnit-e? Trezeşte-te
acum, căci vin înspre tine, eu
Mowgli şi în urmă-mi cireada.
Rama, al bivolilor mândru stăpân, frământă
pământu-n picioare şi întreabă
A fluviului apă, încotro s-a dus Shere Khan?
El nu este Ikki vizuină să-şi sape, nici Mao
păunul să zboare, nici Mang, liliacul
Ca în ramuri desagă s-atârne.
Al trestiei de bambus susur tăinuit,
te apropie şi spune-mi şi mie.

Ce drum a luat?
Ow! E pe aproape. Ahoo! E departe. Şchiopul
zdrobit de Rama în copite. Trezeşte-te
Shere Khan, cireada-i alături, vânat fără număr,
loveşte cu colţii,
Grumazul de taur e întins ca o coardă.
Sforr! Acuma visează. Să nu-i tulburi somnul
căci mare este a lui Shere Khan
Putere. Vulturii în zbor se opresc ca să-l vadă.

Furnicile negre mişună în juru-i
şi alaiul se îngroaşă împrejur.
Ira! Sunt gol şi n-am suman în spinare,
de vânt şi de ploi să mă apăr.
Vulturii miraţi se uită la trupul meu despuiat,
mi-e ruşine în faţa lor să m-arăt.
Shere Khan dă-mi blana ta.
Dă-mi pielea vărgată pe o zi împrumut,
La Stânca Soborului să pot să mă duc.
Pe taur ţi-o jur cu care haitic au plătit,
că am legământ şi vorba-mi cinstesc.
Dar pielea ce-ţi cer îmi lipseşte,
ca la ei să mă întorc.
Te aştept cu cuţitul în mână,
cuţitul ce oamenii poartă, şi tot cu cuţitul
Lua-voi ce nu vrei să-mi dai.
Waingunga să fii mărturie că Shere Khan
pielea mi-o dă, din drag pentru mine.
Întinde Akela şi tu Cenuşiu,
căci pielea lui Shere Khan e grea.

Oameni din sat, în drum cu ponos mi-au ieşit,
şi vorbe de ocară şi ploaie de
Pietre-mi aruncă. Îmi sângeră gura;
hai să plecăm!
Prin noapte ne pierdem, prin fierbinte

întuneric gonim cu fraţii alături.
Se sting în urmă luminile în sat,
dar avem a lunii lumină.
Waingunga văzuşi că semenii mei mă alungă
fără pricină, căci rău n-am făcut
Nimănui, dar li-e teamă de mine. De ce?
Voi lupi din haitic ca şi ei pe drumuri m-aţi pus.
Închise-s înainte-mi
Ale junglei poteci, ca şi drumul
ce satul desparte în două. De ce?
Ca şi Mang liliacul prin noapte pierdut,
rătăcesc între junglă şi sat,
Ca şi el între păsări şi fiare. De ce?
Pe pielea lui Shere Khan jucai, dar sufletu-n
mine e negru. Îmi sângeră gura
Zdrobită de oameni cu pietre, dar inima-mi zburdă.
Căci în junglă iarăşi mă-ntorc. De ce?
Aceste două porniri în mine se luptă,
ca şerpii în cuibar primăvara,
Obrajii-mi de lacrimi sunt umezi,
dar râd şi nu ştiu de ce.
În mine se zbuciumă două porniri,
doi Mowgli îmi pare că sunt,
Iar pielea lui Shere Khan o calc în picioare.
A junglei suflare de veste a prins că
Shere Khan
De mine-i ucis. Priviţi voi lupilor, uitaţi-vă bine.
Ira! mi-e sufletul greu
şi care-i pricina nici eu nu înţeleg.

FOCA CEA ALBĂ

O dormi liniştit puişor, căci noaptea e lungă,
Cu verdea lor undă apele-s negre acum şi în valuri
Adânci ne caută luna cu albă, tremurătoare lumină,
Iar noi ca în leagăn ne ducem mereu; talaz pe talaz
Unde se încalecă, aşterne-ţi culcuşul tihnit, şi în voie
Iscusit înotător, să te poarte te lasă.
Somnu-ţi adânc nici furtuna şi nici rechinii pe-a
Apelor unde fugare să-l sperie nu pot.

CÂNTECUL DE LEAGĂN AL FOCILOR

Cele ce vă voi povesti aici s-au întâmplat acum câţiva ani, într-o localitate numită Novastoshnah, din partea de nord-vest a insulei Sf. Paul, departe, foarte departe în Golful Behring. Întâmplarea mi-a fost povestită de Limmershin, un pescăruş iernatic pe care furtuna îl aruncase în pânzele catargului unui vas care se îndrepta spre Japonia. L-am luat la mine în cabină şi l-am încălzit şi l-am hrănit, până ce a prins putere ca să se poată întoarce din nou în insula Sf. Paul. Limmershin este o păsărică foarte ciudată, dar se pricepe foarte bine să spună poveşti adevărate.

La Novastoshnah nu se duce nimeni fără să aibă treabă şi singurele vietăţi care au treburi prin partea locului sunt focile. În lunile de vară focile vin aici cu sutele, uneori chiar cu sutele de mii, din apele sure şi îngheţate ale mărilor de miazănoapte, căci la Novastoshnah se găsesc cele mai bune locuri pentru focile venite din toate părţile lumii.

Înghite Mare ştia de locul acesta şi în fiecare primăvară venea de oriunde ar fi fost, înotând ca o torpilă îndreptată spre Novastoshnah, şi o lună de-a rândul se hărţuia necontenit cu tovarăşii săi pentru un loc cât mai prielnic şi cât mai aproape de ţărmul mării, pe stâncile malului. Înghite Mare era o enormă focă cenuşie, în vârstă de cincisprezece ani, pe umeri cu un fel de coamă destul de lungă şi cu nişte colţi puternici şi cu vârfurile întoarse. Când se ridica pe picioarele ca nişte lopeţi de dinainte, avea mai bine de patru coţi înălţime de la pământ, şi dacă ar fi fost cineva care să aibă curajul să-l cântărească, ar fi văzut că atârnă şapte sute de pfunzi. Era plin de rănile vindecate pe care i le lăsaseră luptele pe care le dăduse, dar cu toate acestea era mereu gata să se încaiere. Îşi ferea capul într-o parte, ca şi când s-ar fi temut să-şi privească duşmanul din faţă, dar dintr-o dată îl repezea înainte cu iuţeală de fulger,

şi când îşi înfigea colţii în ceafa focii care îndrăznise să-l înfrunte, era greu să mai scape, căci ea nu-l slăbea din strânsoare.

Cu toate acestea Înghite Mare nu ataca niciodată o focă bătută, căci legea golfului te opreşte să dai o astfel de luptă. Nu cerea decât să-i facă locul de care avea nevoie pe ţărm pentru ca să-şi poată face culcuşul. Dar de vreme ce în fiecare primăvară se adunau câte patruzeci-cincizeci de mii de foci care urmăreau acelaşi lucru, mugetele, chiotele şi urletele de pe ţărm deveneau înfiorătoare. Din vârful colinei Hutchinson se vedea un câmp de vreo trei-patru kilometri pătraţi, acoperit de furnicarul focilor încăierate, iar din largul mării se vedeau capetele focilor ca nişte funduri de ceaune, care grăbesc să ajungă mai repede la ţărm, ca să ia şi ele parte la încăierare. Se băteau între colţurile roase de îngheţ ale stâncilor, pe platformele de bazalt şi granit care erau lucii ca sticla din cauza nenumăratelor urcări şi coborâri în mare, sau în culcuşurile unde creşteau puii, căci foca întocmai ca omul, caută să aibă un trai cât mai tihnit. Focile femele nu vin spre ostrov înainte de luna mai sau începutul lui iunie, căci nu vor să se expună să fie sfâşiate în bucăţi de celelalte. Cele care nu aveau mai mult de trei-patru ani, ieşeau la ţărm şi treceau printre rândurile focilor încăierate până la o distanţă de jumătate kilometru, iar aici se jucau în grupuri prin nisipul fierbinte, tăvălind toată vegetaţia împrejur. Focile acestea care duceau viaţa singure se numeau *holluschicki,* adică burlaci, care numai la Novastoshnah puteau fi în număr de două sau trei sute de mii.

Într-o primăvară, când Înghite Mare tocmai îşi terminase a patruzeci şi cincea luptă, văzu pe Matkah, soţia lui zveltă şi cu ochii catifelaţi ieşind din mare. O apucă de ceafă nu tocmai blând şi-i ajută să iasă pe mal, apoi mârâi la ea:

— Târziu vii, ca de altfel întotdeauna. Pe unde umbli?

Înghite Mare nu mânca nimic timp de trei-patru luni cât stătea singur pe malul stâncos, aşa că era mereu prost

dispus. Matkah însă era mult prea deşteaptă ca să-i răspundă pe acelaşi ton, şi se mulţumi să privească în jurul ei şi să exclame mulţumită:

— Ce bine că te-ai gândit să alegi pentru noi acelaşi loc pe care l-am avut şi înainte.

— Cred şi eu că a fost bine, ia uită-te încoace!

Trupul lui sângera din douăzeci de răni, iar un ochi îi era aproape scos şi pielea pântecelui era toată ferfeniţită.

— O, masculii aceştia, cât de puţină minte mai au, se miră Matkah, făcându-şi vânt cu pteropodele din urmă. De ce nu vă înţelegeţi cu vorbe bune şi liniştiţi, când faceţi alegerea locurilor? Arătaţi parcă v-aţi întoarce din luptă cu Killer Whale [Balena Ucigaşă – engl.].

— De la mijlocul lunii mai, până acum, altceva n-am făcut decât m-am tot bătut cu focile celelalte în fiecare zi. Anul acesta golful este mai populat ca întotdeauna. E mai mare ruşinea. Am întâlnit foci care veniseră tocmai din golful Lukannon ca să-şi caute culcuşuri aici. De ce nu stau oare fiinţele acestea la ele acasă?

— M-am gândit de multe ori că poate noi ne-am simţi mult mai la larg la Otter Island (insula vidrelor), decât pe ţărmul acesta unde este atâta îngrămădeală, zise Matkah.

— Vorbă să fie! La Otter Island nu se duc decât holluschiki. Dacă ne-am duce acolo, cei de aici ar spune că am plecat de frică. Trebuie să salvăm aparenţele, dragă.

Înghite Mare îşi ciuli capul între umeri, prefăcându-se câteva minute că doarme. În realitate era cu ochii în patru şi gata de bătaie în orice clipă. Acuma, după ce se adunaseră toţi masculii împreună cu femelele lor, auzeai larma uriaşă pe care o făceau până la depărtare de câţiva kilometri, oricât de puternic ar fi fost urletul valurilor şi oricât de fugar le-ai fi numărat, era peste putinţă să nu-ţi dai seama că aici pe ţărm erau peste un milion de foci: masculi bătrâni, foci cu pui, scăpaţi din culcuşuri şi holluschicki, care se băteau între ei, se tăvăleau sau se târau prin nisipul ţărmului, jucându-se, sau îşi dădeau

drumul în mare şi reapăreau din fundul apelor cu sutele şi cu miile, ca să năpădească pământul departe cât vezi cu ochii, şi să plece în pâlcuri dese la vânătoare, de cum începea să se lase ceaţa înserării. La Novastoshnah ceaţa era aproape nelipsită, afară de ceasurile puţine cât se arată soarele şi înveleşte totul împrejur într-o lucire ca de mărgăritar sau în culorile curcubeului.

Kotick, puiul lui Matkah, se născuse în această regiune, şi-ţi făcea impresia că e numai cap şi umeri, şi avea nişte ochi palizi şi străvezii ca apele mării, cum au toţi puii de focă, dar afară de aceasta pielea lui mai avea ceva care o făcu pe maică-sa să-l privească uneori cu toată atenţia:

— Înghite Mare, zise ea după un moment de gândire, tu nu bagi de seamă că puiul nostru este alb?

— Ce stai să vorbeşti de scoici năpârlite şi alge uscate pe mare. Cine a mai pomenit vreodată focă albă? se răsti Înghite Mare.

— Cu toate acestea este aşa cum îţi spun, răspunse Matkah. Vei avea prilej să vezi o focă albă! şi începu să murmure încetişor cântecul de leagăn pe care toate focile îl cântă puilor lor:

Până ce şase săptămâni vei împlini, să înoţi nu încerca.
Ori altfel capul pteropodele îţi vor trage la fund,
Furtuna de vară, rechini şi balene primejdii
înseamnă, oricărui pui tânăr de focă pe-aici.
Şoricelul măicuţei, primejdie înseamnă oricărui pui,
Mai rea şi mai crâncenă nimic să fie nu poate,
Bălăceşte-te aproape de noi să vedem cine vine;
Putere să strângi, şi frică nu-ţi fie de marea
Cea largă cu valuri furioase pornite din zări.

La început puiul nu prea înţelegea ce vrea să-i spună mamă-sa. Învăţa să înoate şi se bălăcea alături de ea, dar mai ales să se facă nevăzut, când vedea că tatăl său începe să se încaiere cu o focă străină, şi se dădeau de-a tumba

mugind printre stânci. Matkah ieşea în largul mării ca să aducă de-ale mâncării. Puiul nu primea de mâncare decât o dată la două zile, dar atunci mânca tot ce găsea şi se simţea foarte bine.

Primul lucru pe care îl făcu, după ce îndrăzni să se depărteze de maică-sa, fu să iasă departe pe ţărm unde întâlni zeci de mii de pui de seama lui cu care începu să se joace cum se joacă între ei căţeluşii; pe urmă adormeau pe nisipul spălat de ape şi se trezeau din nou ca să se joace. Bătrânii rămaşi în culcuşuri nu se mai interesau de ei, iar holluschicki erau în altă parte, aşa că nimeni nu le putea tulbura jocul. După ce Matkah se întorcea de la pescuit din adâncul mării, se îndrepta spre locurile unde ştia că sunt puii şi chema cum îşi cheamă oaia mielul, până când îl auzea pe Kotick behăind. De cum îl auzea, alegea drumul cel mai scurt care ducea la el, şi opintindu-se pe pteropodele din faţă, se legăna greoaie pe stânga şi pe dreapta, în timp ce puii ceilalţi erau aruncaţi de-a berbeleacul în toate părţile. Focile mame alergau cu sutele în toate direcţiile ca să-şi găsească puii şi aceştia trebuiau să fie cu multă băgare de seamă pentru ca să nu fie striviţi în învălmăşeală, dar cum spunea şi Matkah lui Kotick, fiul ei:

— Atâta vreme cât nu te bălăceşti în apa stătută pe la maluri ca să te umpli de râie, şi nici nu-ţi intră pietriş în vreo tăietură sau zgârietură de pe trup, nici nu cobori de pe ţărm ca să înoţi când marea este răzvrătită, nu ţi se poate întâmpla nimic.

Puii de focă nu ştiu înota când sunt mici, cum nu ştiu nici copiii; cu toate acestea, până învaţă, nu se simt deloc la larg. Când Kotick ieşi pentru prima dată pe ţărmul mării, fu luat de un val şi târât spre larg, unde capul îl trase numaidecât la fund şi rămase cu picioarele dinapoi în vânt, exact aşa cum îi cântase mama-sa. Dacă nu venea alt val care să-l repeadă la mal, cu siguranţă că s-ar fi înecat.

Din ziua aceea se învăţă minte şi se mulţumi să stea în-

tins într-un ochi de apă care se băltăcise aproape de ţărm, lăsând să treacă valurile pe deasupra lui şi să îl salte în spinare, ca să poată şi el da de câteva ori din lopeţi, ca orice înotător. Se ferea însă de valurile mari care l-ar fi putut duce departe spre larg. Până să înveţe întrebuinţarea pteropodelor, îi trebuiră două săptămâni şi în toată vremea aceasta se târa când în mare când pe ţărm, tuşind şi murmurând neînţeles, ca apoi să adoarmă ca o pisică pe nisipul mărunt şi pe urmă să se repeadă din nou în apa îngheţată, ca abia la urmă să-şi dea seama că în apă se simte mai bine decât pe pământ.

Vă puteţi închipui câtă plăcere îi făcea să se dea la fund împreună cu tovarăşii lui, acum când ştia să înoate, şi să călărească pe creasta valurilor înspumate, sau să se întoarcă spre ţărm cu valul care plescăia în stânci şi el rămânea întins pe nisipul dincolo de care apa, ca o perdea umflată de vânt, stropea mărgele şi se întorcea grăbită spre matcă; o nouă plăcere pentru el era să se ridice în vârful cozii şi să se scarpine în creştetul capului, cum văzuse că făceau cei mai bătrâni, sau să se joace de-a „Eu sunt stăpân în Cetate”, pe după colţurile stâncilor poleite ale căror flancuri umede coborau până în faţa valurilor care clocoteau sub ţărm. Din când în când vedea cum cârmeşte nu departe de ţărm câte o aripă transparentă şi fină care semăna cu aripile rechinului dar ştia că acesta trebuie să fie Killer Whale, căruia i se mai zicea şi Grampus şi care avea obiceiul că sfâşia şi mânca puii de focă dacă îi prindea pe aproape... De cum îl vedea, Kotick se repezea ca o săgeată spre ţărmul unde ştia că este la adăpost, iar aripa tremura indiferentă deasupra apei şi se pierdea în depărtare, ca şi când nici n-ar fi căutat nimic pe acolo ci trecuse din întâmplare.

Spre sfârşitul lui octombrie focile începeau să părăsească insula Sf. Paul şi se îndreptau spre largul mărilor polare, fiecare familie sau mai multe laolaltă. De rândul acesta nu se mai pomeneau încăierări ca pentru culcuşuri şi

holluschicki puteau s-o ia înainte şi să zburde cât le poftea inima.

— Anul viitor vei fi şi tu holluschicki, zise Matkah lui Kotick, anul acesta însă va trebui să înveţi cum se prinde peştele.

Ieşiră amândoi în largul Oceanului Pacific şi Matkah îl învăţă pe Kotick să se aştearnă pe spate şi să-şi adune aripile în lungul trupului, lăsându-şi numai nasul afară din apă, căci nici un leagăn nu este mai plăcut la legănat, decât valul pornit din infinit al Oceanului Pacific. Când Kotick simţi pe tot trupul un fel de picoteală, Matkah spuse că „a început să se obişnuiască cu apa” şi că susurul băşicuţelor de apă ce roiau în jurul lui, anunţau apropierea unei furtuni, deci trebuiau să înoate de zor ca să scape din calea ei.

— Peste puţin vei şti şi tu încotro trebuie să înoţi când se apropie furtuna, dar deocamdată să ne luăm după Porcul de Mare, căci acesta este un animal înţelept.

În apropiere de ei era o ciurdă de purcei de mare care se dădeau tumba prin apă, aşa că micul Kotick se ţinu după ei.

— De unde ştiţi voi încotro trebuie să apucaţi? întrebă Kotick care gonea din greu contra valurilor.

Cel care mergea în frunte întoarse ochii mai spre el şi se lăsă adânc în apă.

— Mă duc după cum îmi bat valurile în coadă, tinere. Asta înseamnă că în urma noastră au început să se mişte apele. Vino repede, căci dacă trecem spre miazăzi de apele înecăcioase (vorbea despre ecuator) şi simţi cum îţi freamătă valurile în coadă, asta înseamnă că în faţa ta se pregăteşte furtuna şi trebuie să o iei spre miazănoapte. Haide mai repede, căci valurile prin partea aceasta mi se pare că nu prevestesc a bine.

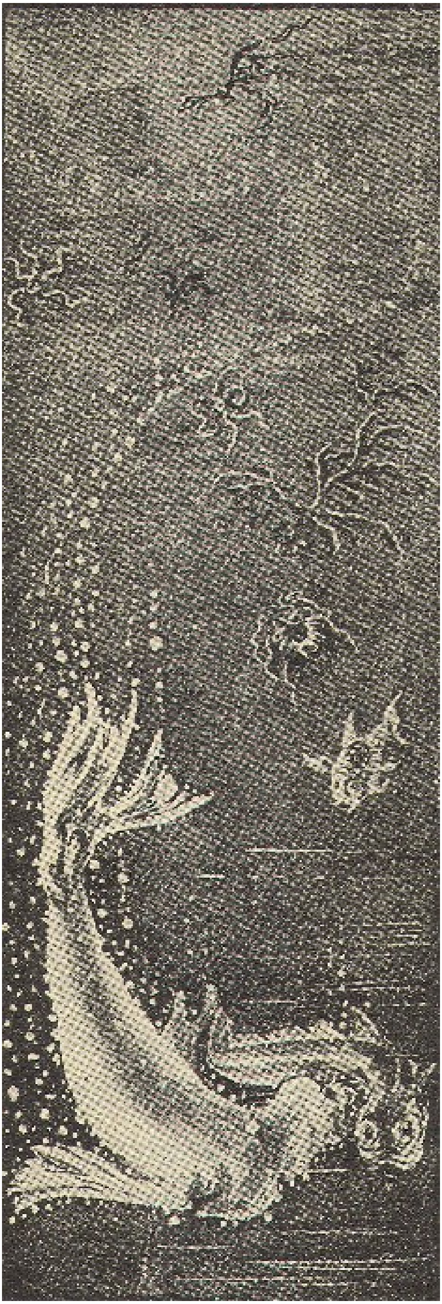

Aceasta era o învăţătură dintre cele multe cu care trebuia să se obişnuiască micul Kotick. Matkah îl învăţă cum să urmărească năstrapul morunilor care înotau sub oglinda apei; să stârpească moluştele din cuiburile pe care le întâlnea; să cotrobăiască în corăbiile naufragiate, trecând glonţ printr-o fereastră, ca să iasă prin cealaltă, pe urma năstrapului de peşti care fug din calea focilor; cum să se lase dus de valurile înspumate când fulgerele spintecă văzduhul; să dea cinstea cuvenită albatroşilor cu coada retezată şi vulturilor de mare care se lasă duşi de aripile vânturilor. Afară de aceasta, îl mai învaţă cum trebuie să salte la trei-patru coţi înălţime deasupra apei, cum fac delfinii, sprijinindu-se în coadă; să nu se atingă de peştii zburători care sunt numai oase; cum să apuce morunul, din fugă, de ceafă, dar mai ales să ia aminte şi să nu se oprească din drum niciodată ca să se uite după corăbiile sau bărcile care trec, şi să ocolească pe departe luntrile uşoare pe care oamenii le mână cu lopeţi. Când se împliniră şase luni de

învăţătură, Kotick ştia pe dinafară tot ce trebuia să ştie despre pescuitul în largul mării, iar ceea ce nu ştia încă, însemna că nici nu merită.

Într-o zi din dosul unui val de nisip se arătară doi oameni cu plete negre, cu feţele arse de şfichiul vânturilor şi cu obrajii bucălaţi. Kotick, care nu mai văzuse oameni până acum, tuşi o dată scurt şi-şi tupilă capul între umeri. Ceilalţi holluschicki se retraseră câţiva metri şi începură prostiţi să se uite la ei. Cei doi oameni nu erau decât Kerick Booterin, capul vânătorilor de foci din această-insulă, cu fiul său Pantalamon. Veniseră din satul care era la o jumătate de kilometru depărtare de culcuşurile focilor, în interiorul insulei, ca să aleagă focile pe care trebuie să le ducă la tăietori (căci focile se duc cum se duce turma de oi) pentru ca din pielea lor să facă mai târziu haine îmblănite.

— Ia te uită, exclamă Pantalamon, o focă albă.

Sub aşternutul de ulei şi fum care-i acoperea faţa, Kerick Booterin se făcu alb ca varul (amândoi erau din neamul Aleuţilor despre care se ştie că sunt oameni foarte puţin curaţi). Pe urmă începu să îngâne o rugăciune.

— Pantalamon, să nu te atingi de foca asta. De când mă ştiu eu n-am pomenit până acuma focă albă... S-ar putea să fie fantoma lui Zaharrof care s-a pierdut în timpul uraganului de anul trecut.

— Mă voi feri să mă apropii de ea, răspunse Pantalamon, căci foca aceasta poartă nenoroc. Crezi cu adevărat că ar putea să fie fantoma lui Zaharrof? Am la el o datorie pentru nişte ouă de pescăruş pe care mi le-a dat.

— Nu te uita la ea, zise Kerick. Desparte de ceilalţi pe cei care au patru ani. Azi ar trebui ca oamenii să jupoaie cel puţin două sute de foci, căci este începutul lucrului, dar toţi sunt veniţi pentru prima dată la astfel de treabă. Cred că va ajunge, dacă vom putea lua cu noi o sută de capete. Dă repede.

Pantalamon ieşi în faţa focilor şi începu să sune din două oase care fuseseră clavicule de morsă, iar pâlcul de

holluschicki începu să sforăie pe nări şi să se dea înapoi. Pe urmă se apropie şi intră între ele, iar Kerick le abătu spre interiorul insulei. Pâlcul despărţit de restul focilor mugea domol, fără să se gândească să revină la tovarăşii lor. Pe urma lor priveau sutele de mii de ochi ai focilor, fără să-şi poată da seama unde se duc, şi-şi continuară jocul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Singur Kotick se întoarse spre tovarăşii lui de joacă şi le puse câteva întrebări la care nimeni nu-i putea răspunde decât cel mult că oamenii, în fiecare an, zi de-zi, timp de şase săptămâni sau două luni, mână focile din urmă în felul acesta.

— Eu mă iau după ei, zise el şi se repezi cu ochii aproape ieşiţi din orbite pe urma pâlcului tovarăşilor care mergeau în faţa celor doi oameni.

— Foca cea albă vine după noi, ţipă Pantalamon. E pentru prima dată că văd o focă venind singură spre tăietori.

— Sâât, nu te uita înapoi, zise Kerick. Este fantoma lui Zaharoff; va trebui să mă duc să vorbesc cu preotul.

Distanţa până la tăietori nu era mai lungă de jumătate kilometru, cu toate acestea făcură mai bine de o oră pe drum, căci Kerick ştia că dacă focile încep să se încălzească, blana cade de pe ele imediat ce le jupoaie pielea. Tocmai de aceea mergeau foarte încet şi după ce trecură de istmul Leului de Mare care este dincolo de Webster House, ajunseră la sărăriile care erau departe de ţărm, ca să nu poată fi văzute de focile din urmă. Kotick se ţinea de ei, grăbind pasul şi fără să înţeleagă nimic din tot ce se petrecea în jurul lui. După ce ajunseră aici, Kerick se aşeză pe aşternutul de muşchi şi scoţând din buzunar un ceasornic de alamă, lăsă focile să se odihnească timp de jumătate de oră. Lui Kotick îi făcea impresia că au ajuns la capătul pământului, cu toate că din urmă se auzea vuietul larmei pe care o făceau ceilalţi în culcuşuri, mugind ca urletul unui tren care trece printr-un tunel. În timpul acesta sudoarea de pe el curgea în picături grele plescăind pe de laturi. Puţin după aceea apărură vreo zece-doisprezece

oameni înarmaţi cu ghioage grele de fier, lungi cam de patru coţi, şi începură să se învârtească în jurul pâlcului de foci. Kerick le arătă câteva care fuseseră muşcate de tovarăşele lor sau care erau încălzite, şi după ce oamenii le dădură la o parte, lovindu-le cu ciubotele grele făcute din grumaz de morsă, Kenck se întoarse spre ei.

— Începeţi!

Oamenii ridicară ghioagele ferecate şi cu o iuţeală surprinzătoare începură să pocnească focile în moalele capului. Peste câteva minute Kotick fu incapabil să-şi mai recunoască tovarăşii de joacă, deoarece pieile lor smulse de pe trupurile însângerate, de la nas până la pteropodele din urmă, erau adunate grămadă, ceva mai la o parte, şi după fiecare lovitură se auzea câte un hârşâit sec, care despărţea pielea de trup dintr-o singură mişcare.

Lui Kotick îi fu de ajuns ceea ce văzuse din acest spectacol şi se întoarse ca să o ia în galop spre mare de unde venise (o focă poate fugi foarte repede, dar nu poate face distanţe prea mari) cu mustăţile zbârlite de groază. Când ajunse la istmul Leilor de Mare, se dădu peste cap şi căzu în mijlocul valurilor îngheţate, apoi începu să se vaite şi să geamă.

— Cine este acolo? se răsti un leu de mare, căci de obicei animalele acestea nu se amestecă niciodată cu cele din alte neamuri.

— Scoochnie? Ochen Scoochnie! (Am rămas singur, numai singur), se văita Kotick. Oamenii au început să ucidă holluschicki pe toată întinderea ţărmului.

— Nu vorbi prostii! răspunse leul de mare, întorcând capul spre interiorul insulei. N-auzi ce gălăgie fac prietenii tăi? Probabil ai întâlnit pe Kerick, vânătorul, care a luat cu el un pâlc de foci. De treizeci de ani face această meserie.

— E îngrozitor, exclamă Kotick, şi-şi întinse muşchii ca să primească lovitura unui val care trecu peste el, apoi se propti în picioarele dinapoi şi se opri la câţiva centimetri de colţul ascuţit al unei stânci.

— Pentru o focă de vârsta ta, apărarea nu e tocmai proastă, se minună leul de mare, care ştia ce înseamnă un bun înotător. Îmi închipui că trebuie să fie foarte neplăcut

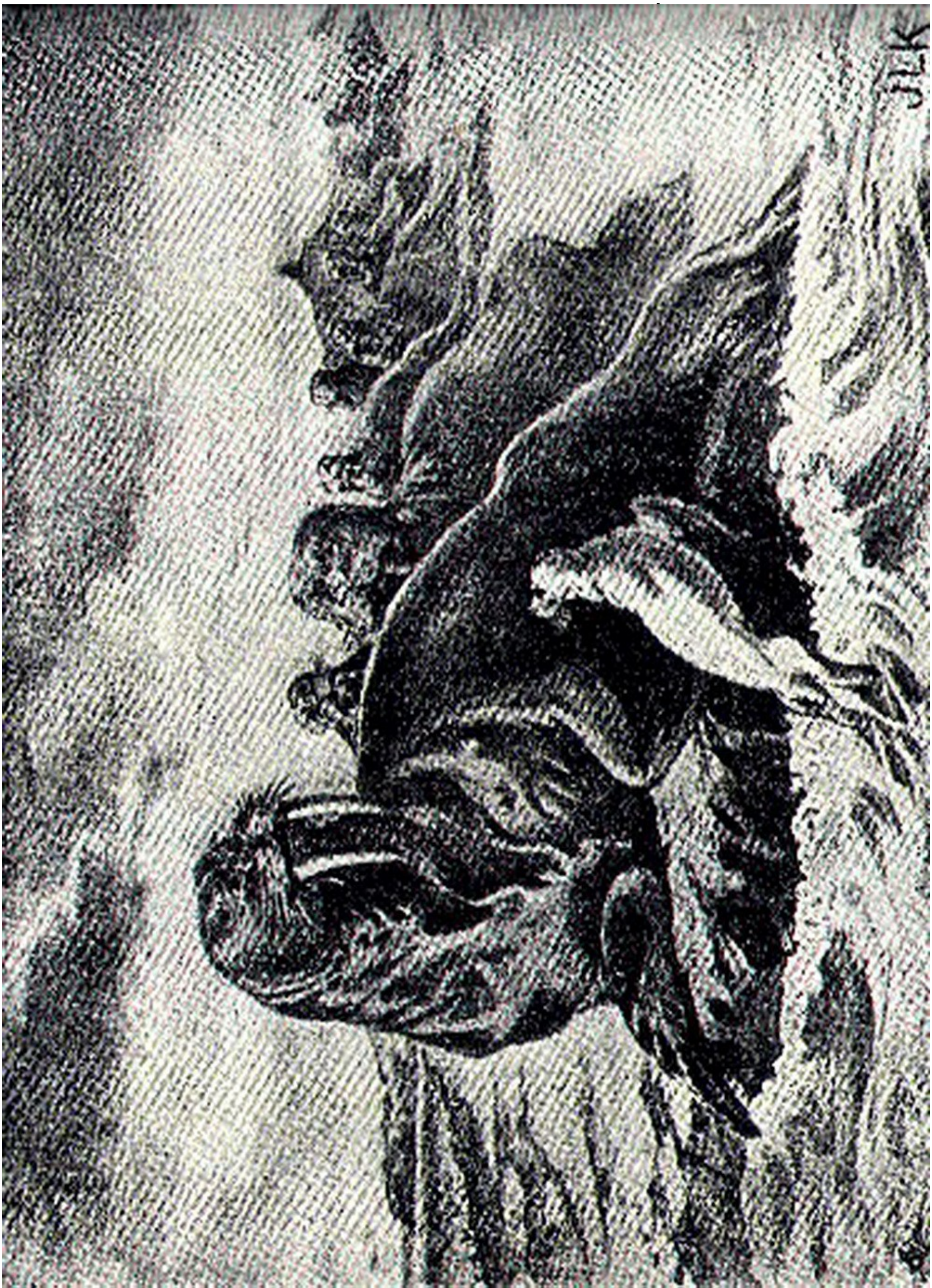

— Ha, hââ, hoo! căscă morsa. Ce este, ce s-a întâmplat şi lovi cu colţii o morsă care era alături de ea, ca să se trezească. Aceasta lovi pe cea de lângă ea şi una după alta se treziră toate şi începură să rotească ochii speriaţi

împrejur, fără să vadă însă ceea ce trebuia văzut.

— Eu sunt, chiui Kotick săltând pe coama valurilor ca un melc uriaş şi alb.

— Ei nu mai spune! Să... mă jupoaie de piele! se miră Sfâşie Mare, şi toate morsele se întoarseră spre Kotick clipind din ochii somnoroşi, ca o adunare de bătrâni în faţa unui copil nebunatic, venit să le tulbure odihna. Kotick însă era incapabil să mai audă tocmai în clipa aceea că cineva mai vorbeşte în faţa lui despre jupuit piei, căci ceea ce văzuse în ziua aceea îi fusese de ajuns, deci strigă imediat:

— Nu cumva cunoaşteţi vreo insulă bună pentru foci, pe unde oamenii să nu treacă niciodată?

— Du-te singur şi-ţi caută una, răspunse Sfâşie Mare şi închise ochii din nou, căci noi avem treabă pe aici. Hai, pleacă mai repede!

Kotick săltă în aer ca un delfin şi începu să strige cât îl lua gura:

— Tu eşti mâncător de scoici, tu eşti mâncător de scoici, mâncător de scoici!

Kotick ştia că Sfâşie Mare n-a prins în viaţa lui un peşte, ci scormoneşte cuiburile de scoici şi algele de pe ţărm, ca să se hrănească, cu toate că îşi dădea nişte aere, de nimeni nu îndrăznea să se ridice până la nasul lui. Stolurile de păsări din neamul Chikie, Gooverrooshkie, Epataka, pescăruşii negri şi pescăruşii pătaţi – care nu aşteaptă decât ocazia ca să-şi bată joc de morse – începură să ţipe în cor, repetând cuvintele lui Kotick şi făcând o larmă, încât – după cum spunea Limmershin – timp de cinci minute în toată insula Walrus Islet ar fi fost peste putinţă să auzi dacă cineva ar fi tras cu puşca. Tot neamul zburătoarelor ţipa în gura mare pe toate glasurile.

— Mâncător de scoici, mâncător de scoici! Stareek! (hodorogule) în timp ce Sfâşie Mare se legăna şi pe o parte şi pe alta, tuşind şi sforăind supărat.

— Ei, ce zici acuma? Vrei să-mi răspunzi la ce te-am întrebat? insistă Kotick, respirând din greu.

— Du-te şi întreabă Vaca Mării, căci se poate ca ea să ştie unde poţi găsi ceea ce cauţi, răspunse Sfâşie Mare.

— Bine, dar cum o voi recunoaşte? întrebă Kotick, întorcându-se ca să plece la drum.

— E singura fiinţă din mare care e mult mai urâtă şi mai rea decât Sfâşie Mare, ţipă un pescăruş negru zburând prin faţa morsei uriaşe. Singura fiinţă care este mai rea şi mai necioplită decât tine, hodorogule!

Kotick reveni la Novastoshnah, lăsând în urma lui stolurile de păsări care ţipau fără încetare. Aici însă băgă de seamă că nimeni nu era de acord să-şi mute culcuşul în alte părţi neumblate de oameni. Mai află că oamenii au dus cu ei întotdeauna pâlcurile de holluschicki, căci aceasta era ocupaţia lor obişnuită, iar dacă nu voia să vadă ceea ce nu-i era pe plac, n-avea decât să nu se ducă spre tăietori. Celelalte foci însă nu văzuseră nici una măcelul pe care-l văzuse Kotick şi tocmai aici era deosebirea între el şi tovarăşii lui.

— Uite ce, zise bătrânul Înghite Mare, după ce auzi păţaniile fiului său, tu trebuie să mai creşti şi să-ţi faci un culcuş pe ţărmul mării, ca şi tatăl tău. Atunci oamenii te vor lăsa în pace. Peste cinci ani va fi sosită vremea ca să te lupţi de unul singur.

Până şi Matkah, mama lui, care era atât de blândă, începu să-l dăscălească:

— Măcelul nu-l vei putea opri niciodată. Du-te Kotick şi joacă-te în valurile mării!

Bietul Kotick n-avu ce face şi, cu toate că era foarte întristat, îşi dădu drumul în apă şi începu să joace dansul focului.

În toamna aceea îi părăsi la cel dintâi prilej care se ivi şi plecă singur la drum, căci în minte îi încolţise un gând care nu-i mai lăsa odihnă. Plănuia să se ducă şi să caute Vaca Mării, dacă această fiinţă exista cu adevărat undeva în largul oceanelor, şi după ce vor sta de vorbă, să caute o insulă liniştită unde focile să poată trăi în siguranţă şi oa-

menii să nu poată pătrunde până la ele. Începu să cutreiere Pacificul în toate părţile de la miazănoapte spre miazăzi, înotând cam trei sute de mile în fiecare zi şi în fiecare noapte. În drumul acesta avu atâtea păţanii, încât ar fi peste putinţă să le poţi povesti pe toate. E destul să vă spun că era cât pe aci să fie sfâşiat de rechinul pătat şi că a scăpat ca prin minune de rechinul nicovală şi peştele fierăstrău, şi că în drumul acesta a întâlnit tot felul de Vântură Vânt care rătăcesc în largul mărilor; tot felul de peşti cu solzi strălucitori, de scoici şi de alge care se înţepeneau într-un loc la suprafaţa mării, întinzându-se spre adânc, sute de ani la rând, dar n-a întâlnit în drumul lui niciodată Vaca Mării şi nici insula visată.

Dacă se întâmpla să întâlnească în cale câte un golf cu ţărmul blând şi stâncos, dincolo de care să se aştearnă covorul de nisip pe care să poată zburda focile, era peste putinţă să nu vadă în zare câte o balenieră cu coşurile fumegând, care se oprise să topească untura pe care Kotick ştia foarte bine de unde şi-o procurau oamenii. În altă parte unde se întâmpla să găsească locuri prielnice, îşi dădea seama numaidecât că şi pe acolo trecuseră focile, dar fuseseră stârpite de oameni, iar Kotick ştia foarte bine că omul se întoarce din nou acolo pe unde a mai trecut o dată.

O bucată de drum o făcu în tovărăşia unui albatros cu coada smulsă şi îi povesti că insula Kerguelen ar fi locul de linişte şi pace visată, dar când Kotick se abătu prin partea locului, lipsi foarte puţin să nu fie zdrobit de valurile care îl aruncară ca pe o jucărie în stâncile negre şi prăpăstioase ale malurilor, pe timpul unei furtuni cu grindină, sfâşiată de tunete şi fulgere. În timp ce se opintea bătând apa cu toate patru picioarele, ca să oprească, băgă de seamă că şi aici au fost cândva culcuşuri de focă, şi aceleaşi constatări le făcu în toate insulele pe unde trecu.

Limmershin avea un lung pomelnic al acestor insule imaginare, după care Kotick cutreieră toate oceanele timp de cinci ani încheiaţi, afară de cele patru luni de odihnă pe

care le petrecea la Novastoshnah unde ceilalţi holluschicki începuseră să-l ia la bătaie.

Totuşi, o focă tânără se decise să-şi mai amâne căsătoria cu un an şi în preziua plecării lui Kotick jucă dansul focului alături de ea prin apele Golfului Lukannon. De astă dată o apucă spre apus, căci la plecare, din primele ceasuri, dăduse de urma unui uriaş năstrap de moruni care părea că nu se mai isprăveşte, şi el avea nevoie în fiecare zi de cel puţin o sută de funzi, pentru ca să fie în toată puterea. Urmări năstrapul până simţi că nu mai poate da din aripi, apoi se întoarse pe o rână şi adormi legănat de valurile care băteau ţărmul insulei Copper. Cunoştea cu de-amănuntul regiunea, aşa că spre miezul nopţii, când se trezi lovit uşor de un aşternut de alge din apropierea ţărmului, deschise ochii şi zise:

— Noaptea aceasta se zbuciumă marea din greu, apoi se întoarse pe pântece şi deschizând ochii mari, se întinse de-i pârâiră încheieturile.

În clipa următoare făcu un salt ca de pisică şi se opri, căci nu departe de el văzu nişte monştri care ieşeau din adâncul apei şi începură să pască frunza ramurilor verzi care atârna de pe mal până la suprafaţa apei.

— Pe stâncile din Magellan, murmură el printre dinţi, cine să fie neamul acesta care iese din fundul mărilor?

Monştrii aceştia nu semănau nici cu morsele, nici cu balenele, nu erau nici focă, nici urs, nici rechin, nici peşte, nici moluscă şi nici scoică sau vreuna din vietăţile pe care le văzuse Kotick până acuma. Erau lungi de la treizeci la patruzeci de coţi şi n-aveau pteropode decât în partea dinainte, iar la spate o coadă ca o cârmă, din piele fleşcăită. Capetele monştrilor erau foarte caraghioase, mai ales când începeau să se ridice proptiţi în cozi din fundul apelor adânci, şi să se închine unul în faţa celuilalt, când se întâmpla să nu pască verdeaţa, şi băteau din labele dinainte ca un om uriaş care începe să facă semne cu braţele prea scurte.

— Ahem! strigă Kotick, întorcându-se spre ei. Petrecere bună vă doresc!

Uriaşii răspunseră cu un muget stăpânit şi începură să

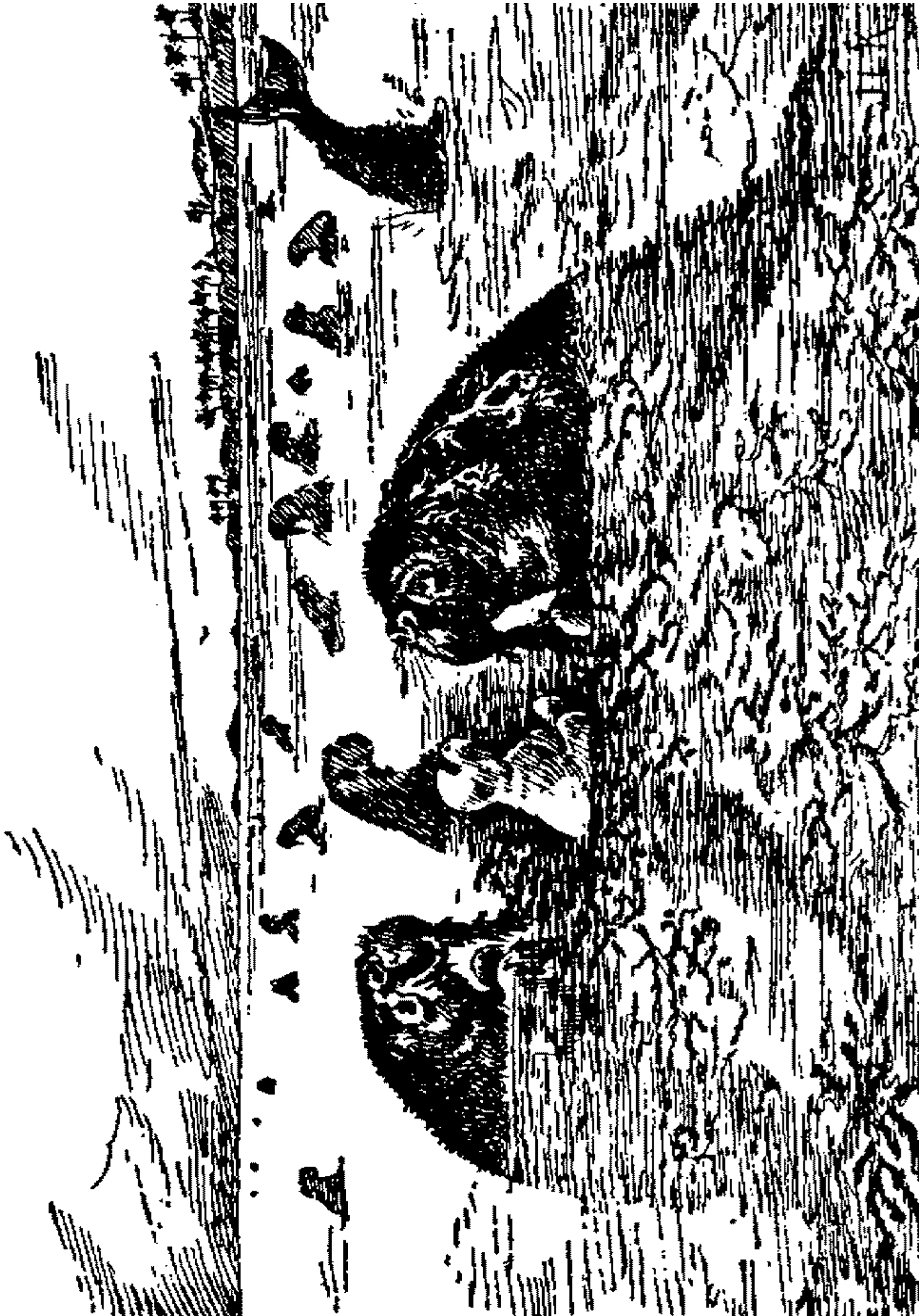

Monştrii însă îşi văzură de treaba lor fără să se oprească din păscut şi din rumegat, în timp ce Kotick începu să le pună întrebări în toate limbile pe care le învăţase în timpul lungilor lui călătorii făcute în largul oceanelor, căci trebuie să se ştie că vieţuitoarele mării vorbesc tot atâtea limbi ca şi locuitorii pământului. Cireada vacilor mării însă nu răspunse, deoarece ele nu puteau vorbi. Gâtul lor este format numai din şase vertebre în loc de şapte şi vieţuitoarele mării spun că din cauza aceasta nu pot să vorbească nici chiar cu tovarăşii lor, dar se ştie că în

pteropode au o încheietură mai mult decât celelalte vietăţi marine, şi din mişcările pe care le fac în sus şi în jos, sau în sens lateral, şi-au format un mijloc de înţelegere între ele prin semne pe care ceilalţi nu le pot înţelege.

Dinspre ziuă coama lui Kotick se zbârlise şi răbdarea i se duse la fund, ca un coş de raci morţi. Puţin după aceea cireada vacilor de mare o luă spre miazănoapte oprindu-se din când în când şi făcând semne ciudate, ceea ce părea să fie un fel de sfat între ele, pentru a şti ce trebuie să facă.

— Fiinţe atât de tâmpite ca acestea cu siguranţă că ar fi fost de mult măcelărite, dacă nu şi-ar fi găsit un loc sigur în vreo insulă, îşi zise Kotick. Nu mai încape vorbă că ceea ce e bun pentru Vacile de Mare, va fi bun şi pentru Înghite Mare, hai să mă ţin după ele. Numai de-ar înota mai repede!

Drumul acesta fu pentru Kotick foarte plicticos, căci Vacile de Mare nu pot face mai mult de cincizeci de mile într-o zi, iar noaptea se opreau în jurul ţărmului ca să pască, în timp ce foca albă înota când la suprafaţă, când la adâncul mării, dar fără să poată descoperi nimic ce ar fi putut-o interesa şi nici să le poată urni din loc. Pe măsură ce se depărtau spre miazănoapte, monştrii ţineau câte un sfat tot din ceas în ceas şi lui Kotick îi venea să-şi muşte mustaţa de nerăbdare, până când băgă de seamă că au intrat într-un şuvoi de apă caldă, ceea ce îl făcu să se uite la ele cu mai mult respect decât înainte.

Într-o noapte monştrii coborâră adânc în apa limpede şi străvezie, şi poate pentru prima dată începură să înoate ceva mai repede. Kotick se ţinea după cireadă şi se minună de iuţeala cu care înaintau, căci niciodată nu i-ar fi putut trece prin minte că Vaca de Mare poate fi o bună înotătoare. Se îndreptară spre o stâncă ale cărei poale coborau până în adâncul mării şi pătrunseră într-o peşteră întunecată care era ascunsă cam la douăzeci de stânjeni sub nivelul apei. Drumul prin întuneric şi apa neprimenită fu foarte lung şi chinuitor, aşa că bietul Kotick se simţi foarte uşurat când văzu că ies la celălalt capăt al peşterii şi poate să res-

pire în voie.

— Să-mi chelească peruca, oftă el sufocându-se, când ajunse din nou în apele străvezii din cealaltă parte, a fost un drum foarte greu pe care l-am făcut sub apă, dar face să te osteneşti.

Cireada Vacilor de Mare se răzleţise şi acum păştea liniştită pe marginea celui mai frumos ţărm pe care Kotick îl văzuse până acum. În faţa lui se întindeau fâşii imense de stânci poleite de ape care se întindeau la câţiva kilometri depărtare, parcă anume făcute să servească drept culcuşuri pentru foci, iar dincolo de ele o coastă acoperită cu pietriş unde se puteau juca şi puteau să zburde în voie pâlcurile de holluschicki. Mai încolo era iarbă înaltă până în brâu şi valuri înalte de nisip fin adus de vânturi, de pe care se puteau da de-a dura. Înainte de toate însă Kotick văzu apa care pe un adevărat Înghite Mare nu poate să-l înşele niciodată, anume că pe aici n-a călcat picior de om până acum.

În primul rând, se duse să vadă dacă regiunea era bună pentru pescuit, pe urmă înotă împrejurul golfului şi se uită cu jind la ostroavele joase ale căror ţărmuri nisipoase coborau până în mare şi pe care ceţurile duse de vânt le ascundeau vederii aproape în întregime. Departe în zarea dinspre miazănoapte se ridicau pereţii înalţi şi drepţi de granit ai stâncilor care nu ar fi îngăduit nici unei corăbii să se apropie de această regiune mai mult decât la şase mile depărtare. Între pământul acoperit de vegetaţie şi aceste insule stâncoase era un canal cu apă foarte adâncă, la capătul căruia era stânca verticală pe sub care trecea peştera ascunsă prin care înotase şi el pentru ca să poată ajunge în acest golf tăinuit.

— Aceasta este o nouă Novastoshnah, dar de zece ori mai bună decât cea dintâi, îşi zise Kotick. Vacile de Mare sunt mai înţelepte decât credeam eu. Oamenii, chiar dacă s-ar putea crede că prin partea locului ar exista şi oameni, e peste putinţă să poată coborî pereţii de stâncă, iar

coastele de granit care închid intrarea din partea mării, ar zdrobi în mii de bucăţele orice corabie care ar îndrăzni să se apropie. Dacă există undeva un loc în largul mărilor unde să te poţi simţi la adăpost, atunci acesta trebuie să fie!

Se gândise la foca pe care o lăsase să-l aştepte, dar cu toate că era foarte grăbit să se întoarcă la Novastoshnah, nu se putu stăpâni să nu cutreiere toată regiunea în lung şi lat, pentru ca la nevoie să poată răspunde la toate întrebările pe care i le vor pune tovarăşii lui la întoarcere.

Pe urmă plonjă la fund şi inspectă de aproape intrarea în gura tunelului ca apoi să apuce în direcţia de miazăzi. Nimeni afară de Vaca Mării sau cel mult o focă n-ar fi putut bănui că prin apropiere se găseşte un loc atât de sigur, aşa că chiar lui Kotick, după ce ieşi în largul mării şi privi stâncile rămase în urma lui, i se părea că e peste putinţă ca el să fi trecut cândva pe sub ele până dincolo.

La întoarcere făcu şase zile de drum spre casă, cu toate că înotă destul de repede, iar după ce trecu de strâmtoarea Leilor de Mare şi ieşi pe uscat, prima fiinţă pe care o văzu fu tocmai foca cea tânără căreia îi spusese să-l aştepte până ce se întoarce. Foca înţelese numaidecât că el găsise în sfârşit insula pe care o căutase.

Cu toate acestea ceilalţi holluschicki şi însuşi Înghite Mare, care era tatăl lui, începură să râdă când îl auziră povestind ce locuri văzuse, iar o focă de aceeaşi vârstă cu el îi spuse:

— Toate acestea sunt foarte bune, Kotick, dar cred că nu-ţi vei închipui că se poate ca tu să vii din locuri pe care nimeni dintre noi nu le cunoaşte şi să ne porunceşti în felul acesta să ne părăsim locurile noastre de aici. Nu uita că noi toţi câţi am rămas acasă, a trebuit să ne batem din greu ca să cucerim culcuşurile noastre, în timp ce tu preferai să vânturi mările.

La auzul acestor cuvinte toate focile începură să râdă, în timp ce tânăra focă, cea care ţinuse acest discurs, începu

să întoarcă privirea în toate părţile, mândră de succesul obţinut. Foca se însurase tocmai în anul acela şi făcea mare caz de acest eveniment.

— Eu nu am culcuş ca să mă bat şi să mă lupt pentru el, răspunse Kotick. Nici nu doream nimic altceva decât să vă arăt un loc unde puteţi trăi în deplină siguranţă. Nu văd la ce vă folosesc încăierările voastre.

— Bineînţeles, dacă te dai înapoi, atunci eu nu mai am nimic de zis, adăugă tânăra focă şi chicoti batjocoritoare.

— Dar dacă te voi răpune, te învoieşti să vii cu mine? întrebă Kotick şi în priviri i se aprinse o lumină verzulie, căci încăierarea era ceva contrar vederilor lui.

— Bine, dacă mă răpui, îţi făgăduiesc să te urmez, declară foca.

Nu mai avu vreme să se răzgândească, deoarece Kotick îşi repezi cu iuţeala fulgerului capul înainte şi cât ai clipi îl înhăţă de ceafă, apoi înotă cu el cât fu ţărmul de lung şi după ce-l mai scutură de câteva ori, îl aruncă pe mal ca pe o cârpă, pe urmă se întoarse spre celelalte foci care se uitau la ei.

— Vreme de cinci ani de zile m-am căznit din răsputeri pentru voi. V-am găsit o insulă unde aţi putea trăi tihniţi, dar văd că va fi peste putinţă să mă credeţi câtă vreme nu vă voi smulge capetele de pe umerii voştri de slugoi. Ei bine, vă voi învăţa minte. Păziţi-vă pielea!

Îmi spunea Limmershin că în viaţa lui (ori în această scurtă viaţă el a văzut zeci de mii de foci încăierate dintr-o dată) n-a văzut nimic mai îngrozitor ca iureşul lui Kotick contra culcuşurilor făcute de focile de pe mal. S-a repezit mai întâi la cel mai voinic dintre masculi şi după ce l-a apucat de ceafă l-a tăvălit şi l-a dat cu capul de stânci până când nenorocitul a început să geamă, cerându-i mila, pe urmă l-a aruncat cu dispreţ şi s-a repezit la altul. Nu trebuie să uitaţi însă că tânărul Kotick nu ajuna timp de patru luni pe an, cum făceau celelalte foci înaintate în vârstă, iar anii pe care îi petrecuse vânturând mările îl făcuseră să se dez-

volte şi să prindă puteri ca nici unul dintre semenii lui, dar mai ales, el nu se luptase cu nimeni înainte şi deci era stăpân pe toate puterile pe care le avea. Coama ondulată i se zbârlise pe spinare şi ochii îi străluceau ca flăcările, iar dinţii ascuţiţi luceau ca nişte săbii, de-ţi era mai mare dragul să te uiţi la el.

Bătrânul Înghite Mare, tatăl său, văzându-l târând după el focile bătrâne şi dând peste cap pe cele mai tinere, începu să strige din toate puterile:

— O fi el nebun, dacă vreţi, dar în orice caz este cel mai voinic luptător din toate golfurile pe care le-am văzut. Pe tatăl tău, fiule, să nu-l loveşti, căci el este de partea ta!

Drept răspuns, Kotick mugi, iar bătrânul Înghite Mare îşi zbârli coama şi mugi şi el ca o locomotivă, repezindu-se umăr la umăr cu fiul său, în timp ce Matkah şi logodnica lui Kotick se deteră la o parte, să vadă mai bine spectacolul care se desfăşura în faţa lor. Abia atunci se porni adevărata luptă în toată măreţia ei, căci cei doi se bătură până când în jurul lor nu mai era nici o focă duşmană care să ridice capul, pe urmă începură să se plimbe alături, ca doi păuni, în lungul ţărmului, mugind de se cutremura văzduhul în jurul lor.

De cum se făcu întuneric şi în depărtările de la miazănoapte începu să clipească lumina boreală, străpungând negurile cu suliţele ei însângerate, Kotick se urcă în vârful unei stânci pleşuve şi de acolo aruncă o privire spre culcuşurile zdrobite şi focile care erau întinse în faţa lui, însângerate.

— Acum cred că v-aţi primit lecţia care vi se cuvenea, zise el.

— Să-mi năpârlească peruca, exclamă bătrânul Înghite Mare, care se mişca destul de greu din încheieturi, nici Killer Whale nu le-ar fi zdrumicat mai bine... Fiule, sunt mândru de isprava ta, şi pe deasupra sunt hotărât să plec cu tine în insula despre care ai pomenit, dacă se poate ca să existe şi aşa ceva.

— Ascultaţi, purcei de mare, ce vă spun acum. Care dintre voi vine cu mine la peştera Vacilor de Mare? Răspundeţi sau mă cobor să vă zdrumic din nou.

În lungul ţărmului se auzi un murmur ca pe vreme de zăpor ale apelor, pe urmă miile de glasuri obosite ale focilor răspunseră ca la un semnal.

— Venim cu toţii după tine. Ne ducem unde ne va duce Kotick, foca cea albă.

Kotick îşi retrase capul între umeri şi închise ochii, mândru de isprava lui. În clipa aceasta nu mai era foca albă, căci era roşu din cap până în picioare, dar cu toate acestea nici nu se uită la rănile care îi acopereau trupul.

Peste o săptămână, toată armata lui Kotick compusă din vreo zece mii de foci (holluschicki şi foci bătrâne) apucară spre miazănoapte ca să găsească peştera Vacilor de Mare. În fruntea lor mergea Kotick, iar cei rămaşi la Novastoshnah spuneau că sunt ieşiţi din minţi. Primăvara următoare, când pâlcurile de foci se întâlniră din nou la năstrapurile de peşte din Pacific, focile lui Kotick povesteau minuni despre insulele care se găseau dincolo de peştera Vacilor de Mare, aşa că din ce în ce mai multe foci începură să-şi părăsească grabnic culcuşurile din Novastoshnah.

Plecarea nu se făcu dintr-o dată, deoarece foca e un animal ciudat şi-i trebuie multă vreme să cumpănească înainte să fi luat o hotărâre. Cu toate acestea, an de an, culcuşurile focilor din Novastoshnah şi Lukannon începură să se rărească, iar localnicii se îndreptau spre malurile paşnice şi ferite, unde cât era vara de lungă stăpânea Kotick, care an de an devenea tot mai mare şi mai puternic, în timp ce pâlcurile de holluschicki zburdau în jurul lui, pe marea ale cărei valuri nu fuseseră niciodată tăiate de corăbiile oamenilor.

LUKANNON

Acesta este cântecul din mările pierdute pe care îl cântă toate focile din jurul insulei Sf. Paul, când se întorc vara spre culcuşurile lor de pe ţărmul ocrotit de privirile rele ale oamenilor.
Este un fel de imn naţional foarte trist pe care îl cântă în cor.

Mi-am întâlnit tovarăşii în zori de zi
(o, cât sunt astăzi de bătrân).
În apele ce freamătă, de sânge înroşite,
spre ţărmul cu colţii de stâncă,
Iar glasul lor de tunet acoperea al valurilor muget
când se grăbeau,
Zdrobite spre larg, în urmă cu furtuna
de glasuri vijelie.

Cântaţi tovarăşi tihnitul învăratic
pe verzile ţărmuri de ape,
Cu visuri fericite şi jocuri de amăgire
pe valuri de nisip,
Cu dans din miez de noapte
în apa înroşită de-a flăcării
Lumină ce anunţă în Lukannon
că ziua e sosită când vine vânătorul!

Mi-am întâlnit tovarăşii în zori de zi
(de nu i-aş întâlni de aici înainte),
Când pâlcuri spre mare coborau,
umbrind întregul ţărm până departe,
Cu glasurile noastre al valurilor muget
cântând îl stăpânim:
Un imn de slavă ţărmului străin

spre care ne duce amăgirea.

Lukannon, tu ţărmul fermecat
cu vânători bogate, noi plecăm.
Luăm cu noi mărgele de chiciură-n mustăţi
din ceţurile tale,
Şi aminte, ne-om aduce de vânturile calde
ce în juru-ne nisipul
Ca pulberea de aur au spulberat-o Lukannon, aminte
de tine ne aducem.

Mi-am găsit tovarăşii trişti,
pâlcuri răzleţe în lumină de zori,
Căci oameni în valuri cu cangea vânează
cei tineri ai neamului
Nostru, şi turme supuse îi duc înapoi
spre sângeroase măceluri,
Cu toate acestea Lukannon văzduhul bubuie
în cântec de slavă.

Spre Gooverooska la drum spre miazăzi cu toţii plecăm,
De noi aminte-ţi adu şi pomeneşte stăpânilor
mării adânci, ce fost-am
Pe vremuri puternici în ale noastre culcuşuri
lăsate pustii, tu ţărm
Vrăjit din Lukannon, amintirea-ţi în veci
va trăi printre noi.

RIKKI-TIKKI-TAVI

Din vizuina în care-ai intrat,
Ochii Roşii, lui Piele Încreţită,
Trufaş s-a întors şi a strigat,
Haide să joci cu moartea adormită,
«Nag, hai fuga după noi!»

Ochi lângă ochi şi obraz la obraz
(Ţine-te Nag după noi)!
Când poate ai crăpa de necaz,
(Nag de-ţi place sau nu)
Jocul cu moartea sfârşeşte,
(Nag, fă repede un salt)
Din cale-i acum fereşte!
(Nag, ai scăpat, dar este şi mâine).

Aceasta este descrierea marii lupte pe care a dat-o Rikki-Tikki-Tavi, numai el singur, prin camerele de baie ale marelui bungalow, din cantonamentul Segowlee. Darzee, pasărea croitor, i-a dat şi ea o mână de ajutor, iar Chuchundra, şoricelul de mosc, care niciodată nu îndrăzneşte să iasă până în mijlocul unei camere, ci se plimbă numai în lungul pereţilor, îi făcea semne; în realitate însă adevărata luptă a fost dată numai de Rikki-Tikki-Tavi.

Aceasta era o mangustă care după blană şi după coadă aduce mult cu o pisică, dar după forma capului şi obiceiurile ei, mai mult cu o nevăstuică. Ochii mangustei erau roşii, ca şi vârful nasului neastâmpărat; avea obiceiul să se scarpine cu o singură labă, fie din faţă, fie dinapoi, oriunde poftea; afară de aceasta putea să-şi zbârlească coada până ce se înfoia ca o perie de spălat sticlele, iar când se pregătea de atac, o auzeai ţipând din mijlocul ierburilor înalte: „Rikk-tikk-tikki-tikki-tehk!"

În timpul unei inundaţii a apelor de vară, fu scoasă din vizuina unde trăia împreună cu mama şi cu tatăl ei, şi târâtă de torentul cu care se lupta, ca să nu se înece, tocmai într-o băltoacă din marginea unui drum. În mijlocul băltoacei găsi un smoc de iarbă şi se încleştă cu atâta deznădejde, încât leşină de spaimă. Când se trezi, văzu că e întinsă pe pajiştea verde a unei grădini destul de prost îngrijite, iar deasupra ei dogoreau razele soarelui, şi auzi numaidecât un copilaş spunând:

— Ia te uită, o mangustă moartă. Hai s-o îngropăm!

— Nu, răspunse mama băiatului, mai bine să o luăm cu noi în casă, să se încălzească, deoarece s-ar putea să nu fie moartă.

După ce o duseră în casă, simţi că un bărbat o ia în mână şi după ce se uită la ea, spuse că nu e moartă ci pe jumă-

tate sufocată. Pe urmă au învelit-o într-o cârpă şi au aşezat-o aproape de foc unde a deschis ochii şi a început să strănute.

— Băgaţi de seamă, zise bărbatul (era un englez care abia atunci se mutase în acest bungalow) să nu o speriaţi, ca să vedem ce face după ce-şi va veni în fire.

Nimic în lume nu poate fi mai greu decât să sperii o mangustă, deoarece animalele acestea minuscule sunt chinuite de curiozitate de la cap până la coadă. Însăşi deviza acestei specii este: *Du-te şi vezi ce este!* iar Rikki-Tikki-Tavi era o mangustă adevărată. Cum deschise ochii, se uită la cârpa cu care era învelită şi, după ce constată că nu e bună de mâncat, dădu de câteva ori târcoale în jurul mesei, îşi netezi blana şi, după ce se scărpină o dată, săltă pe umărul băieţaşului.

— Să nu-ţi fie frică, Teddy, zise tatăl băieţaşului, căci în felul acesta caută să se împrietenească cu tine.

— Au, ţipă băieţaşul, mă gâdilă sub bărbie.

Rikki-Tikki-Tavi îşi băgă apoi botişorul între ceafa şi gulerul băieţaşului şi privi în jos, îl gâdilă sub ureche şi coborî pe duşumele, unde începu să-şi frece nasul de scânduri.

— Doamne Sfinte, se minună mama lui Teddy, şi să mai spui că animalul acesta este sălbatic! Mi se pare însă că e atât de blând numai din cauză că ne-am purtat frumos cu el.

— Toate mangustele sunt la fel cu aceasta. Dacă Teddy nu o va trage de coadă şi nici nu va încerca să o închidă în colivie va alerga toată ziua prin casă. Hai să-i dăm ceva să mănânce.

Îi dădură o bucăţică de carne crudă. Lui Rikki-Tikki îi plăcu grozav şi după ce isprăvi de mâncat ieşi pe terasă şi, umflându-şi blana ca să se usuce până la rădăcina părului, se aşeză la soare. Imediat după aceea se simţi mult mai bine.

— În casa aceasta sunt atâtea lucruri de văzut, îşi zise mangusta, încât ar da de lucru la toată familia mea să cerceteze, cât trăieşte. Voi rămâne aici ca să văd ce va fi de văzut.

Toată ziua se învârti prin casă şi era cât pe aci să se înece în putina de la baie, pe urmă îşi băgă nasul în călimara cu cerneală de pe birou, apoi şi-l arse la scrumul ţigării, când se urcă în poala bărbatului ca să vadă cum scrie. După ce se înseră, intră în camera lui Teddy, să vadă cum ard lămpile de gaz, iar când băiatul se urcă în pat ca să se culce, Rikki-Tikki-Tavi se urcă după el. Era însă un tovarăş foarte neastâmpărat, căci toată noaptea umblă de ici colo, ca să vadă care este pricina zgomotelor pe care le auzea. Când veniră tatăl şi mama lui Teddy să vadă ce face, găsiră pe Rikki-Tikki stând de veghe pe pernă.

— Nu-mi place deloc musafirul acesta, căci s-ar putea să muşte băiatul.

— Mangusta nu face aşa ceva. Alături de ea, Teddy este în mai mare siguranţă, decât dacă ar fi păzit de un câine de vânătoare... Dacă ar intra acum un şarpe în cameră...

Mama lui Teddy însă nici nu voia să audă de o astfel de grozăvie.

Dimineaţa următoare Rikki-Tikki sosi pe terasă, încălecat pe umărul lui Teddy. Îi dădură să mănânce o banană şi câteva bucăţele de ou fiert, pe urmă se aşeză pe rând în poala fiecăruia dintre ei, căci orice mangustă binecrescută aspiră să devină într-o bună zi mangustă domestică şi să aibă camere multe prin care să poată alerga. Mama lui Rikki-Tikki-Tavi (care trăise în casa generalului din Segowlee) îi spusese demult cum va trebui să se poarte dacă i se va întâmpla cândva să ajungă între oameni albi.

După ce mâncă, mangusta ieşi în grădină să vadă şi aici tot ce era de văzut. Grădina era foarte mare, dar numai pe jumătate cultivată, plină cu chioşcuri acoperite de trandafiri, de lămâi şi de portocali, de trestii de bambus şi iarbă înaltă

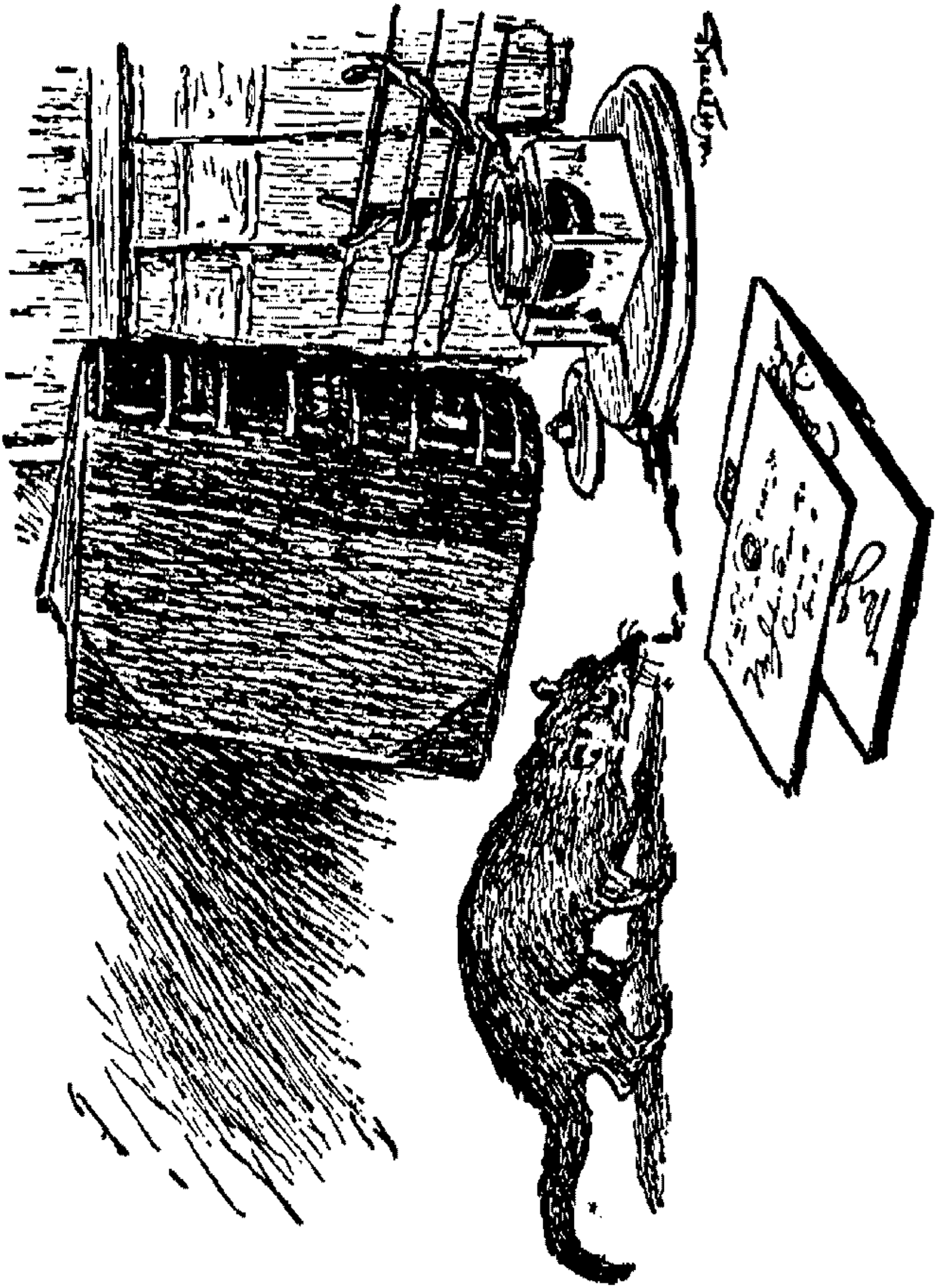

t

neaşteptat teren de vânătoare. Îşi zbârli coada ca un măturoi şi începu să alerge în toate părţile, cercetând mereu, până când din mijlocul unui hăţiş de mărăcini auzi nişte ţipete.

Era Darzee şi femeia lui care împreunaseră două ramuri de copac şi le legaseră una de alta cu scoarţă tânără, iar interiorul îl căptuşiseră cu floare de bumbac şi de trestie. Cuibul se legăna în toate părţile, în timp ce amândouă păsările ţipau cât le lua gura, uitându-se la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rikki-Tikki.

— Vai de capul nostru, răspunse Darzee. Unul dintre puii noştri a căzut ieri din cuib şi a fost mâncat de Nag.

— Hm, zise Rikki-Tikki, asta nu e o ştire tocmai veselă, dar cum eu sunt străin prin partea locului, spuneţi-mi, vă rog, şi mie cine este acest Nag?

Darzee şi femeia lui, în loc de orice răspuns, se pitiră în fundul cuibului, căci în aceeaşi clipă dintre ierburile uscate, chiar de la marginea hăţişului, se auzi un sâsâit abia simţit, dar care îţi îngheţa sângele în vine şi făcu chiar pe Rikki-Tikki să se dea doi paşi înapoi. Imediat după aceea din dosul ierburilor se văzu ridicându-se, tot mai sus, capul romboidal al unei cobre negre care putea avea şase coţi de la cap până la coadă. După ce-şi ridică aproape-trei sferturi din trup, dintre ierburi, cobra începu să se legene întocmai cum se legăna o păpădie bătută de vânt şi se uită fix la Rikki-Tikki cu ochii ei răi de şarpe, care niciodată nu-şi schimbă expresia oricare i-ar fi gândurile.

— Vrei să ştii cine este Nag? zise şarpele. Eu sunt Nag. Marele zeu Brahma a pus pecetea lui pe fruntea noastră, când primul cobra a întins capul ca să ţină umbră lui Brahma în timpul somnului… Priveşte şi înspăimântă-te!

Cobra îşi plecă puţin capul şi pe ceafa ei Rikki-Tikki văzu o urmă de ochelari care semănau mai mult cu o cataramă făcută din două zale. În primul moment, mangusta se înspăimântă, dar cum e peste putinţă ca o mangustă să stea

Rikki-Tikki nu văzuse până acum o cobră vie, totuşi mama lui îi dăduse odată să mănânce o cobră moartă, şi de atunci ştia că singura datorie în viaţa mangustei este să se lupte

— Darzee, tu, pasăre afurisită! şuieră Nag sărind cât a putut mai sus pentru ca că ajungă cuibul. Păsărelele însă îl

clădiseră destul de sus ca să nu poată fi ajuns de şerpi, aşa că la loviturile date de Nag cu coada, ramura se legăna ca bătută de vânt, fără nici o primejdie.

în goană pe cărăruie, se gândi că ar putea să vină să-l felicite pentru acest rezultat. Dar în momentul când băieţaşul

voia să se plece spre ea, ceva se mişcă în ţărână şi un glas slab se auzi strigând:

— Bagă de seamă, căci eu sunt moartea.

Rikki-Tikki auzi pe mama băiatului ţipând înspăimântată, iar tatăl său apăru cu un baston în mână. În timpul acesta Karait făcu un salt prea lung şi mangusta se întoarse cu iuţeala fulgerului şi, sărindu-i în spate, îl apucă de ceafă,

apoi o rupse la fugă cu el în gură. Muşcătura aceasta paralizase orice mişcare a şarpelui şi mangusta era pe cale să înceapă să-l înghită, de la coadă la cap, aşa cum e obiceiul acestor patrupede, dar îşi aduse aminte că o mangustă sătulă se moleşeşte şi s-ar putea să aibă nevoie de toată agilitatea, prin urmare va fi mult mai bine să ajuneze.

Se duse să facă o baie în praful fierbinte sub tufele de ricin, în timp ce tatăl lui Teddy zdrobea şarpele cu bastonul pe care îl avea în mână.

— La ce mai foloseşte bătaia aceasta, când eu i-am făcut de petrecanie? se gândi Rikki-Tikki.

În timpul acesta văzu pe mama băiatului că se apleacă spre ea şi începe să o mângâie, spunându-i că a salvat viaţa băiatului ei, iar bărbatul spunea că prezenţa mangustei a fost providenţială. Băiatul se uita la ei cu ochii speriaţi. Rikki-Tikki însă nu înţelegea nimic din toată această gălăgie şi-i venea să râdă, văzându-i cum se frământă, căci tot atât de bine ar fi putut să-l mângâie şi pe Teddy pentru că venise să se joace în ţărână. În realitate însă făcea mare haz de emoţia lor.

În aceeaşi seară, în timp ce se plimba printre sticlele de vin de pe masă, printre farfuriile încărcate de bucate, ar fi putut să guste nesupărat şi să se ghiftuiască din toate bunătăţile, dar îşi aduse din nou aminte că o aşteaptă Nag şi Nagaina şi cu toate că-i plăcea să se simtă mângâiată de mama băiatului şi să se suie pe umărul lui Teddy, ochii i se roşeau din când în când şi dădea drumul chiotului prelung de luptă: Rikk-tikk-tikki-tikki-tehk!

Când se duse la culcare, Teddy luă mangusta cu el şi o puse să-i doarmă pe piept. Rikki-Tikki era prea blândă şi prea bine crescută ca să-l zgârie sau să-l muşte, de aceea aşteptă până când băiatul adormi, pe urmă se strecură uşor din cameră şi se duse să dea de câteva ori târcoale în jurul casei. Prin întuneric dădu peste Chuchundra, şoarecele mosc, pitit sub un perete.

Chuchundra este un şoricel care duce o viaţă foarte amărâtă. Toată noaptea chiţăie şi oftează prin întuneric, doar doar şi-o face inimă să se depărteze de pereţii casei şi să se apropie de camerele unde se găseşte câte ceva de

Rikki-Tikki ciuli urechea, dar i se păru că liniştea din casă era deplină; cu toate acestea se auzea ceva ca bâzâitul unei viespi mergând pe sticla unei ferestre închise... un fâşâit cum ar fi cel pe care îl fac solzii şarpelui când se târăşte pe ziduri.

— Trebuie să fie sau Nag sau Nagaina care se furişează

prin conducta de la baie, îşi zise mangusta şi se întoarse spre şoricel: Ai dreptate Chuchundra, ar fi trebuit să stau de vorbă cu Chua.

Se strecură nesimţit în camera de baie a lui Teddy, dar nu găsi pe nimeni. De aici trecu în camera femeii. La marginea zidului unde era scoasă o cărămidă ca să facă loc conductei de la baie, era o cavitate în perete şi în timp ce Rikki se furişă ca o umbră în această gaură, auzi de afară glasurile lui Nag şi al Nagainei care se înţelegeau în şoaptă, pe lumină de lună:

— Când casa va fi goală, va pleca şi mangusta, iar noi vom fi din nou stăpâni pe grădină. Intră repede şi adu-ţi aminte că omul acela care l-a omorât pe Karait trebuie să fie muşcat cel dintâi. Pe urmă vii şi-mi spui ce-ai făcut şi ne vom duce amândoi să-l prindem pe Rikki-Tikki.

— Bine, dar eşti sigură că vom avea de câştigat ceva dacă omorâm oamenii? întrebă Nag cu îndoială.

— Din afacerea aceasta n-avem decât de câştigat. Când nu locuia nimeni în casă, nu-ţi aduci aminte că în grădină nu era nici o mangustă? Câtă vreme nu e nimeni prin apropiere, în grădină tu tronezi ca un rege şi eu ca o regină. Afară de asta nu uita că ouăle noastre clocesc în straturile de pepeni şi mâine-poimâine puii noştri vor avea nevoie de un loc sigur şi liniştit.

— La asta nu m-am gândit până acuma, răspunse Nag. Mă duc, dar cred că după ce voi termina, nu va mai fi nevoie să umblăm după Rikki-Tikki. Voi omorî bărbatul şi femeia, şi dacă se va putea şi copilul, pe urmă voi veni fără să las nici o urmă. Bungalow-ul rămâne pustiu şi Rikki-Tikki va trebui să plece.

Auzindu-i ce plănuiesc, mangusta începu să tremure de furie. În clipa următoare văzu capul lui Nag ieşind la gura conductei şi imediat după aceea trupul rece şi plin de solzi, lung de aproape cinci coţi. Cu toată furia care o stăpânea, Rikki-Tikki se simţi îngrozită văzând cobra uriaşă care luneca încet în cameră. În clipa următoare, Nag se încolăci

pe duşumele şi, ridicând capul, începu să sfredelească întunericul camerei de baie. Mangusta îi vedea capul strălucind fosforescent prin umbră.

— Dacă îl omor acum, Nagaina va băga de seamă, iar dacă mă încaier cu el pe duşumele, s-ar putea să iasă mai tare decât mine. Ce să fac? se întrebă Rikki-Tikki.

Nag începu să se târască în largul camerei, pe urmă mangusta îl auzi că se urcă pe marginea găleţii şi începe să bea din apa cu care se umplea baia.

— Aici e foarte bine, zise şarpele. Bărbatul care a ucis pe Karait avea un baston. Poate îl are şi acuma, dar când va intra în baie nu-l va lua cu el. Voi aştepta aici până dimineaţă. Auzi Nagaina, voi sta aici la răcoare până se face ziuă şi-l voi aştepta să vină.

De afară nu se mai auzi nimic şi Rikki-Tikki îşi dădu seama că Nagaina trebuie să fi plecat. Nag se încolăci sub cercul cel mai de jos al găleţii, iar Rikki-Tikki îl pândea fără să sufle, de credeai că e moartă. După ce trecu mai bine de un ceas, îşi încordă muşchii şi o porni înainte, spre găleată, atât de încet încât ţi se părea că nici nu se mişcă. Nag adormise şi mangusta făcea planul care este punctul cel mai slab al spinării lui enorme, de unde l-ar putea înhăţa.

— Dacă nu-i rup spinarea de la prima săritură, ar însemna că se mai poate lupta şi atunci cine ştie, îşi zise Rikki-Tikki.

Examină grosimea gâtului în partea de după ceafă, dar gura ei era prea mică pentru ca să-l poată apuca, iar o muşcătură la coadă n-ar fi făcut decât să întărâte şi mai mult cobra.

— Trebuie să-l înhaţ de cap, îşi zise mangusta, dar după ce l-am apucat trebuie să-l ţin bine să nu mai scape.

În clipa următoare sări. Capul cobrei era puţin ieşit de sub găleată, tocmai sub îndoitura mânerului. Când îl apucă în colţi, Rikki se propti cu spatele de pântecul găleţii, şi trase capul şarpelui pe duşumele. Cât ai clipi şarpele începu să se zvârcolească şi să trântească mangusta de toţi pereţii, cum ar trânti un zăvod şobolanul pe care îl prinde în colţi; se învârteau acum prin toată camera şi coada uriaşă a cobrei biciuia pereţii de metal ai putinei din baie, răsturnând tot ce-i ieşea în cale. Mangusta însă nu slăbea din fălci în timp ce şarpele o târa în toate părţile, răsturnând găleata, serviciul de săpun, periile pentru masaj, făcând în jurul lor un zgomot infernal. Rikki strânse colţii şi mai tare, căci era sigură că va fi omorâtă în această luptă, dar pentru cinstea neamului său îşi zicea că în cazul acesta va fi mult mai bine dacă va fi găsită cu dinţii încleştaţi. Îi venea ameţeală şi-şi simţea trupul moale ca o cârpă; presimţea că se apropie clipa când şarpele o va sfâşia în bucăţi. Din dosul ei însă porni un tunet care cutremură camera şi o pală fierbinte de vânt o făcu să-şi piardă cunoştinţa, în timp ce simţi că două limbi de flacără îi pârlesc părul. La zgomotul făcut de ei, bărbatul se trezise şi descărcase două focuri de puşcă în ceafa lui Nag.

Rikki-Tikki strânse încă o dată din colţi, mai ales că acum se credea moartă; cu toate acestea îşi dădu seama că Nag nu mai mişcă, iar pe bărbat îl simţi că se pleacă asupra ei şi o ridică în braţe:

— Alice, e mangusta! Ne salvează viaţa pentru a doua

oară, strigă omul.

Pe urmă văzu că intră mama lui Teddy, albă la faţă ca varul, iar ea se furişă în camera băiatului unde petrecu toată noaptea tremurându-şi uşor trupul, pentru a se convinge dacă nu cumva cobra îl rupsese în patruzeci de bucăţi, aşa cum îşi închipuise ea.

Dimineaţa următoare simţi că toate încheieturile i-au înţepenit, dar era foarte mândră de isprava pe care o făcuse în timpul nopţii.

— Acuma va trebui să mă răfuiesc cu Nagaina, îşi zise mangusta, dar aceasta e de cinci ori mai primejdioasă decât Nag, şi afară de asta nu ştiu nici ziua când vor ieşi puii din ouăle despre care vorbea. Maică Doamne! Va trebui să mă duc şi să stau mai întâi de vorbă cu Darzee.

Nu mai aşteptă să se pună masa ci se repezi în grădină la tufişul unde era cuibul lui Darzee care începuse să intoneze un imn de slavă. Vestea despre moartea lui Nag o ştia toată grădina, căci măturătorul aruncase cadavrul cobrei pe mormanul de gunoi.

— Mă bulgăre de pene, de ce eşti atât de prost! îţi închipui că tocmai acum e vreme de cântec şi de petrecere?

— Nag e mort... Nag e mort... e mort... e mort. Rikki voinicul l-a apucat de ceafă şi i-a făcut de petrecanie. Omul din bungalow a sosit cu măciuca lui care *tună* şi pe Nag l-au făcut praf. De aici înainte nu va mai mânca puii noştri.

— Asta este adevărat, dar aş vrea să ştiu unde este acum Nagaina? întrebă Rikki-Tikki rotind privirea în jurul lui.

— Nagaina a venit azi-dimineaţă la intrarea conductei în camera de baie şi l-a strigat pe Nag, dar acesta a ieşit din camera de baie călare pe un băţ... căci măturătorul l-a ridicat în vârful băţului şi l-a aruncat pe grămada de gunoi.. Hai să cântăm un imn de slavă în cinstea lui Rikki-Tikki cel cu ochii roşii. Şi Darzee se umflă în guşă.

— Dacă m-aş putea urca până la tine, ţi-aş arunca puii din cuib, răspunse Rikki-Tikki. Voi nici acuma nu ştiţi că toate se fac la vremea lor. Acolo sus, în cuibul vostru, nu vă

ameninţă nici un fel de primejdie, dar eu port război pe pământ. Opreşte-te o clipă şi nu mai cânta!

— Pentru marele şi minunatul Rikki-Tikki sunt gata să mă

să ţină puilor de cald, în timp ce-şi cânta imnul de triumf pentru moartea lui Nag. În unele privinţe Darzee semăna foarte mult cu unii dintre bărbaţi.

Păsărică se îndreptă spre grămada de gunoi şi începu să

zboare prin faţa Nagainei, văitându-se:

— Vai de mine, vai de mine... băiatul a ieşit din casă şi văzându-mă a aruncat cu pietre după mine şi mi-a rupt o aripă, se văita pasărea legănându-se prin aer.

Nagaina ridică ochii şi şuieră printre dinţi:

— Mi se pare că tu eşti pasărea care a dat alarma, când tocmai mă pregăteam să-l ucid pe Rikki-Tikki. Pe legea mea, ai ales un loc cât se poate de prost ca să te vaiţi şi să te plângi, răspunse cobra şi începu să se apropie târându-se spre ea prin ţărână.

— Mi-a rupt aripa cu o piatră, se văita pasărea şi lăsându-se jos începu să ţopăie, ducându-şi o aripă de-a târâşul.

— Poate că înainte de a muri îţi va face plăcere să afli că foarte curând va veni vremea când îmi voi încheia socotelile şi cu băiatul acesta. Soţul meu este întins pe grămada de gunoi, dar, înainte de a se face noapte, băiatul acesta se va întinde foarte liniştit în casă şi nu va mai mişca niciodată. La ce bun să mai alergi crezând că vei scăpa de mine. Sunt sigură că te voi prinde... uită-te la mine, nebuno...

Femeia lui Darzee însă era mult mai deşteaptă decât să comită o astfel de imprudenţă, căci ştia dinainte că o pasăre care se uită în ochii şarpelui, rămâne încremenită de spaimă şi nu mai e capabilă să facă nici o mişcare. Începu să scâncească din greu şi să ţopăie în faţa şarpelui, fără să se ridice în aer, în timp ce Nagaina zorea tot mai mult pasul, ca să o poată ajunge.

Rikki-Tikki auzi că se depărtează de grajduri şi se repezi în goană la stratul de pepeni de la capătul zidului. Aici găsi îngropate în pământul fierbinte şi afânat douăzeci şi cinci de ouă de mărimea ouălor găinii de Banthama, doar că în loc de găoace aveau numai o pieliţă străvezie. Ouăle erau ascunse cu mult vicleşug şi acoperite de vrejurile pepenilor.

— Mi se pare că am sosit tocmai la vreme, zise mangusta, căci pe sub pieliţa străvezie se puteau vedea încolăciţi puii de cobră despre care ştia că chiar din prima zi pot omorî dintr-o singură muşcătură un om sau o mangustă.

Zdrobi cu colţii unul după altul toate ouăle şi răscoli în stratul de pepeni ca să vadă dacă nu cumva a mai rămas vreunul. Nu mai rămăseseră decât trei în clipa când auzi păsărică ţipând din urmă:

— Rikki-Tikki, am condus pe Nagaina spre terasa care duce în casă, haide repede, căci văd că are gânduri ucigaşe!

Rikki-Tikki mai zdrobi două ouă, iar cu al treilea se repezi în gură spre terasă, alergând cât o puteau duce picioarele de repede.

Tatăl şi mama lui Teddy erau pe terasă în faţa mesei, dar nu mâncau, şi mangusta băgă de seamă că erau albi ca varul la faţă şi încremeniţi, de credeai că sunt tăiaţi în piatră. Nagaina stătea încolăcită pe rogojina din faţa scaunului lui Teddy, la o depărtare de unde putea ajunge dintr-un salt până la piciorul gol al băiatului. Şarpele ridicase capul şi cânta un cântec de izbândă, legănându-se batjocoritor pe o parte şi pe cealaltă.

— Fiu al bărbatului uriaş, sâsâi şarpele, care a ucis pe Nag, nu te mişca ci stai liniştit, căci nu sunt încă gata... Mai aşteaptă puţintel. Să nu se mişte nici unul dintre voi... căci dacă vă veţi mişca, eu voi sări şi vă voi lovi... Dar vă voi lovi chiar dacă nu veţi mişca... oameni nebuni care aţi îndrăznit să-l ucideţi pe Nag!

Teddy privea ţintă la tatăl său, dar acesta nu putea decât să-i şoptească îngrozit de spectacolul la care trebuia să asiste neputincios.

— Stai liniştit Teddy... şi nu te mişca... Stai liniştit!

În clipa aceea Rikki-Tikki apăru la marginea terasei şi strigă:

— Întoarce-te Nagaina; întoarce-te spre mine şi pregăteşte-te de luptă!

— Toate la vremea lor, răspunse cobra fără să clipească sau să se întoarcă spre ea. Peste câteva clipe mă voi socoti şi cu tine. Priveşte-ţi prietenii, Rikki-Tikki, au încremenit şi sunt albi la faţă ca varul. Le e frică şi nu îndrăznesc să se

mişte. Dacă mai faci un singur pas, voi sări asupra lor.

— Du-te şi vezi de ouăle pe care le-ai ascuns în stratul de pepeni de la capătul zidului. Du-te Nagaina şi vezi ce a mai rămas!

Şarpele uriaş se întoarse şi văzu oul care era aşezat pe duşumelele terasei.

— A, dă-mi-l încoace, ţipă Nagaina.

Rikki-Tikki întinse labele amândouă pe lângă oul din faţa lui şi ochii i se injectară de sânge.

— Cât face un ou de şarpe?... Cât dai pentru un pui de cobră?... Un pui de cobră regală?... Singurul pui care a mai rămas în clocitoare?... Pe ceilalţi au început să-i mănânce furnicile în stratul de pepeni.

Cât ai clipi, Nagaina se întoarse pe loc, uitând tot ce avusese de gând, şi se repezi după oul pe care îl văzuse între labele mangustei. În aceeaşi clipă Rikki-Tikki îl văzu pe tatăl lui Teddy întinzând braţul şi, apucând pe băiat de umăr, îl săltă peste masa încărcată de farfurii şi ceşti şi îl luă în braţe, unde colţii Nagainei nu-l mai puteau ajunge.

— A scăpat, a scăpat! Rikk-tek-tek! chicoti mangusta mulţumită. Băiatul a scăpat şi să ştii că eu sunt cel care noaptea trecută în camera de baie l-am apucat de ceafa pe Nag, apoi începu să salte pe toate patru picioarele dintr-o dată, cu capul întins deasupra duşumelelor. M-a tăvălit în toate felurile, dar tot nu i-am dat drumul. Până să vină omul cu puşca şi să-l rupă în două, el murise de mult. Eu l-am omorât! Rikki-Tikki-Teck! Haide, Nagaina, să ne luptăm ca să nu-ţi fie văduvia prea lungă!

Nagaina îşi dădu imediat seama că nu-l mai putea ucide pe Teddy, iar oul era între labele mangustei, de aceea plecă fruntea în pământ şi începu să scâncească:

— Dă-mi oul, Rikki-Tikki. Dă-mi oul cel din urmă care mi-a mai rămas şi îţi făgăduiesc să plec de aici, fără să mă mai întorc vreodată.

— Ştiu că vei pleca, răspunse mangusta, şi nu te vei mai întoarce niciodată, căci locul tău este pe grămada de gunoi

alături de Nag. Haide, profită de ocazie, căci bărbatul a plecat să-şi aducă puşca; haide să terminăm până nu se întoarce.

cuib şi începu să o lovească cu aripile peste cap. Dacă ar fi venit şi Darzee în ajutorul ei, poate ar fi reuşit să o facă pe Nagaina să se întoarcă din drum, aşa însă cobra se mulţumi să plece capul şi să gonească înainte. Întârzierea de o clipă pe care i-o pricinuise pasărea, fu însă de ajuns pentru ca

Rikki-Tikki să o ajungă şi să o poată apuca de coadă înainte ca Nagaina să dispară pe gaura făcută de şobolanii în cuibul cărora îşi făcuse culcuşul împreună cu Nag.

adormi ostenit şi nu se mai trezi decât foarte târziu spre seară, căci în ziua aceea muncise din greu.

— Acuma va trebui să mă duc acasă, zise ea de cum se trezi. Tu, Darzee, du-te şi spune cintezoiului că Nagaina e moartă, ca să povestească la toată grădina ce s-a întâmplat şi toată lumea să afle.

Cintezoiul indian este o pasăre care face un zgomot de parcă ar lovi cu ciocul într-o tingire şi el face slujba de povestitor al grădinilor hindustane, unde poartă toate ştirile pe care le aude şi le povesteşte tuturor celor care au vreme

găseşte, iar dacă se va găsi, va avea de a face cu mine.

Rikki-Tikki avea tot dreptul să fie mândră de isprava ei, cu toate acestea nu-şi pierdu deloc cumpătul ci păzi de aici înainte grădina, ca o adevărată mangustă, cu colţii şi cu ghearele, cu sprinteneală şi cu vicleşug, până ce nu mai îndrăzni să se arate prin apropiere nici un fel de cobră.

ODA LUI DARZEE

Cântată în cinstea lui Rikki-Tikki-Tavi, mangusta.

Sunt croitor şi cântăreţ,
De imnul meu răsună slava
Şi cuibul meu e o podoabă,
Deci mândru sunt de două ori!
În slăvi e numai melodie, şi în casă numai bucurie
Aşa viaţa eu mi-o trec!

Ridică fruntea ta spre soare,
Nevastă şi cântă cu mine,
Primejdia de moarte, e moartă
Şi puii în grădină tihniţi.
Groaza ascunsă în umbră de floare s-a dus, muşuroiul
Să-nalţe la grajd în gunoi!

Cine ale robiei haine curmează
Cu mâna vitează le smulse,
E Rikki viteaz şi voinic luptător,
Cu ochi de jăratic e Tikki!
E Rikki-Tikki-Tavi cu colţii de fildeş în cange
Şi ochi de cărbune aprinşi.

Cu cozile flamuri de luptă,
Zburătoare cântaţi-i de slavă
Un imn, daţi drumul la triluri
Privighetori, căci sunt singur.
Ori lăsaţi-o pe mine, căci eu o ştiu bine povestea
Lui Rikki cu coada zbârlită
Şi ochi de cărbune aprinşi.

(Când a ajuns la această strofă, Darzee a fost întrerupt de Rikki-Tikki, aşa că restul cântecului nu-l ştie nimeni).

TOOMAI AL ELEFANŢILOR

Aminte vreau de ce-am fost să-mi aduc.
De cujbe şi lanţuri sătul,
De vechea putere aminte-mi aduc
şi al junglelor freamăt,
Poveri în spinare pe o mână de ogrinzi
de astăzi eu nu vă mai port
Ci la cei cu mine de o seamă,
în verde culcuş de liane mă-ntorc.

Când noaptea aşterne pământului somn,
voi pleca, să sosesc înspre zori
De-a vântului rece fiori
şi răcoarea şuvoaielor limpezi chemat,
Verigă de lanţ vreau să uit
că mi-aţi ferecat pe picioare,
Şi stâlpul de care-s legat,
căci drag ce mi-a fost, azi mă cheamă.

Kala Nag, ceea ce înseamnă „Şarpele Negru”, slujise Guvernul indian în toate chipurile în care un elefant îl poate sluji, vreme de patruzeci şi şapte de ani, şi împlinise douăzeci în ziua când fu prins şi domesticit, deci avea aproape şaptezeci de ani, vârstă când un elefant este tocmai în cea mai deplină putere. Îşi mai aducea aminte de vremea când, cu o pernă groasă legată de frunte, împingea cu capul un tun împotmolit în mijlocul unei mocirle adânci. Aceasta se întâmplase înainte de războiul afgan din anul 1842, pe vremea când el încă nu era în toată puterea. Rhada Pyari, sau Rhada favorita cum îi ziceau, mama lui care fusese prinsă o dată cu el, îi spusese de multe ori pe vremea când nu-i căzuseră încă dinţii de lapte, că elefanţii care se tem de ceva sau se sperie, se aleg întotdeauna cu câte o nemulţumire. Kala Nag trebui să recunoască foarte curând că sfatul acesta este cât se poate de înţelept, căci în ziua când a văzut pentru prima dată un obuz făcând explozie în faţa lui, s-a speriat şi a dat înapoi, băgându-se în rândurile soldaţilor care se opriseră, cu armele întinse, şi baionetele l-au înţepat destul de rău tocmai în părţile cele mai sensibile ale trupului. Aşa s-a întâmplat că înainte de ce ar fi împlinit douăzeci şi cinci de ani, uitase cu totul ce este frica şi tocmai din cauza aceasta era elefantul cel mai alintat şi cel mai bine îngrijit dintre toţi elefanţii care se găseau în slujba Guvernului Indiei. El transportase corturile, o încărcătură de o mie două sute de kilograme, în timpul traversării Indiei de miazănoapte; într-un rând îl ridicaseră pe bordul unui vapor, cu ajutorul unei macarale automate, şi după ce zile întregi au trecut peste o apă, i-au încărcat în spinare o mortieră de munte pe care a dus-o printr-o regiune foarte ciudată şi stâncoasă care era foarte departe de India, de unde venise el. Aici a văzut în Magdala, pe Regele Theodor, întins pe catafalc. Pe urmă s-a întors acasă

cu acelaşi vapor, având – după cum spuneau soldaţii care-l însoţeau – toate drepturile pentru a fi decorat cu medalia de război a Abisiniei. La Ali Musjid văzuse mulţi dintre elefanţii mai bătrâni, cu care venise, cum mureau de frig, de foame şi de insolaţie; aceasta s-a întâmplat cu zece ani mai târziu. Puţin după aceea a fost dus la sute de kilometri spre sud unde căra buşteni şi aduna lemn de tec pentru şantierul din Moulmein. Aici, aproape omorâse în bătaie pe un elefant mai tânăr care nu asculta poruncile şi căuta să se sustragă de la muncă. După ce a terminat cu căratul lemnului de cherestea, a plecat împreună cu un grup de elefanţi, anume dresaţi, ca să prindă cirezi de elefanţi sălbatici în muntele Garo.

Elefanţii sunt supravegheaţi cu cea mai mare atenţie de Guvernul indian; există chiar un departament special, a cărui misiune este exclusiv vânătoarea de elefanţi, pe care îi prind, îi domesticesc şi îi distribuie în toate părţile ţării, unde este nevoie de ei pentru tracţiune.

Când stătea în picioare, Kala Nag avea zece coţi buni de la tălpile picioarelor dinainte până la umeri. Colţii îi fuseseră retezaţi la o lungime de cinci coţi, şi pentru a-i feri să pleznească, le îmbrăcaseră capetele cu cercuri de bronz. Cu toate acestea, Kala Nag se putea servi de colţii lui scurtaţi mai bine decât se ştia folosi un elefant sălbatic de colţii întregi.

După ce pierdură săptămâni întregi cu adunatul elefanţilor risipiţi printre munţi, cei patruzeci sau cincizeci de monştri sălbatici fură îndreptaţi spre ultimul ţarc şi după aceea poarta grea făcută din trunchiuri groase de copaci legaţi unul de altul se închise pe urma lor. La primul cuvânt poruncitor pe care îl auzea, Kala Nag intra şi el în acest pandemoniu făcut din stâlpi şi din flăcări (aceasta se întâmpla de obicei în timpul nopţii, la lumina tremurătoare a torţelor care te lăsa să apreciezi numai cu multă greutate distanţele). Kala Nag alegea pe cel care i se părea mai îndărătnic şi mai sălbatic

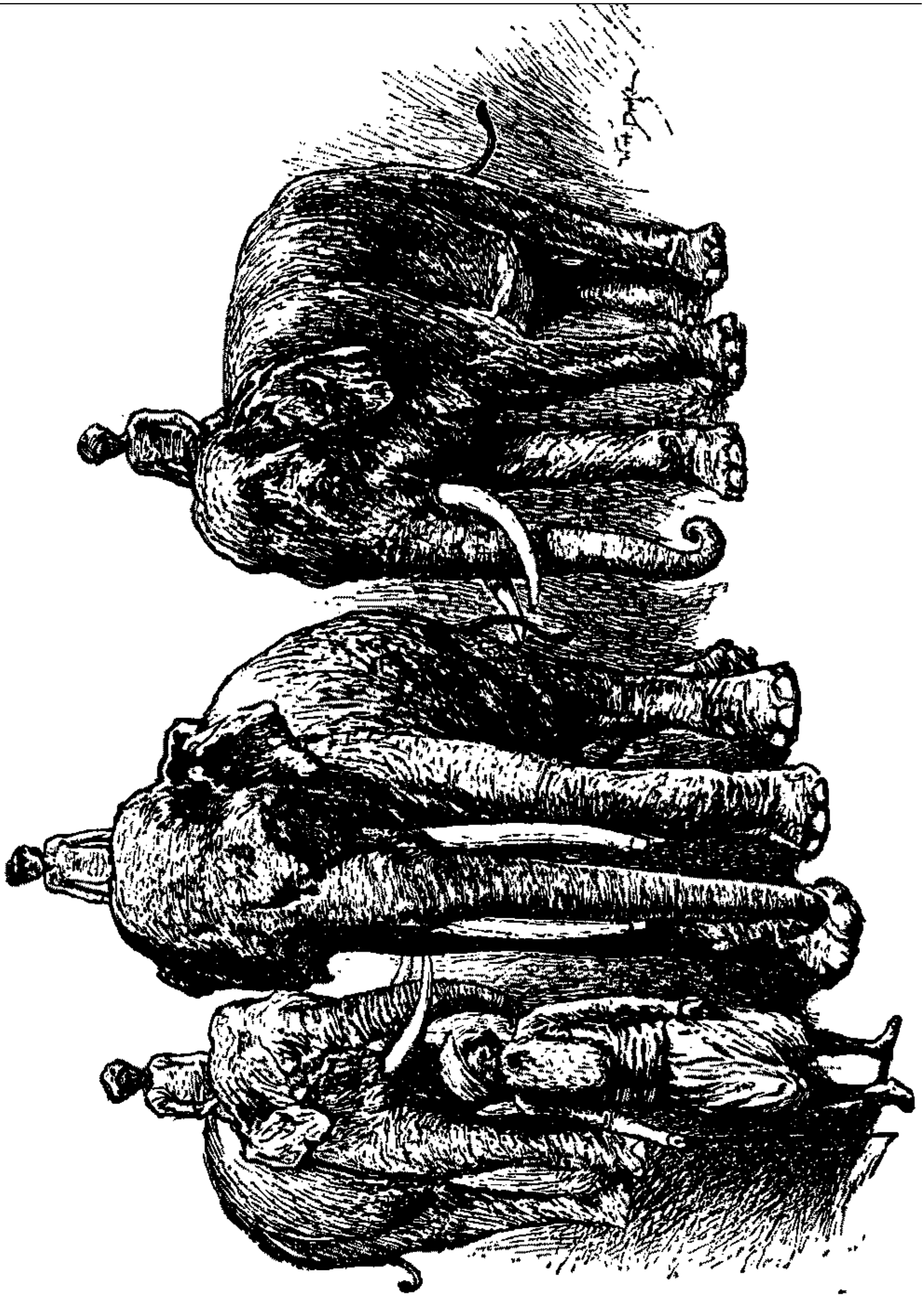

şi-l muia de tot, oamenii încălecau pe ceilalţi elefanţi, iar pe cei tineri îi legau în cujbe.

În meşteşugul de a se lupta, nu exista nici un fel de taină pe care Kala Nag, bătrânul şi înţeleptul Şarpe Negru, să nu o fi cunoscut, căci nu o dată în viaţa lui înfruntase cu bărbăţie atacul tigrului rănit şi ridicându-şi trompa în aer pentru a evita să-i fie sfâşiată de ghearele bestiei, la momentul oportun, când tigrul sărea în aer, cu o mişcare neaşteptată a capului desfăcea trompa şi lovea cu ea cum ai lovi cu o coasă uriaşă (aceasta era o lovitură pe care o inventase el şi nu o cunoştea nimeni altul), iar în clipa următoare fiara, întinsă pe pământ şi frământată de genunchii uriaşi ai elefantului, îşi dădea duhul într-un răget cumplit, ca pe urmă să nu mai rămână dintr-însa decât o otreapă vărgată pe care Kala Nag o apuca de coadă cu trompa şi o târa după el.

— Nici vorbă, spunea Marele Toomai, paznicul său care era fiul lui Toomai cel Negru cu care elefantul fusese în Abisinia, şi strănepot al lui Toomai care fusese de faţă la prinderea lui, acest Şarpe Negru nu se teme de nimic în lume în afară de mine. A avut parte să vadă trei generaţii dintre ai noştri, care l-au hrănit şi l-au îngrijit, şi va trăi ca să o vadă şi pe a patra.

— Se teme şi de mine, zise micul Toomai, ridicându-se în picioare, cu toate că nu era mai înalt de doi coţi, şi în jurul trupului gol nu avea decât o bucată de pânză cu care era încins.

Băiatul avea cel mult zece ani şi era fiul cel mare al Marelui Toomai; conform obiceiului, el trebuia să ia locul tatălui său, când va fi în vârstă, şi va mânui ankusul greu de fier, care era cangea elefanţilor, poleită de palmele mâinilor, în timpul cât o întrebuinţase bunicul şi străbunicul său. Băiatul ştia ce spune, căci fusese născut în umbra lui Kala Nag şi se jucase cu vârful trompei lui înainte de ce ar fi ştiut să umble în picioare; el îl făcea să coboare la fluviu chiar din ziua când putu să se ridice copăcel, iar lui Kala

Rudyard Kipling

Nag nici prin

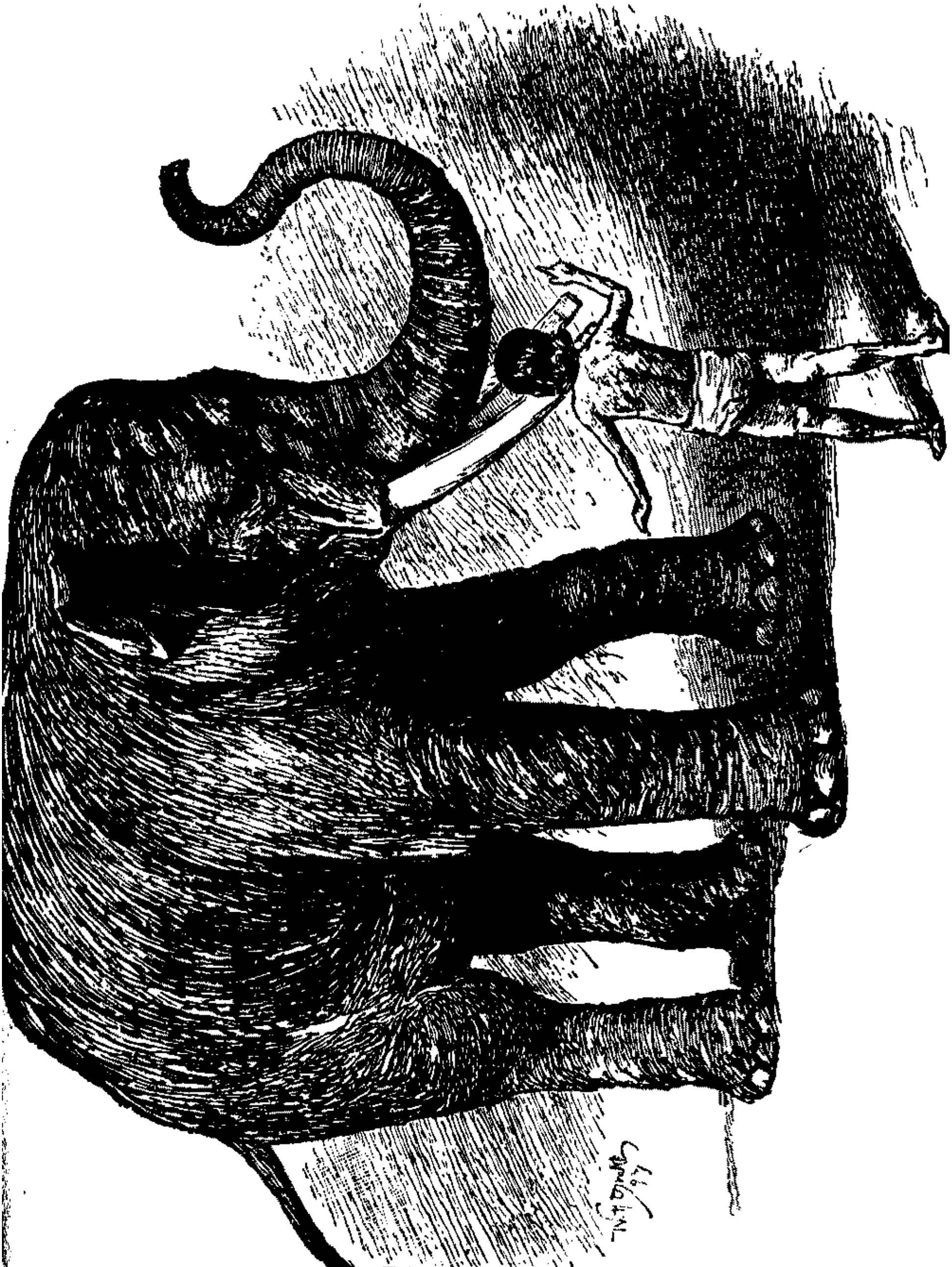

minte nu i-ar fi trecut să nu se supună poruncilor pe care le dădea băieţaşul cu glas subţirel, cum nu i-a trecut prin minte nici să-l ucidă în ziua când Marele Toomai a adus pe acest copilaş mititel, cu trupul tuciuriu, şi l-a aşezat între colţii lui, poruncindu-i să se închine în faţa lui cum se cuvine să te închini în faţa unui viitor stăpân.

— Da, repetă micul Toomai, se teme şi de mine, şi apropiindu-se cu paşi largi de Kala Nag, începu să-l ocărască şi-i porunci să-şi ridice unul după altul picioarele în aer.

— Huah, strigă micul Toomai, cum avea obiceiul să strige şi tatăl său, şi-şi legănă capul zbârlit: Tu eşti un elefant voinic şi oricât ar plăti Guvernul pentru elefanţi, ei sunt cu toate acestea ai noştri, ai *mahout*-ilor. După ce tu vei îmbătrâni, Kala Nag, va veni într-o zi un rajah bogat şi, din cauza înălţimii şi a bunelor tale purtări, te va cumpăra de la guvern. Începând din ziua aceea nu vei mai avea altceva de lucru decât să porţi cercei de aur în urechi, iar în spinare să duci o hawda aurită, ca să mergi în fruntea procesiunilor regelui, acoperit cu draperii roşii, ţesute cu fire de aur. Eu voi fi încălecat pe tine, în mână cu un ankus de argint, şi în faţa noastră vor alerga oamenii, cu bastoane de aur în mâini, şi vor striga: „Faceţi loc să treacă elefantul Regelui!”. Acestea vor fi zile fericite, Kala Nag, dar nu atât de fericite ca cele pe care le trăim acum în timpul vânătorilor din junglă!

— Fugi, băiete, zise Marele Toomai, tu eşti un copilandru tot atât de sălbatic ca şi un malac. Viaţa asta de neîntreruptă goană cutreierând munţii nu este cea mai de preferat în serviciul pe care îl oferă guvernul. Am început să îmbătrânesc şi nu-mi mai plac elefanţii sălbatici. Prefer ţarcurile de elefanţi zidite, cu câte o despărţitură specială pentru fiecare şi un stâlp zdravăn de care să-l pot lega, apoi drumurile largi şi drepte în lungul cărora să-i învăţ să umble, în loc de viaţa asta de neîntreruptă hoinăreală prin munţi. Ehe, barăcile de la Cawnpore erau minunate, şi în

apropierea lor era şi un bazar; acolo nu erau decât trei ceasuri de muncă pe zi.

Micul Toomai îşi mai aducea aminte de ţarcurile elefanţilor din Kanpur, dar nu zise nimic. Pentru el, viaţa în cantonament avea mai mult farmec şi nu putea suferi drumurile acelea lungi şi drepte, cu distribuirea zilnică a raţiei de fân la magazia de furaje şi cu ceasurile lungi şi grele, când nu avea altă treabă decât să supravegheze pe Kala Nag cum frământă pământul în picioare, între stâlpii de care era priponit.

Micului Toomai îi plăceau potecile năpădite de bălării din junglă pe care nu le puteau desţeleni decât elefanţii; pe urmă coborârea în văile adânci şi umbra cirezilor de elefanţi sălbatici care se pierdeau în zări; bătaia ploilor calde şi domoale pe urma cărora coastele munţilor începeau să fumege; dimineţile înecate de ceaţă când nimeni nu ţi-ar fi putut spune unde se vor opri să poposească noaptea viitoare; urmărirea continuă şi furişă a elefanţilor sălbateci, iureşul dezlănţuit al celei din urmă nopţi, când elefanţii se repezeau ca stâncile prăvălite din culmi în ţarcurile făcute din trunchiuri groase de copaci pe care nu le puteau dărâma; chiotele, cu flăcările tremurate ale faclelor şi pocnetul continuu al rachetelor cu care îndepărtau animalele de pereţii făcuţi din trunchiuri grele.

În astfel de împrejurări chiar un copil poate fi de mare folos, şi micul Toomai se dovedise mai folositor decât ar fi putut să fie trei copii de seama lui. Ridica făclia şi striga cât îl lua gura; adevărata plăcere însă începea abia atunci când elefanţii din ţarc trebuiau scoşi afară şi când *keddah* toată lua înfăţişarea unei scene din ziua de apoi, când oamenii nu se mai puteau înţelege între ei, decât făcându-şi semne. Micul Toomai, cu părul lui albit de lumina soarelui, se urca în vârful unui stâlp strâmbat de opinteala elefanţilor care se repeziseră în el, şi la lumina făcliilor îţi făcea impresia că este un pitic izvorât din întunericul junglei; când vuietul se mai domolea îl auzeai ţipând subţirel şi îndemnând pe Kala

Nag, în mijlocul mugetelor, al pârâitului trunchiurilor şi pocnetelor cujbelor care ţineau elefanţii prinşi: „Mail, mail, Kala Nag! (Dă-i înainte, dă-i înainte, Şarpe Negru!) Dant do! (Dă-i cu colţii!). Somalo! Somalo! (Cu băgare de seamă). Maro! Maro! (Loveşte! Loveşte!) Bagă de seamă la stâlp! Arre! Arre! Hi! Yai! Kva-a-ah!”. Lupta cumplită între Kala Nag şi elefantul sălbatic se desfăşura în tot cuprinsul cât ţinea *keddah*, iar bătrânii vânători de elefanţi îşi ştergeau sudoarea care le curgea şiroaie pe obraz, făcând din când în când câte un semn de încuviinţare micului Toomai care tremura din tot trupul de bucurie, aşezat în vârful stâlpului său din marginea ţarcului.

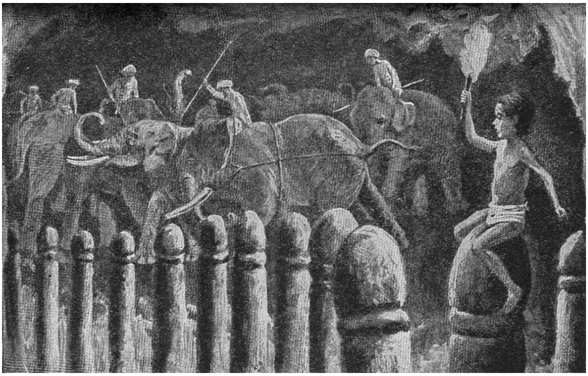

Băiatul însă mai făcea şi altceva, nu tremura numai de bucuria luptei care se desfăşura în faţa ochilor lui. Într-o noapte îşi dădu drumul din vârful stâlpului unde era cocoţat şi se strecură printre elefanţi, ca să ridice capătul unei frânghii scăpate de un vânător care încercase să arunce laţul ca să prindă de picioare un elefant tânăr şi încăpăţânat (puii de elefant sunt întotdeauna mai încăpăţânaţi decât cei bătrâni), Kala Nag îl văzu şi întinzând trompa după el, îl ridică şi îl dădu în braţele Marelui Toomai care îl luă la subţioară şi după ce-i dădu câteva palme, îl aşeză din nou în vârful stâlpului de unde îşi dăduse drumul.

A doua zi de dimineaţă îl dojeni şi-i spuse:

— Nu-ţi sunt de ajuns câteva ţarcuri de piatră şi câteva corturi, aşa că te repezi să prinzi de capul tău elefanţi, mă netrebnicule. Iată că acum, ticăloşii aceştia de vânători care au o simbrie mult mai mică decât a mea, au povestit şi

lui Petersen Sahib despre isprava pe care ai făcut-o.

Micul Toomai se înspăimântă, căci el nu ştia prea multe lucruri despre oamenii albi, iar Petersen Sahib era cel mai mare între toţi albii din lume, cel puţin aşa îşi închipuia el. El era capul tuturor operaţiunilor care se desfăşurau în keddah, bărbatul care prindea toţi elefanţii de care avea nevoie Guvernul Indiei şi care cunoştea mai bine obiceiurile elefanţilor decât orice muritor.

— Da… şi ce se va întâmpla acum? întrebă Micul Toomai.

— Ce se va întâmpla acum? Se va întâmpla ceva cât se poate de prost. Petersen Sahib este un nebun, căci altfel nu înţeleg de ce ar urmări aceste animale sălbatice. Ar putea să ceară ca şi tu să intri în trupa oamenilor care vânează elefanţi, să dormi undeva în jungla unde pândesc frigurile morţii şi să fii într-o bună zi călcat în picioare de aceste animale adunate în interiorul unui keddah. Noroc că prostia ta de astă noapte s-a terminat fără nici un accident. Săptămâna viitoare vânătoarea elefanţilor va fi terminată, iar noi cei din văi vom fi trimişi la posturile noastre. Din ziua aceea vom umbla pe drumuri bune şi bătute şi vom uita această vânătoare. Dar să ştii, fiule, că sunt foarte amărât că te-ai amestecat în treaba aceasta care aparţine unor nespălaţi asamiţi din junglă. Kala Nag nu ascultă de nimeni altul decât de mine, aşa că numai eu pot intra cu el în keddah; el însă este un elefant de luptă şi nu poate fi de folos la legarea celorlalţi. Prin urmare eu stau binişor, cum se cade unui mahout – nu oricărui vânător – un mahout care după ce-şi termină anii de slujbă, are dreptul la o pensie. Cred că nu ţi-a trecut prin minte să-ţi închipui că familia unui Toomai al elefanţilor n-ar fi bună de altceva decât să fie frământată în bălegarul unei keddah? Netrebnicule şi ticălosule! Fiu fără ruşine, ce eşti! Mai bine du-te şi spală pe Kala Nag şi bagă de seamă să-i fie urechile curate, şi uită-te să nu aibă mărăcini în picioare, altfel e sigur că Petersen Sahib te va prinde şi va face din tine un bătăiuş sălbatic, un urs de junglă care aleargă pe urmele

elefanţilor. Ptiu, ce ruşine! Pleacă de aici, să nu te mai văd în ochii mei.

Micul Toomai plecă fără să zică nimic, dar în timp ce examina picioarele lui Kala Nag, îi povesti amărăciunile lui:

— Nu face nimic, zise băiatul întorcând pe dos enorma ureche dreaptă a lui Kala Nag, căci numele meu a fost pomenit în faţa lui Petersen Sahib, şi poate... poate, cine ştie, multe se pot întâmpla. Ia te uită, ce mărăcine enorm ţi-am găsit aici!

Cele câteva zile pe care le mai aveau, le petrecură adunând cirezile de elefanţi prinşi, pe care îi plimbau unul câte unul între doi elefanţi îmblânziţi, pentru a-i obişnui cu apropierea oamenilor şi pentru ca în felul acesta să aibă mai puţine dificultăţi cu ei în timpul cât va dura drumul spre şesuri; alţii adunau păturile, frânghiile şi restul materialelor care s-ar fi putut prăpădi şi pierde prin junglă.

Petersen Sahib sosi şi el călare pe inteligenta Padmini: fusese să plătească simbria celorlalţi vânători din alte cantonamente, căci timpul vânătorii era acum pe sfârşite; un indigen era aşezat în faţa unei mese de sub un copac şi chema pe rând bătăuşii, ca să le dea sumele de bani la care aveau dreptul. După ce fiecare primea ce avea de luat, oamenii se întorceau unul câte unul la elefanţii lor şi se înşirau în coloana care aştepta gata de plecare. Hăitaşii, vânătorii şi bătăuşii, toţi cei care fac parte din personalul obişnuit al unei keddah şi care îşi petrec viaţa în junglă cât e anul de lung, erau încălecaţi pe elefanţii care făceau parte din corpul permanent de sub conducerea lui Petersen Sahib; alţii stăteau cu spatele sprijinit de trunchiurile copacilor, cu armele în mâini şi făceau haz pe socoteala bătăuşilor care plecau, sau râdeau cât îi lua gura când vedeau că un elefant proaspăt prins a ieşit din rând şi o ia razna.

Marele Toomai se apropie de cel care făcea plăţile, urmat de Micul Toomai, iar în timpul acesta Machua Appa, căpetenia hăitaşilor, şopti unui prieten:

— Uite colo, cum pleacă un pui de vrednic vânător. Păcat să duci în văi un astfel de erete din junglă.

Petersen Sahib însă avea urechile aşezate în jurul capului în formă de cerc, aşa cum trebuie să le aibă vânătorul de elefanţi sălbatici care sunt animale cu mişcările cele mai liniştite dintre toate vieţuitoarele junglei. Se întoarse în aşternutul în care era întins pe spinarea lui Padmini şi întrebă:

— Ce este? N-am auzit până acum că între oamenii din şesuri s-ar găsi şi unul capabil să lege în cujbe chiar un elefant mort.

— Nu este un bărbat, ci un copil. La ultima vânătoare a coborât în keddah şi a aruncat laţul în picioarele lui Barmao, în timp ce noi ne căzneam să îndepărtăm de lângă maică-sa puiul acela de elefant care are o zgârietură pe umăr.

Machua Appa arătă cu mâna spre Micul Toomai; Petersen Sahib se întoarse spre el şi Micul Toomai îşi plecă fruntea până în pământ.

— Cum se poate? Băiatul acesta a aruncat laţul?... Nu e mai mare decât un ţăruş... Cum te cheamă piciule? întrebă Petersen Sahib.

Micul Toomai era atât de înspăimântat încât nu putu scoate nici o vorbă, dar lângă el era Kala Nag şi făcu un semn pe care acesta îl înţelese, căci apucându-l cu trompa, îl ridică până la înălţimea frunţii elefantului Padmini, în faţa lui Petersen Sahib. Micul Toomai îşi acoperi faţa cu mâinile, căci el era un copil, şi în afară de ceea ce ştia despre elefanţi, încolo, ca orice copil de seama lui era tot atât de neştiutor.

— Ia te uită, zise Petersen Sahib, zâmbind pe sub mustaţă, cum se face că ai învăţat elefantul să facă această mişcare. Nu cumva asta este pentru că poţi fura grâul verde de pe acoperişul colibelor, când oamenii aştern spicele la soare ca să se usuce?

— Nu grâul verde, ocrotitor al celor netrebnici, ci pepenii,

răspunse Micul Toomai, iar oamenii din apropierea lor

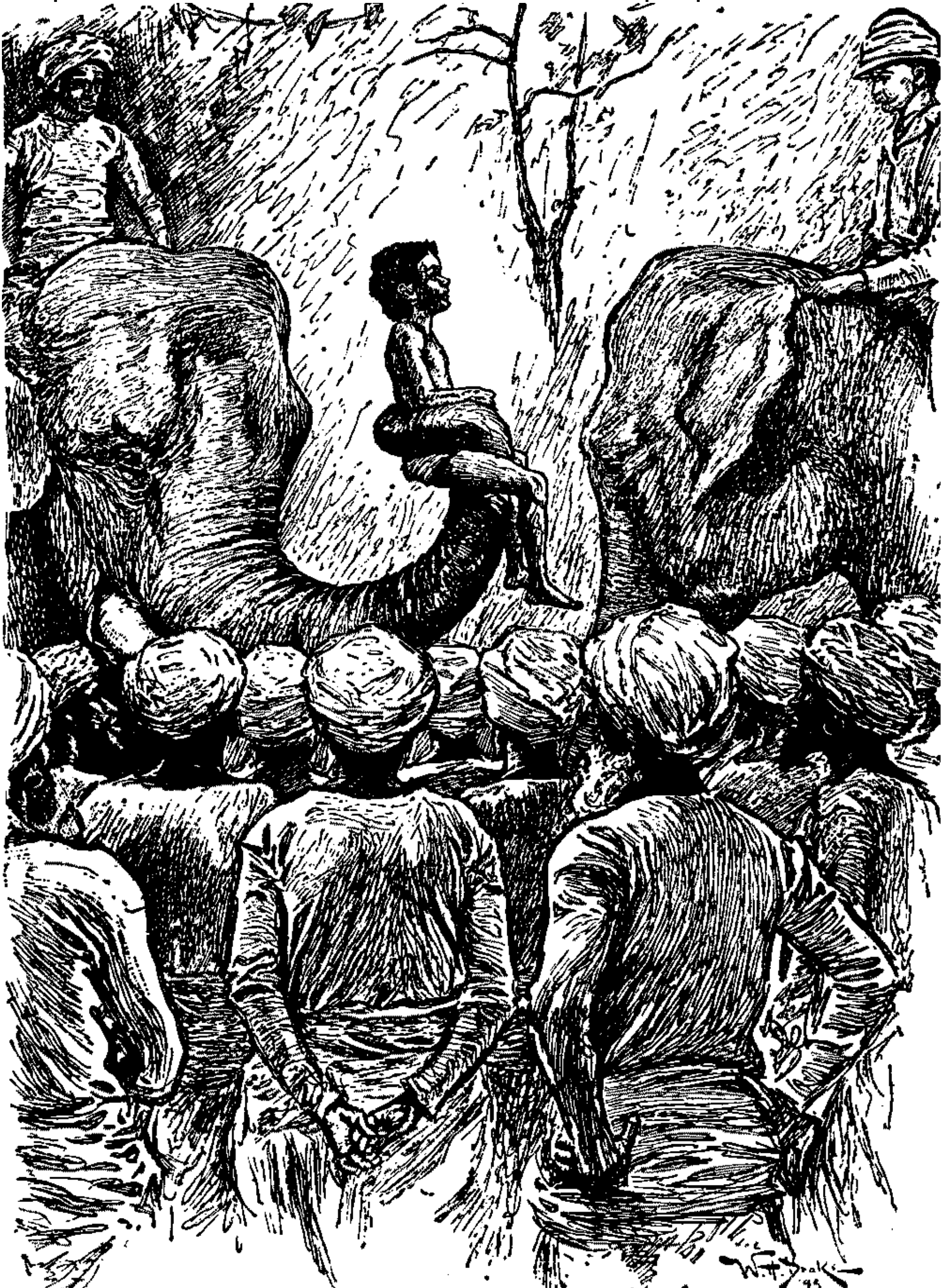

răspunse Micul Toomai, iar oamenii din apropierea lor

izbucniră într-un tunet de râsete. În timpul copilăriei lor cei mai mulţi dintre ei învăţaseră elefanţii să facă aceleaşi mişcări. Micul Toomai era la opt coţi înălţime deasupra pământului, dar el ar fi preferat să fie la opt coţi adâncime sub pământ.

— Acesta, Sahib, este Toomai, fiul meu, interveni Marele Toomai. Este un copil foarte rău şi cu siguranţă va sfârşi în închisoare.

— De asta mă îndoiesc, răspunse Petersen Sahib, căci un băiat care la vârsta lui îndrăzneşte să înfrunte o keddah, acela nu poate să sfârşească la închisoare. Ascultă piciule, văd că sub claia aceea de păr cenuşiu ai şi puţin cap; ia aceste patru anna ca să-ţi cumperi dulciuri. S-ar putea ca la vremea potrivită să devii şi tu un vânător de elefanţi. (Marele Toomai se întunecă şi mai mult la faţă). Dar nu uita că o keddah nu este un loc potrivit de joacă pentru copii, adăugă Petersen Sahib.

— Nu mai am voie să intru niciodată acolo Sahib? întrebă Micul Toomai şi oftă.

— Ba da, răspunse Petersen Sahib, dar numai în ziua când vei vedea elefanţii jucând. Cred că acesta va fi sorocul cel mai potrivit. După ce i-ai văzut jucând, vino la mine şi atunci te voi lăsa să intri în orice keddah vei vrea.

Cei dimprejur hohotiră din nou, căci între vânătorii de elefanţi aceasta este o vorbă cunoscută şi înseamnă nici mai mult nici mai puţin decât „niciodată”. Departe, în adâncul pădurilor, erau luminişuri ascunse, numite locuri de joc pentru elefanţi. Aceste locuri însă nu puteau fi descoperite decât din întâmplare, dar încă nu văzuse nimeni elefanţi jucând în aceste luminişuri. Când se întâmplă ca un vânător să se mândrească în faţa celorlalţi cu curajul şi îndemânarea lui, tovarăşii lui îl întrebă:

— Când ţi s-a întâmplat să vezi elefanţii jucând?

Kala Nag lăsă jos pe Micul Toomai şi băiatul se înclină din nou, apoi plecă împreună cu părinţii lui. Banul de argint de patru anna, îl dădu mamei lui care alăpta pe un frate mai

mic, pe urmă fură încărcaţi împreună cu tot bagajul pe care îl aveau, pe spinarea lui Kala Nag. Elefanţii se înşiruiră unul după altul, mugind şi strigând pe limba lor, în lungul cărării care cobora spre văi. Drumul părea foarte agitat din cauza tinerilor elefanţi de curând prinşi care la fiecare pas dădeau de lucru hăitaşilor şi trebuiau mângâiaţi sau biciuiţi la fiecare cotitură de drum.

Marele Toomai era furios şi îndemna pe Kala Nag să meargă în pas grăbit; băiatul însă era foarte mulţumit şi tocmai din cauza aceasta nu era dispus să stea cu nimeni de vorbă. Petersen Sahib vorbise cu el şi îi dăduse şi un ban de argint, prin urmare era tot atât de mândru ca şi soldatul pe care comandantul său îl scoate din rânduri în faţa frontului şi-l laudă pentru buna lui purtare.

— Ce-o fi vrut să spună Petersen Sahib cu jocul elefanţilor? întreabă el pe mama lui într-un târziu.

Marele Toomai îl auzi şi murmură supărat:

— Că tu nu vei deveni niciodată tovarăş al acestor bivoli de bătăuşi, asta a spus. Mă... Cei din faţă!... Ce faceţi acolo? răcni Marele Toomai.

Un băieţaş assamit, care mergea mai în faţă cu două sau trei rânduri de elefanţi, se întoarse şi strigă:

— Adu-l pe Kala Nag încoace, să mi-l buşească puţin pe puiul acesta şi să-l înveţe minte. De ce m-o fi ales Petersen tocmai pe mine să cobor în vale cu cireada asta de măgari obişnuiţi, să pască în mijlocul semănăturilor de orez... Adu elefantul pe marginea potecii şi pune să-l buşească de câteva ori cu colţii... Pe toţi zeii din munţi, elefanţii aceştia tineri sau au înnebunit de-a binelea sau simt aproape pe tovarăşii lor rămaşi în junglă.

Kala Nag buşi pe tânărul elefant de câteva ori cu colţii între coaste, încât acesta aproape îşi pierdu respiraţia, iar Marele Toomai răspunse:

— La ultima vânătoare am curăţat munţii de elefanţi sălbatici, prin urmare înghesuiala se datorează nepriceperii voastre de a conduce caravana. Vă închipuiţi însă că nu am

intenţia să mă ocup tot drumul de voi şi să fac ordine.

— Ascultaţi la el ce spune! interveni un alt hăitaş. Zice că am curăţat munţii de elefanţi. Mă, dar deştepţi mai sunteţi voi, oamenii de la şes. Oricine, afară de un cap sec ca aceştia, îşi dă seama că ei ştiu ceea ce ştiu, anume că anul acesta s-a terminat cu vânătoarea elefanţilor. Prin urmare în noaptea aceasta toţi elefanţii sălbatici vor... dar la ce să mai risipesc vorba de dragul unei broaşte râioase?

— Ce vor face elefanţii în noaptea aceasta? întrebă Micul Toomai.

— Ce-i cu tine piciule? Aici eşti! Ei bine, ţie îţi voi spune, pentru că te văd băiat la locul tău. În noaptea aceasta elefanţii vor juca! Iar tatăl tău, care spune că a curăţat toţi munţii de elefanţi sălbatici, ar face mult mai bine dacă în noaptea aceasta ar lega elefanţii lui cu lanţuri duble de ţăruşi.

— Ce vorbe sunt acestea? De patruzeci de ani, din tată în fiu am îngrijit de elefanţi, dar până acum n-am auzit pe nimeni pomenind de jocul elefanţilor.

— Asta este adevărat, deoarece un om din văi, care trăieşte într-o colibă, nu poate vedea altceva decât pereţii colibei lui. N-ai decât să laşi în noaptea aceasta elefanţii nepriponiţi şi vei vedea ce se întâmplă; cât despre jocul lor, eu am văzut unde... Bapree-Bap! Câte cotituri are fluviul Dihang? Am ajuns din nou la un vad şi va trebui să trecem puii prin apă. Opriţi-vă, cei din urma convoiului!

Vorbind aşa, mai ciondănindu-se din când în când şi bălăcind prin vadurile râurilor pe care le întâlneau în cale, ajunseră pe înserate la un fel de cantonament, unde trebuiau să se oprească pentru noapte cu cireada noilor elefanţi, care începuseră să se neliniştească.

Aici elefanţii fură legaţi cu lanţuri de picioarele dinapoi şi priponiţi de ţăruşi de fier bătuţi adânc în pământ; cei prinşi de curând fură legaţi în cujbe îndoite, şi îngrămădiră nutreţul în faţa lor ca să aibă ce mânca în timpul nopţii. Când ziua începu să se îngâne cu noaptea, hăitaşii coborâţi

din munţi se duseră la Petersen Sahib, lăsând în grija oamenilor din văi, ca noaptea aceasta să păzească elefanţii cu mai multă băgare de seamă decât înainte, iar când aceştia întrebară care este motivul neliniştii lor, hăitaşii începură să râdă.

Micul Toomai stătuse ca să vadă de Kala Nag în timpul mesei, pe urmă după ce se înseră de-a binelea, începu să cutreiere cantonamentul în căutarea unei tobe şi se simţea extrem de mulţumit. Când un copil hindustan de seama lui se simte mulţumit, nu aleargă fără nici un rost de colo până colo, ci se aşeză jos şi îşi face o petrecere în felul lui. Micul Toomai era fericit că Petersen Sahib stătuse cu el de vorbă, şi dacă n-ar fi reuşit să găsească ceea ce căuta, cu siguranţă că s-ar fi îmbolnăvit: Negustorul de dulciuri care se aşezase cu cortul aproape de cantonament îi împrumută un tam-tam al lui – un fel de tobă care se bate cu podul palmei – şi aşezându-se cu ea între genunchi, în faţa lui Kala Nag, începu să o bată, în timp ce stelele se aprindeau deasupra lor. Pe măsură ce îşi dădea seama de marea cinste pe care i-o făcuse Petersen Sahib vorbind cu el, în mijlocul căpiţelor de fân din faţa elefanţilor, zumzetul surd al tobei se ridica tot mai îndrăzneţ spre stele. Nu cânta o melodie anume şi cântecul lui nu avea nici cuvinte, dar se simţea nespus de fericit.

Elefanţii cei tineri întindeau de legăturile cujbelor şi mugeau din când în când prin seninul nopţii, iar departe, dinspre corturi, Toomai auzea pe mama sa legănând pe frăţiorul lui cel mic să-l adoarmă, în timp ce cânta un cântec străvechi de leagăn despre marele Zeu Shiva care odinioară învăţase toate animalele ce trebuie să mănânce fiecare... Cântecul acesta de leagăn este foarte duios şi prima strofă începe cam aşa:

Shiva care ai dat secerişului rod şi vânturile ai pus să bată,
Tu care ai stat în pragul zilei cel dintâi,

din vreme neîncepută,
Şi parte fiecăruia făcuşi de hrană, de muncă şi de soartă
Pe o formă stăpânului încoronat şi
cerşetorului în prag de poartă.
Shiva atotştiutor, el toate le-a făcut
Mahadeva! Mahadeva! Pe toate el le-a izvodit:
Scaieţi pentru cămile şi fânul pentru boi
Iar sânul cald, copii, odihnă pentru voi.

Micul Toomai petrecea fiecare vers de câte un tam-ta-tam şi continuă aşa, până în clipa când se simţi obosit şi se întinse să doarmă în fânul care era aşternut în faţa lui Kala Nag. Într-un târziu elefanţii începură să se culce unul câte unul, aşa cum le era obiceiul, până când nu mai rămase în picioare decât Kala Nag care era priponit pe partea stângă a convoiului; elefantul se legăna pe picioare fără întrerupere şi ciulea urechile, căutând să prindă zvonul molcom al vânturilor care veneau dinspre munţi. Noaptea era plină de murmurele nesimţite care toate închegate împreună fac imensa tăcere: fâşâitul sec al unei trestii de bambus ale cărei frunze se lovesc între ele, pasul furiş al unei vietăţi care se pierde pe potecile ascunse din hăţişuri, piuitul molcom sau fâşâitul aripilor întinse ale unei păsări treze (în timpul nopţii păsările sunt mult mai treze decât ne-am putea noi închipui), plescăitul unei picături de rouă scăpate de pe o frunză. Micul Toomai dormi un timp, iar când se trezi, luna strălucea pe cer; Kala Nag stătea în aceeaşi atitudine şi cu urechile ciulite. Toomai se întoarse în fânul care susura şi se uită la spinarea enormă a elefantului care acoperea jumătate din cerul înstelat; în timp ce se uita la el, din mari depărtări se auzi chemarea unui elefant sălbatic, atât de stinsă şi de depărtată, încât nu părea să trezească mai mult ecou decât zângănitul unui ac cu gămălie căzut în gol. Dintr-o dată toţi elefanţii priponiţi se ridicară în picioare şi începură să se frământe, aşa că mugetul lor trezi pe toţi mahuţii adormiţi; paznicii ieşiră şi

cercetară ţăruşii; ici colo strânseră lanţurile pe picioarele animalelor sau înnodară frânghiile, pe urmă totul se cufundă din nou în tăcere. Unul dintre elefanţii proaspăt prinşi, aproape îşi smulse ţăruşul din pământ. Marele Toomai veni şi desfăcu lanţul de pe picioarele lui Kala Nag, apoi legă cu el elefantul cel tânăr, prinzându-i piciorul dinainte de cel dinapoi. Nu uită însă nici să aducă o mână de fân, pe care după ce o răsuci, o legă în jurul picioarelor lui Kala Nag, ca să-şi aducă aminte că şi el este destul de solid priponit. Îşi aducea aminte că acelaşi lucru văzuse şi pe bunicul şi părintele său, făcându-l de sute de ori. De astă dată însă Kala Nag nu dădu nici o atenţie celor ce făcea paznicul său, cum avea obiceiul înainte. Elefantul stătea nemişcat în picioare, cu capul puţin mai ridicat şi urechile desfăcute ca nişte apărători, privind în adâncul senin al nopţii şi adulmecând vânturile care băteau din partea munţilor Garo.

— Bagă de seamă căci noaptea aceasta este neliniştit, zise Marele Toomai către fiul său, apoi intră în cort şi adormi din nou.

Micul Toomai era gata să aţipească şi el, când auzi cujbele din scoarţă de palmier plesnind cu un sunet sec, şi deschizând ochii văzu pe Kala Nag furişându-se printre ţăruşii între care era priponit, tot atât de nesimţit ca şi o pală de neguri când se ridică din văi. Băieţaşul se luă după el, lipăind cu picioarele goale în lungul cărării şi strigă în şoaptă:

— Kala Nag! Kala Nag! Oh, Kala Nag! Ia-mă şi pe mine cu tine!

Elefantul se întoarse fără nici un zgomot, făcu trei paşi înapoi, întinse trompa şi, apucând băiatul, îl ridică în spinare, apoi, înainte ca Toomai să se poată aşeza comod, intră cu el în adâncul junglei.

Din cantonament se auzi mugetul furios al elefanţilor priponiţi în ţăruşele de fier, pe urmă totul se linişti în fundul nopţii şi Kala Nag o luă înainte. Din când în când se auzea

fâşâitul ierburilor înalte care îi băteau coastele, cum bat valurile în pântecele unei corăbii; altădată ramurile joase ale arborilor sălbatici de piper îi măturau spinarea cât era de lungă, sau pe marginea potecii pe unde treceau se auzeau plesnind mlădiţele de bambus, zdrobite de umerii lui uriaşi; cu toate acestea elefantul mergea tot timpul fără nici un zgomot şi pătrundea tot mai adânc în bungetul munţilor Garo, cum ar fi pătruns în vălătucul unui fum. Kala Nag urca poteca la deal, şi cu toate că printre ramurile copacilor putea vedea stelele, Micului Toomai îi fu peste putinţă să recunoască în ce parte se îndreptau.

După o bună bucată de drum, Kala Nag ajunse pe coama muntelui şi se opri câteva clipe, aşa că Micul Toomai putu vedea jungla întinsă în faţa lui ca un covor bătut de lumina lunii, întinzându-se până la depărtări de sute de kilometri, iar departe în fund se vedea ceaţa albăstruie care se târa deasupra fluviului. Micul Toomai se plecă înainte şi privi pădurea aşternută în faţa lui, apoi îşi dădu seama că bungetul acesta se trezise la sosirea lor şi printre copacii înveliţi de întuneric, încep să mişune vietăţile. Simţi cum îi trece pe lângă urechi un uriaş liliac cafeniu din specia celor care se hrănesc cu fructe; în lungul hăţişului uscat, dintre copaci se auzi fâşâitul unui arici; în fundul întunericului, între trunchiurile copacilor auzi un urs săpând de zor rădăcinile în pământul cald şi afânat, mormăind mereu în timp ce scormonea cu labele.

Pe urmă ramurile copacilor se uniră din nou deasupra lui, şi Kala Nag începu să coboare, dar de astă dată nu mai mergea în pas domol, ci se repezi ca o ghiulea de tun când îi dai drumul, şi începu să gonească; picioarele lui enorme se mişcau ritmic, întocmai ca pistoanele unei maşini cu aburi, făcând la fiecare ridicare câte un pas de aproape şase metri, şi la fiecare mişcare pielea lui încreţită se auzea scârţâind la încheieturi. Hăţişul tăiat în două de drumul pe care îl făcea se auzi şuierând pe ambele părţi, de părea că cineva sfâşie o pânză; vrejurile tinere pe care le dădea la o

parte cu umerii îi biciuiau coapsele, iar în colţii lui erau snopi întregi de liane şi curpeni pe care îi smulgea în drum, în timp ce-şi croia brazdă de cărare, lovind cu capul în dreapta şi stânga, ca o coroană gigantică. Micul Toomai se întinse cât fu de lung sub ceafa elefantului, de frică să nu fie măturat din spinarea lui de vreo ramură care atârna prea jos. Din cauza vârtejului goanei, ar fi preferat acuma să fi rămas mai bine în tabără. Drumul pe unde treceau era mlăştinos, căci picioarele lui Kala Nag se auzeau fleşcăind în aluatul moale al pământului, de câte ori le ridica pentru ca să le ducă înainte; ceaţa rece a nopţii, care se târa din fundul văii, începu să înfioare pe Micul Toomai. Se auzi apoi cum elefantul bălăceşte în marginea unei ape, şi valurile unui fluviu treceau vâjâind, în timp ce Kala Nag îşi pipăia drumul la fiecare pas pe care îl făcea. Prin vâjâitul apei care bătea înspumată flancurile elefantului, Micul Toomai auzi în susul şi în josul fluviului nenumărate bălăceli, mugete şi sforăituri, iar prin trâmbele de ceaţă care se înghesuiau, în jurul lui, i se păru că vede umbre care se strecurau înainte, o dată cu ei.

— Ehe, murmură el clănţănind din dinţi. Noaptea aceasta, neamul elefanţilor s-a pornit la drum. Prin urmare, azi e jocul elefanţilor.

Kala Nag ieşi din albia fluviului şi după ce suflă un val de apă din trompă, începu din nou să urce la deal; de astă dată însă nu mai era singur şi nici nu mai trebuia să-şi taie drumul, căci drumul se vedea tăiat în faţa lor pe o lărgime de şase coţi şi ierburile junglei, călcate în picioare, încercau să se ridice. Câteva minute înainte trecuse pe aici o cireadă de elefanţi. Micul Toomai se uită înapoi şi exact în clipa aceea văzu un enorm elefant sălbatic, cu ochii mici ca de purcel şi roşii ca doi cărbuni aprinşi, ieşind din apele fluviului. Pe urmă ramurile copacilor se închiseră din nou deasupra lor şi începură iarăşi să urce, petrecuţi de fanfara de trompe şi de trosnetul crengilor, frământate în picioarele pachidermelor, pe ambele părţi ale cărării.

Într-un târziu, Kala Nag se opri între trunchiurile a doi copaci din vârful unui munte; copacii aceştia făceau parte dintr-o îngrăditură făcută în jurul unui teren de formă neregulată care putea să aibă trei până la patru hectare, şi toată această suprafaţă, după cât putu vedea Micul Toomai, era bătătorită, de-ţi venea să crezi că e pavată cu lespezi. Ici-colo pe întinderea acestui teren se vedea câte un copac, dar scoarţa de pe el era smulsă, şi însuşi lemnul lucea în bătaia lunii, de părea că este poleit. Din ramurile lor atârnau liane cu florile albe ca de ceară, spânzurând obosite deasupra pământului, ca nişte fiinţe toropite de somn, dar încolo, cât vedeai cu ochii, nu era un fir de iarbă ci numai pământul bătătorit. În lumina lunii pământul avea o culoare cenuşie ca oţelul, afară de locurile unde se vedeau opriţi elefanţii care aruncau pe pământ umbre negre ca păcura. Micul Toomai privea înaintea lui, cu ochii ieşiţi din orbite, şi, reţinându-şi răsuflarea, vedea cum dintre trunchiurile copacilor uriaşi ieşeau mereu elefanţii în luminiş. Micul Toomai nu ştia să numere decât până la zece, dar numără pe degete câte zece, până ce începu să simtă că-i vâjâie capul ca o morişcă. Dincolo de luminiş, în mijlocul bungetului, auzea pasul greu al elefanţilor care îşi făceau drum spre culmea muntelui şi de cum soseau între trunchiurile copacilor care îngrădeau locul bătătorit începeau să se legene ca nişte umbre.

Între cei sosiţi erau elefanţi uriaşi, cu colţii albi, cu frunze veştede, cu ramuri tinere şi nuci prinse în cutele pielii de după ceafă şi după urechi; muieruşte grase cu puii de un negru aprins care dădeau mereu târcoale pe lângă ugerul mamei lor; elefanţi tineri cu colţii abia răsăriţi, dar foarte mândri de ei; muieruşte bătrâne şi sterpe cu chipurile scofâlcite şi ochii trişti, cu trupurile ca scoarţa copacilor putrezi; bătrâni elefanţi sălbatici cu trupul vărgat de rănile vindecate care se întindeau de la umeri până la coadă, ca o mărturie a luptelor prin care trecuseră, iar pe trupul lor uriaş se mai vedeau încă lipiile uscate de mâl pe care le

aduceau din tăvăleala prin băltoacele unde se scăldaseră; între ei era unul care avea un colţ rupt şi purta pe trupul lui urma unei groaznice bătălii, lăsate pe umeri de gheara tigrului care se înfipsese în el.

Elefanţii se întoarseră cu capetele unul spre altul şi se plimbau doi câte doi în largul luminişului, iar cei rămaşi singuri se legănau neîncetat pe picioare, ca în ritmul unei melodii nesimţite. Erau sute şi sute de elefanţi. Micul Toomai se simţea în deplină siguranţă, întins pe spinarea lui Kala Nag, căci ştia dinainte că nici în cuprinsul unei keddah, un elefant sălbatic nu îndrăzneşte să înalţe trompa ca să ridice un om încălecat pe gâtul unui elefant îmblânzit, iar în noaptea aceasta elefanţii adunaţi aici nu se mai gândeau la oameni. La un moment dat toţi elefanţii se opriră şi ciuliră urechea: din adâncul junglei se auzea zângănitul fiarelor încopciate pe picioarele unui elefant. Era Padmini, elefantul lui Petersen Sahib, care îşi rupsese lanţul de pe lângă ţăruşul la care fusese priponit şi venea în goană spre culmea muntelui la adunare. Micul Toomai mai văzu un elefant venind în goană, dar pe acesta nu-l cunoştea şi văzu că pe trup şi mai ales pe piept era ros

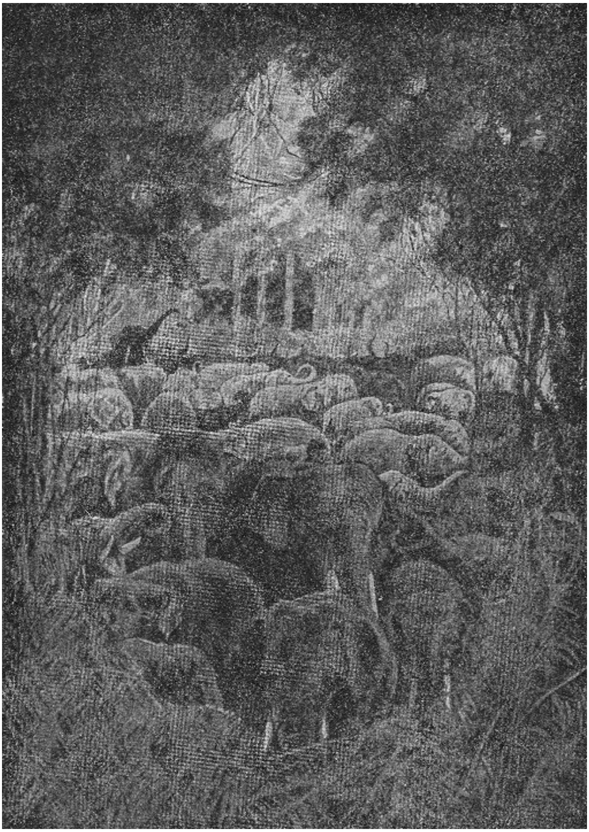

de urma frânghiilor în care fusese legat; probabil şi acesta reuşise să scape dintr-un lagăr care era undeva prin munţii din împrejurimi.

După un timp oarecare, dintre copacii junglei nu se mai auziră venind elefanţi, şi Kala Nag se porni dintre trunchiurile între care se oprise şi se îndreptă spre mijlocul luminişului, grohotind şi gemând încet; pe urmă toţi elefanţii începură să grohăie şi să chicotească pe limba lor, schimbându-şi greutatea trupului de pe un picior pe altul.

Micul Toomai, întins pe pântece, vedea sutele de spinări ale elefanţilor uriaşi agitându-se, cu trompele ridicate în vânt, cu urechile bătând ca nişte lopeţi, cu ochii mărunţi învârtindu-se în orbite. Auzea sunetul sec al colţilor care se loveau din întâmplare, pocnetul trompelor care se încolăceau în aer, scârţâitul umerilor gigantici care se frecau unul de altul şi plesnetul cozilor uriaşe care foşneau. Prin faţa lunii trecu apoi un nor şi rămaseră în complet întuneric; cu toate acestea fâşâitul, grohăitul şi foşnetul continuă ca şi mai înainte. Îşi dădu seama că în jurul lui Kala Nag era adunată o mulţime enormă de elefanţi, deci ar fi fost peste putinţă ca să-l scoată din mijlocul lor, prin urmare încleştă dinţii şi începu să dârdâie în tăcere. În împrejmuirea unei keddah era lumina torţelor şi chiotele oamenilor, dar aici era complet întuneric, iar într-un rând simţi o trompă ridicată în aer care coborî şi-i pipăi încet genunchii.

Auzi apoi un elefant care suflă în trompă ca într-o trompetă uriaşă şi imediat după aceea, timp de câteva secunde, toţi elefanţii intonară în cor un teribil şi fioros trâmbiţat de trompe. Din ramurile copacilor picurii grei de rouă se scurgeau peste ei ca o bătaie repede de ploaie, pe urmă se auzi un vuiet surd, la început abia perceptibil, pe care băiatul nu-l putea desluşi de unde vine, apoi vuietul deveni tot mai puternic şi Kala Nag începu să ridice picioarele ritmic, unul după altul, lovind cu ele în pământ, ca nişte baroase de potcovărie. Elefanţii începură să bată cu toţii din picioare şi vuietul semăna acum cu bătaia unei

uriaşe tobe de război la gura unei peşteri. Roua de pe frunze cădea greu, până când nu mai avu de unde să cadă şi vuietul creştea ca o apă mare, cutremurând pământul în jurul lor, până când Micul Toomai nu mai putu suporta acest muget neîntrerupt şi îşi duse mâinile la urechi. Vuietul uriaş al miilor de picioare care frământau pământul însă creştea mereu şi-l simţea răsunându-i în tot trupul. O dată sau de două ori simţi pe Kala Nag că face câţiva paşi pe urmă auzi freamătul picioarelor, zdrobind mlădiţele copacilor din care sărea mustul, dar acest zgomot nu dură decât câteva clipe, căci imediat după aceea frământarea picioarelor se auzi din nou pe pământul bătătorit. Un copac se auzi trosnind în apropierea lor şi Micul Toomai întinse braţul prin întuneric şi-i simţi scoarţa; Kala Nag însă înainta mereu, bătând din picioare, aşa că acum nu-şi mai putea da seama în ce parte a luminişului se găseşte. Elefanţii nu mai grohăiau, numai într-un rând se auziră puii, dar imediat după aceea veni un vuiet ca de îngrămădeală, şi pocnetul picioarelor continuă fără întrerupere. Trecuseră mai bine de două ceasuri de când ţinea această frământare şi trupul Micului Toomai vibra ca tăiat de cuţite; după miresmele aerului care se primeneau însă mereu, băiatul îşi dădu seama că se apropie zorile.

Dincolo de culmea munţilor se crăpa de ziuă şi lumina ca o perdea albă începu să despartă întunericul; pocnetul picioarelor se opri la prima rază de soare care se aprinse în depărtări, parcă ar fi fost un ordin venit din altă lume. Înainte ca Micul Toomai să-şi fi putut da seama ce se întâmplă în jurul lui, şi înainte ca cel din urmă ecou al vuietului uriaş să-i fi pierit din urechi, în jurul lui nu mai văzu nici un elefant, afară de Kala Nag, de Padmini şi de elefantul străin care purta urmele frânghiilor pe spinare şi pe piept. Nici pe coasta muntelui la vale sau printre copaci nu se auzea nici o şoaptă, nici nu se mişca nimic din care ai fi putut să-ţi dai seama încotro au dispărut ceilalţi.

Micul Toomai făcu ochii mari şi se uită cu băgare de

seamă în jurul lui. Vedea că luminişul, după cât putea el să priceapă, se mai lărgise. În mijlocul lui erau acum mai mulţi copaci decât înainte, iar hăţişul junglei cu ierburile, copacii şi lianele ei, se dăduseră înapoi. Se mai uită o dată şi începu să-şi dea seama de cele ce se întâmplaseră: elefanţii zdrobiseră în picioare copacii şi hăţişul din marginea luminişului, făcându-l puzderii şi amestecându-l cu sucul ramurilor pline de sevă; îl frământaseră în pământ şi-l bătătoriseră, de nu se mai cunoştea nimic din ce fusese.

— Of! gemu Micul Toomai şi-şi simţi pleoapele grele ca plumbul. Stăpâne Kala Nag, hai să luăm şi pe Padmini şi să ne întoarcem în lagărul lui Petersen Sahib, căci altfel eu nu mă mai pot ţine mult în spinare.

Elefantul cel străin se uită după ei cum se depărtează, apoi se întoarse şi apucă acelaşi drum pe care venise. Probabil el era de la aşezările unui prinţ indigen care puteau să fie la o depărtare de şaizeci până la o sută de mile de aici.

Două ceasuri mai târziu, în timp ce Petersen Sahib îşi lua prânzul de dimineaţă, elefanţii ale căror lanţuri fuseseră dublate în noaptea aceasta, ridicară trompele în aer şi mugiră, iar Padmini, plin de noroi până la umeri, intră în tabără urmat de Kala Nag care se legăna pe picioarele umflate de atâta drum.

Micul Toomai era alb la faţă şi tras, iar în păr avea frunze veştede şi pline de rouă; cu toată oboseala, încercă să salute pe Petersen Sahib şi strigă cu glasul stins:

— Jocul elefanţilor... Venim de acolo... l-am văzut... şi acum mor!

Când Kala Nag se lăsă în genunchi, băiatul căzu de pe spinarea lui leşinat.

Copiii indigenilor însă nu au nervii prea slabi ca să ai pricină să-ţi faci grijă din cauza lor, căci peste două ceasuri se trezi în hamac, sub cap cu tunica lui Petersen Sahib şi în pântece cu senzaţia plăcută a unui pahar de lapte călduţ, îndoit cu puţin alcool şi un vârf de cuţit de chinină. Puţin

după aceea vânătorii şi hăitaşii cu capetele zbârlite se aşezară pe trei rânduri în faţa lui şi după ce le povesti în cuvinte scurte şi simple, cum face orice copil, tot ceea ce văzuse, la sfârşit adăugă:

— Dar dacă vă închipuiţi că v-am spus un singur cuvânt neadevărat, trimiteţi oameni care să se încredinţeze că elefanţii au bătătorit pământul mai larg în luminiş de cum era înainte; şi vor găsi zeci şi zeci şi nenumărate zeci de poteci proaspăt tăiate care duc la acest loc unde joacă elefanţii, şi unde şi-au făcut locul mult mai larg. Eu i-am văzut, căci Kala Nag m-a luat cu el, şi picioarele lui Kala Nag sunt umflate din cauza pământului pe care l-a bătătorit.

Micul Toomai adormi şi dormi întins toată după-amiaza, până pe înserat, iar în timpul acesta Petersen Sahib însoţit de Machua Appa se luară după urmele lăsate de cei doi elefanţi şi făcură drum de cincisprezece mile printre munţi. Petersen Sahib petrecuse optsprezece ani cu vânătoarea de elefanţi, dar până acuma nu văzuse decât o singură dată un astfel de luminiş. Machua Appa nu avea nevoie să se uite de două ori nici să încerce să zgârie pământul cu unghia, pentru ca să-şi poată da seama de ceea ce se întâmplase în acest luminiş.

— Băiatul a spus adevărul, zise el. Toate acestea s-au întâmplat noaptea trecută, şi am numărat şaptezeci de poteci care au fost tăiate peste fluviu. Priveşte Sahib urma pe care a lăsat-o inelul de fier de pe piciorul lui Padmini, căci în noaptea trecută a fost şi el aici.

Se uitară unul la altul, pe urmă ridicară ochii în sus şi se minunară, căci obiceiurile şi faptele elefanţilor sunt mai presus de înţelegerea oamenilor, fie că ei sunt negri, fie că sunt albi.

— De patruzeci şi cinci de ani de când vânez elefanţi, zise Machua Appa, n-am auzit niciodată ca un copil să fi văzut ceea ce a văzut copilul acesta. Pe toţi zeii munţilor... ce ar trebui să credem despre aşa ceva? întrebă el şi dădu

gânditor din cap.

Când ajunseră din nou în tabără, era tocmai vremea cinei. Petersen Sahib mâncă singur în cortul lui, dar dădu poruncă să se împartă oamenilor doi miei şi câteva păsări, raţie dublă de făină, de orez şi de sare, căci prevedea că în noaptea aceea va fi mare sărbătoare. Marele Toomai venise în goană din vale ca să-şi caute băiatul şi elefantul care îi lipsea, iar acum când îi găsise, se uita la amândoi cu un fel de sfială. În noaptea aceea fu praznic mare în jurul focurilor aprinse în faţa elefanţilor şi cel pe care îl cinstiră era Micul Toomai. Uriaşii vânători de elefanţi cu feţele pământii, bătăuşii, hăitaşii şi paznicii, împreună cu cei care cunoşteau toate tainele pentru îmblânzirea unui elefant oricât de îndărătnic, îşi trecură copilul din mână în mână şi-i făcură pe frunte un semn cu sânge de cocoş de munte, proaspăt tăiat, ca să se ştie că băiatul era muntean, priceput în tainele junglei şi slobod în toate.

Când flăcările focurilor aprinse începură să aţipească şi lumina roşie a cărbunilor reflectată pe trupurile uriaşe ale elefanţilor te făceau să crezi că şi ei sunt scăldaţi în sânge, Machua Appa, mai marele hăitaşilor şi al tuturor keddahlelor... Machua Appa, care era chipul şi asemănarea lui Petersen Sahib, cel care de patruzeci de ani nu văzuse drum bătut niciodată, Machua Appa, care era atât de mare încât nimeni nu îndrăznea să-i spună altfel decât Machua Appa, se ridică în picioare şi, luând copilul în braţe, îl ridică deasupra capului şi strigă:

— Ascultaţi fraţilor. Ascultaţi şi voi stăpânii mei care sunteţi în tabără, căci

vorbeşte Machua Appa. Băiatul acesta nu se va mai numi de aici înainte Micul Toomai ci Toomai al Elefanţilor aşa cum s-a numit şi străbunicul său înainte de asta. Ceea ce nici un bărbat nu a văzut înainte, el a văzut în lunga noapte care a trecut, de aceea fie cu el bunăvoinţa elefanţilor şi a zeilor Junglei. Băiatul acesta va deveni un mare vânător, mult mai mare decât mine, Machua Appa. El va urmări cu ochi limpezi şi siguri urmele proaspete, urmele învechite şi cele încurcate ale elefanţilor. Fie el ferit de rele în ţarcul oricărei keddahle când se va coborî sub pântecele elefanţilor sălbatici pentru a le pune cujbele, şi să-i fie lui scris că de va luneca în faţa unui elefant pornit să-l atace, să nu fie călcat în picioarele lui şi elefantul să-l recunoască pe el. Aihai! Domnii mei cei priponiţi de ţăruşe, strigă el trecând în fugă prin faţa elefanţilor, iată băiatul care a văzut jocurile voastre în luminişurile ascunse pe care nici un bărbat nu le-a văzut până acuma. Daţi cuvenita cinstire, domnii mei! Salaam karo, copii. Cinstiţi pe Toomaiul Elefanţilor! Ganga Pershad, ahaa! Heera Guj, Birchi Guj, Kutar Guj, ahaa! Padmini, tu l-ai văzut în faţa jocurilor voastre şi tu de asemenea Kala Nag, tu mărgăritar între toţi elefanţii! Ahaa! Toţi într-un glas pentru Toomaiul Elefanţilor Barao!

La acest chiot sălbatic, trompele tuturor elefanţilor se ridicară la aceeaşi înălţime cu frunţile şi mugiră ca nişte tromboane gigantice, făcând salutul care se cuvine numai Viceregelui Indiei, căci numai lui îi este dat să audă un Salaamut al keddahlelor.

Cinstirea se dădu însă de astă dată pentru Micul Toomai care văzuse ceea ce n-a mai văzut om înaintea lui, jocul elefanţilor în timp de noapte, el singur în inima munţilor Garo!

SHIVA ŞI LĂCUSTA

Cântecul pe care mama lui Toomai l-a cântat copilaşului ei

Shiva care ai dat secerişului rod
şi vânturile ai pus să bată,
Tu care ai stat în pragul zilei celei dintâi, din
vreme neîncepută,
Şi parte fiecăruia făcuşi de hrană,
de muncă şi de soartă
Pe o formă stăpânului încoronat şi cerşetorului
în prag de poartă.
Shiva atotştiutoare el toate le-a făcut
Mahadeva! Mahadeva! Pe toate el le-a izvodit:
Scaieţi pentru cămile şi fânul pentru boi
Iar sânul cald, copii, odihnă pentru voi.

Celui bogat tu i-ai dat grâul
şi orz pentru sărac ai dat,
O strachină de hrană,
celui ce bate în poartă toiag de pelerin,
Mărunt vânat la tigri şi fiare, iar stârvul la vulturi,
Ciolane pentru lupul ce noaptea coboară din păduri.
Nu fu în faţă-i nimeni trufaş, nici prea netrebnic,
Alături cu Parvati el drumul îndreptă tuturor.
Ca soţul să-şi îndemne şi ca să ispitească voinţa lui,
Femeia o şubredă lăcustă în sânul ei ascunse.
Pe Shiva atoateştiutor aşa îl ispiti
Mahadeva! Mahadeva! Întoarce-te şi vezi:
Cămilele sunt mart, tari boii din cirezi,
Din gâze cea mai mică e pruncul meu la sân!

Când gluma faptă se făcu,
râzând îi spuse atunci femeia:
Stăpâne, tu mii de guri flămânde ai
şi una nu laşi nesătulă.
Iar Domnul cu a lui milă s-a întors spre ea:
îşi are partea
Fiecare, chiar cel mai mic ce în sânu-ţi porţi ascuns.
Dar hoaţa de Parvati din faldurile rochiei
pe cea mai mică
O scoase dintre gâze ce leagănul
pe fir de iarbă-şi poartă.
Femeia atunci văzând-o de ea
se înspăimântă şi minunată,
Lui Shiva care toate ştie cu har i se închină!
Shiva atoateştiutor, el toate le-a făcut
Mahadeva! Mahadeva! Pe toate el le-a izvodit:
Scaieţi pentru cămile şi fânul pentru boi
Iar sânul cald, copii, odihnă pentru voi.

SLUGILE MĂRIEI SALE

Plouase necontenit şi din greu, vreme de o lună încheiată, peste tabăra formată din treizeci de mii de oameni, câteva mii de cămile, de elefanţi, de cai, de boi şi de catâri care fuseseră concentraţi într-o localitate numită aval Pindi, pentru a fi trecuţi în revistă de Viceregele Indiei. Acesta se pregătea să primească vizita Emirului din Afganistan, un domnitor sălbatic, dintr-o ţară şi mai sălbatică. Emirul adusese cu el o gardă personală formată din opt sute de călăreţi şi tot atâţia cai, care nu văzuseră până atunci niciodată un cantonament şi nici o locomotivă: oameni sălbatici şi cai sălbatici din fundul cel mai întunecat al Asiei Centrale. Era aproape sigur că în fiecare noapte o parte din caii aceştia îşi vor rupe căpestrele şi vor începe să galopeze în largul taberei, prin noroiul acoperit de întuneric; tot aşa cămilele speriate începeau să alerge în toate părţile şi să dea peste frânghiile cu care erau întinse corturile oamenilor, vă puteţi deci închipui cât de neplăcute erau aceste întâmplări pentru cei care aveau nevoie de odihnă. Cortul meu era destul de departe de locul unde erau legate cămilele, aşa că-mi închipuiam că sunt în deplină siguranţă. Într-o noapte însă aripa cortului fu dată la o parte şi imediat după aceea apăru capul unui om care striga cât îl lua gura:

— Ieşi repede, căci se apropie! Cortul meu a fost dărâmat! Înţelesei imediat ce vroia să spună şi după ce-mi trăsei cizmele, îmi luai mantaua de ploaie şi mă repezii afară. Vixen, foxterierul meu, ieşi pe cealaltă parte a cortului, şi numaidecât după aceea am auzit nişte răcnete şi mugete, pe urmă văzui prăjina din mijloc că începe să danseze şi să se agite ca un om beat. O cămilă se încurcase între frânghii şi cu toate că eram supărat şi ud până la piele, nu mă putui stăpâni să nu râd. O rupsei pe urmă la fugă, căci nu puteam bănui câte cămile scăpaseră din ţarc, şi puţin după aceea ajunsei destul de departe de tabără, bălăcind prin băltoacele care îmi ieşeau în cale.

Într-un târziu mă împiedicai de afetul unui tun, aşa că putui să-mi dau seama că am ajuns în liniile unde era artileria, postată pentru noapte. Cum nu eram deloc dispus să mai orbecăi prin întuneric şi noroi, îmi întinsei mantaua de ploaie peste ţeava unui tun şi cu câteva prăjini pe care le găsii în apropiere îmi făcui un fel de wigwam şi mă întinsei pe afetul unui al doilea tun, ca imediat să mă întreb încotro o fi apucat biata Vixen şi în ce parte mă găseam eu însumi în această clipă.

Tocmai când era să aţipesc, am auzit zornăitul unor hamuri şi un nechezat stăpânit, iar în clipa următoare pe lângă mine trecu un catâr care îşi scutură urechile ude de ploaie. Catârul făcea parte dintr-o baterie de tunuri cu vizor, căci îl recunoscui fără greutate după zăngănitul de lanţuri şi de curele care erau legate de şaua lui căptuşită cu pături. Tunurile cu vizor sunt piese mici de artilerie, făcute

din două bucăţi care trebuiesc înşurubate una într-alta când vrei să te serveşti de ele. Tunurile acestea se întrebuinţează în munţi şi în orice parte s-ar putea găsi o potecă pe unde să urce un catâr, iar în regiuni stâncoase sunt de cel mai mare folos.

După catâr venea o cămilă ale cărei picioare lungi şi şubrede lunecau prin clisa de noroi, iar gâtul lung i se legăna în toate părţile, ca al unei găini zăpăcite. Din fericire învăţasem de la indigeni limbajul animalelor – nu al celor sălbatice ci al celor domestice – şi înţelesei ce li s-a întâmplat. Cămila trebuie să fi fost chiar cea care se încurcase în cortul meu, căci o auzisem întrebând catârul:

— Ce să fac acum? Încotro să mă duc? M-am bătut cu o sperietoare albă care se agita în aer, dar a pus mâna pe o prăjină şi m-a lovit peste gât. (Acesta era stâlpul pe care fusese ridicat cortul meu, aşa că-mi făcu plăcere să aud ce spune). Să mai alergăm?

— Va să zică tu şi prietenii tăi, răspunse catârul, aţi răscolit toată tabăra? Mâine în zorii zilei vă vor scutura puţin de praf, dar ca să-ţi dai seama ce înseamnă asta, voi încerca eu să-ţi dau o neînsemnată arvună.

Auzeam clinchetul hamului şi al lanţurilor de la şa, iar pântecele cămilei sună ca o tobă uriaşă sub cele două rânduri de copite pe care le primi de la catâr.

— Altă dată să faci bine să nu mai alergi ca o bezmetică printre catârii de la tunuri, strigând că e foc şi că au dat hoţii. Culcă-te aici şi nu-ţi mai legăna gâtul acela deşirat.

Cămila se întinse desfăcându-şi picioarele ca un compas şi după ce icni o dată, se aşeză pe jos. Prin întuneric se auzi o bătaie de copite apropiindu-se în cadenţă de ei, şi un cal voinic de trupă venea ca la paradă, apoi sări peste afetul altui tun de alături de mine şi se opri lângă catâr.

— Asta este adevărată ruşine, zise el suflând pe nări. Săptămâna aceasta cămilele au intrat pentru a treia oară în ţarcul nostru. Cum va putea un cal să-şi păstreze puterile ca să fie în formă, când nu-l lasă niciodată să se

odihnească? Cine umblă pe aici?

— Eu sunt, catârul de la afetul tunului numărul doi, din prima baterie de tunuri cu vizor, iar cel de colo este unul dintre prietenii voştri. Dar tu cine eşti?

— Numărul cincisprezece, Grupa E, din Escadronul nouă Lăncieri. Calul lui Dick Cunliffe. Fă-mi te rog şi mie puţin loc.

— Te rog să mă ierţi, zise catârul, e atât de întuneric încât nu se mai vede nimic. Nu ţi se pare că aceste cămile sunt nesuferite? Am ieşit din ţarcul nostru şi am venit încoace, ca să-mi caut linişte şi odihnă.

— Domnii mei, bâlbâi cămila umilită, noaptea aceasta am avut visuri urâte şi ne-am înspăimântat foarte. Eu nu sunt decât o cămilă de transport şi fac parte din regimentul 39 de infanterie indigenă, tocmai din cauza aceasta eu nu pot fi atât de vrednică cum sunteţi dumneavoastră, domnii mei.

— Atunci de ce nu cari bagajele regimentului 39 infanterie în loc să alergi ca o bezmetică prin tabără? întrebă catârul.

— Au fost visuri urâte, răspunse cămila, vă rog să mă iertaţi. Ce se aude, trebuie să o rupem din nou la fugă?

— Stai binişor, interveni catârul, că de unde nu, ai să-ţi rupi cataligele alergând printre tunuri, apoi ciuli urechea şi ascultă: Aceştia sunt boii! Pe legea mea, tu şi cu prietenii tăi aţi răscolit toată tabăra, şi nu e lucru tocmai uşor să pui în picioare cireada de boi care trag la baterie.

Am auzit un lanţ greu târându-se pe pământ şi imediat după aceea apărură o pereche de boi albi înjugaţi care mergeau trişti alături; animale din acelea care sunt înhămate la tunurile grele de asediu, când elefanţii refuză să mai înainteze sub ploaia de gloanţe; pe urma lor venea un alt catâr mai tânăr, care aproape călca pe lanţul ce-l târau după ei, şi striga disperat: „Billy”.

— Acesta este unul dintre recruţii noştri, lămuri catârul cel bătrân, şi mă cheamă pe mine. Încoace tinere şi nu mai striga, căci întunericul nu face rău nimănui.

Boii se culcară şi începură să rumege tihniţi, dar catârul cel tânăr se strânse alături de Billy.

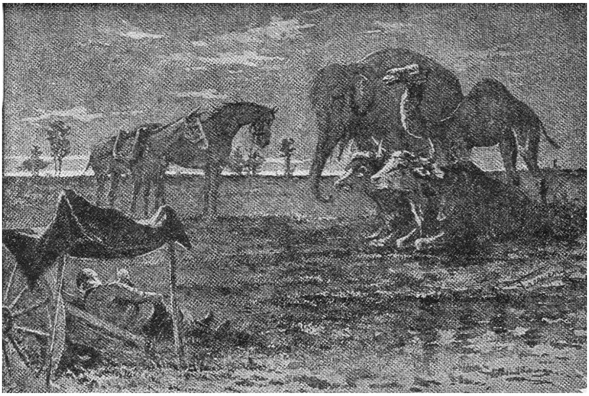

— S-au întâmplat lucruri îngrozitoare, Billy, zise catârul. Au dat buzna în ţarcul nostru. Ce crezi, au de gând să ne ucidă?

— Mi-ar face multă plăcere să-ţi pot arde o pereche de copite, numărul unu, răspunse Billy. Cine a mai văzut un catâr de paisprezece şchioape, cu educaţia pe care o ai tu, ca să facă bateria de ruşine în faţa acestor domni?

— Ia-o domol, dragul meu! interveni calul. Ştii foarte bine că la început întotdeauna este aşa. Eu când am văzut om pentru întâia dată (asta s-a întâmplat în Australia şi aveam trei ani) am alergat îngrozit o jumătate de zi, dar dacă aş fi văzut atunci o cămilă, cred că aş mai alerga şi astăzi.

Aproape toţi caii noştri pentru cavaleria engleză sunt aduşi în India de-a dreptul din Australia şi dresaţi chiar de oameni de trupă.

— Este destul de adevărat, răspunse Billy, dar pentru atâta lucru nu mai tremura tinere. Prima dată când mi-au pus şi mie hamul în spinare împreună cu şaua şi lanţurile, m-am ridicat pe picioarele dinainte şi am început să car cu copitele dinapoi, până ce am făcut praf tot ce era în jurul meu. Pe vremea aceea încă nu cunoşteam toate tainele meşteşugului de a zvârli cu copitele, dar cu toate acestea cei din baterie spun că aşa ceva n-au mai văzut niciodată.

— Bine, dar de astă dată nu a fost vorba nici de ham nici de lanţuri, ripostă catârul cel tânăr. Era ceva ca nişte trunchiuri de copaci care grohăiau şi s-au repezit în ţarcul nostru; mie mi s-a rupt căpăstrul şi nu mi-am mai găsit conducătorul; nu te-am putut găsi nici pe dumneata, Billy,

de aceea am fugit încoace împreună cu domnii aceştia.

— Hm, făcu Billy, eu când am auzit că s-au speriat cămilele, am rupt-o la fugă de unul singur. Dar se vede că atunci când un catâr de baterie şi mai ales de la tunuri cu vizor numeşte boii de la tunuri „domni”, trebuie să fie grozav de speriat. Cine sunteţi voi aceia care v-aţi aşezat acolo?

Boii îşi înghiţiră rumeguşul şi răspunseră amândoi dintr-o dată:

— Noi suntem jugul al şaptelea de la primul tun greu de asediu. Noi dormeam când au venit cămilele, dar când au început să ne calce în picioare, ne-am ridicat şi am plecat, căci e mult mai bine să te poţi întinde liniştit, chiar în noroi, decât să fii călcat în picioare în aşternut proaspăt. Prietenului dumitale care este aici de faţă i-am spus că nu este nici o pricină de spaimă, dar se vede că el ştie mai multe decât noi şi s-a gândit că e mai bine astfel. Uuh!

Pe urmă începură din nou să rumege.

— Iată ce înseamnă să te înspăimânţi tinere. Ai ajuns să râdă de tine şi boii de la baterie... Cred că nu se poate să nu-ţi facă plăcere, ce zici?

Am auzit cum îi clănţăneau dinţii şi tânărul catâr părea că spune ceva, anume că lui nu-i e frică de nici un fel de halcă de bou din lume; boii însă se mulţumiră să-şi apropie capetele unul de altul, de li se auziră coarnele lovindu-se între ele, şi continuară să rumege liniştiţi.

— După spaima pe care ai tras-o, nu mai fi acum şi supărat, căci aceasta e cea mai urâtă dovadă de laşitate, zise calul. Cred că i se poate trece oricui cu vederea când se sperie în timp de noapte din cauza lucrurilor pe care nu le poate pricepe. Noi am scăpat din ţarcurile noastre de nenumărate ori şi am rupt-o la goană cu toate că eram o herghelie de patru sute cincizeci de cai, numai din cauză că un mânz proaspăt sosit a început să ne înspăimânte cu nişte poveşti despre un fel de şerpi care se găsesc în Australia. Eram îngroziţi de moarte şi am rupt căpestrele ca să putem fugi.

— Toate acestea sunt bune şi frumoase, când eşti în tabără. Nu zic că după ce am stat la grajd o zi sau două, nu mi-aş pierde şi eu răbdarea din cauza unui lucru de nimic; bine dar ce faci în timpul serviciului?

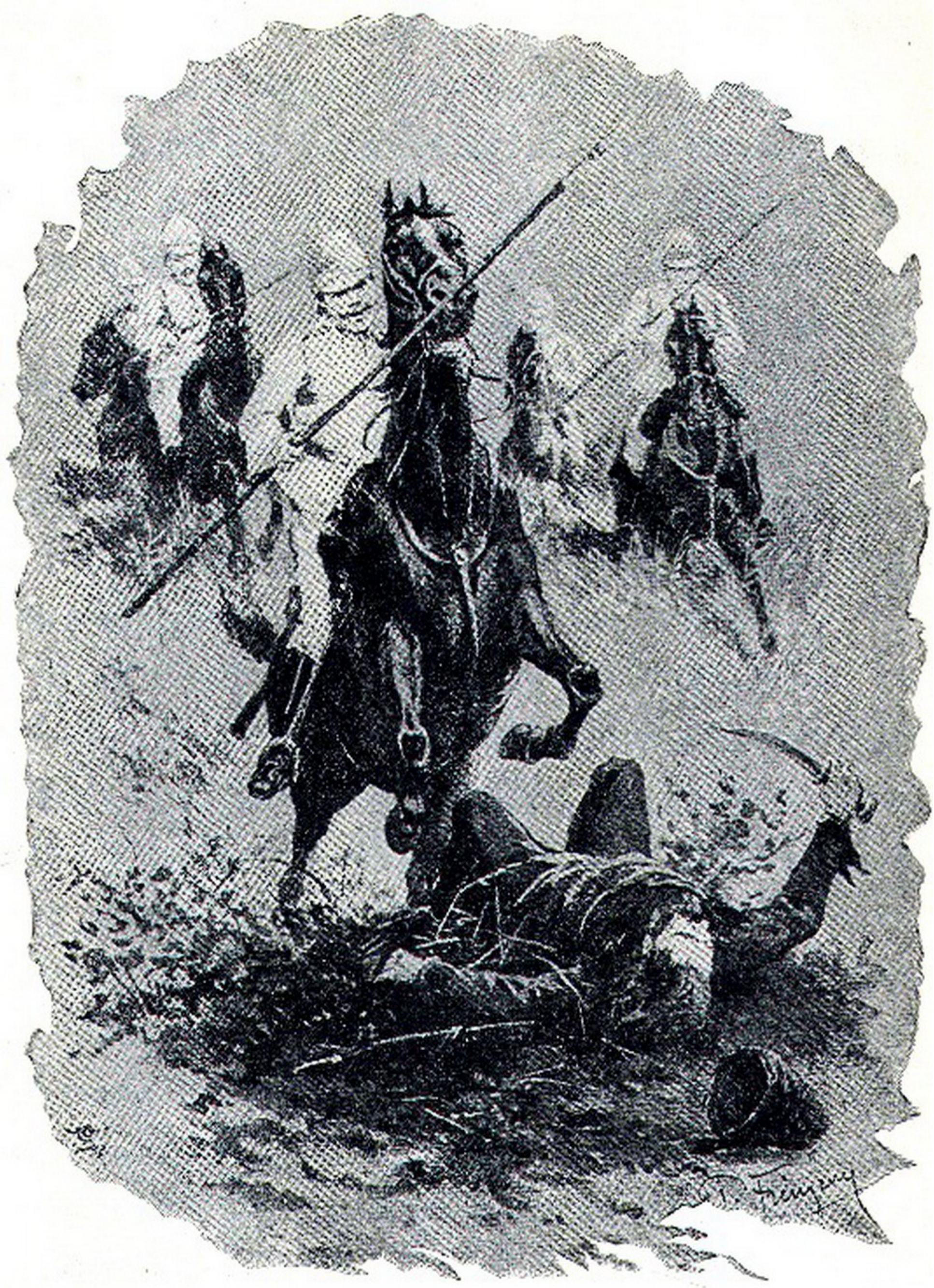

— Asta depinde, răspunse calul. De cele mai multe ori trebuie să mă reped în mijlocul unei grămezi de oameni cu capetele zbârlite şi în mâini cu cuţite – cuţite lungi şi lucitoare, mult mai agere decât cuţitul veterinarului – şi

trebuie să bag de seamă că cizma lui Dick să ajungă exact până lângă cizma omului care este alături de el, dar fără să o încalece. Alături de ochiul meu drept văd lancea lui Dick şi-mi dau numaidecât seama că nu e nici o primejdie, dar n-aş vrea să fiu în locul omului sau al calului care se găseşte în drumul nostru când ne repezim la înghesuială.

— Cuţitele lovesc? întrebă catârul cel tânăr.

— Aoleo... Într-un rând am fost lovit în piept de un cuţit, dar asta nu s-a întâmplat din vina lui Dick...

— Cred că eu aş fi avut de lucru cu cel din vina căruia am primit lovitura, declară tânărul catâr.

— Nu trebuie să cercetezi niciodată, ripostă calul. Dacă nu ai încredere în omul care te conduce, atunci e mai bine să o rupi la fugă chiar de la început. Tot aşa fac şi unii dintre ai noştri, şi eu nu-i dezaprob din cauza aceasta. După cum v-am spus, lovitura n-a fost din vina lui Dick. Omul căzuse, şi ca să nu-l calc în picioare, m-am întins să sar; în clipă aceasta el mi-a dat o lovitură de jos în sus. Când mi se va mai întâmpla aşa ceva, nu voi mai sări, ci voi călca pe el cu sete.

— Hm, făcu Billy, mi se pare caraghios ceea ce spui. Cuţitele nu sunt bune niciodată. E mult mai bine să urci o potecă de munte, în spinare cu o şa bine încinsă, să te propteşti zdravăn în toate patru picioarele şi să deschizi bine urechile; pe urmă te opinteşti şi te strecori ca un şarpe, până ajungi la sute de metri deasupra tuturora, apoi să te opreşti pe o muche unde nu este mai mult loc decât exact cât îţi trebuie ca să-ţi aşezi copitele. Când ai ajuns aici, te opreşti şi nu mai faci nici o mişcare... şi nu ceri niciodată conducătorului ca în astfel de împrejurări să te mai ţină de căpăstru, tinere... ci să stai binişor până când se montează tunul... pe urmă să te uiţi cum plouă în vale, printre ramurile copacilor, la sute de metri dedesubtul tău, de parcă ar spulbera cineva seminţe de mac...

— Nu ţi se întâmplă niciodată să poticneşti? întrebă calul.

— Se spune că atunci când un catâr poticneşte, poţi pune

cercei în urechea unei găini, răspunse Billy. Din când în când se mai întâmplă ca o şa prost încinsă să dea peste cap un catâr, dar aceasta se întâmplă rareori. Mi-ar plăcea să-ţi pot arăta cum merge meseria noastră, căci e minunată. Mie mi-au trebuit trei ani încheiaţi pentru ca să pot înţelege ceea ce-mi spuneau oamenii. Tot meşteşugul este să te fereşti ca trupul tău să se profileze pe seninul cerului, căci în felul acesta rămâi descoperit şi oamenii trag asupra ta. Adu-ţi aminte de asta tinere. Ascunde-te întotdeauna cât poţi mai bine chiar dacă ar fi să faci un înconjur de un kilometru de la drumul bătătorit. Când facem astfel de urcuşuri, eu merg întotdeauna în fruntea bateriei.

— Cum adică, să fii împuşcat şi să nu te poţi repezi în grămada de oameni care trag asupra ta? ripostă calul îngândurat. De aşa ceva eu n-aş fi capabil, căci mi-ar veni poftă să plec la atac împreună cu Dick.

— Nu se poate, căci imediat ce eşti pe poziţie, îţi dai seama că de asta se însărcinează bateria. Aceasta este tactică ştiinţifică şi foarte simplă; cuţitele însă, ptiu...

Cămila de bagaje mişca mereu capul pe o parte şi pe alta a trupului şi aştepta ca să se poată băga şi ea în vorbă. Pe urmă am auzit că-şi drege nerăbdătoare glasul şi spune:

— Am făcut şi eu puţin război, dar e adevărat că nu am urcat poteci pe munţi şi nici n-am galopat cum spune calul.

— Nu mai spune. Dar fiindcă veni vorba, ripostă Billy, trebuie să-ţi spun că nici nu ai aerul să fii capabilă să urci poteci de munte sau să galopezi... Haide, spune-ne şi nouă, burdufule, cum ai făcut?

— Cât se poate de simplu, răspunse cămila. Ne culcăm toate...

— Aoleo, dar asta ce o mai fi, murmură calul printre dinţi. Auzi, culcate!...

— Ne culcăm... caravana de o sută de cămile cel puţin, continuă dromadera, în careu cât se poate de larg, iar oamenii îngrămădesc bagajele şi şeile pe partea din afară a acestui careu. Pe urmă încep să tragă cu puşca peste

trupurile noastre, pe toate laturile careului.

— Ce fel de oameni trag cu armele? Oricine trece pe acolo? întrebă calul. Ne-au învăţat şi pe noi la manej să ne culcăm şi să lăsăm călăreţii să tragă cu arma pe deasupra noastră, dar singurul om în care aş avea încredere pentru această încercare, ar fi Dick Cunliffe, căci ţeava armei mă gâdilă pe spinare, şi-afară de asta nu pot vedea nimic cu capul întins pe pământ.

— Ce importanţă are cine trage pe deasupra ta, răspunse cămila, când în apropierea ta sunt o mulţime de oameni şi de cămile, şi nori grei de fum deasupra. Mie nu mi-e frică niciodată când lupta este în toi, de aceea aştept liniştită să văd ce este.

— Cu toate acestea ai visuri urâte şi răscoleşti toată tabăra în timp de noapte, interveni Billy. Ei bine, eu cred că înainte de a mă întinde pe pământ, nu vorbesc de culcare, capul omului care ar trage cu arma peste mine şi copitele mele, ar avea să-şi spună ceva... Aţi mai auzit o astfel de inepţie?

Urmă o lungă tăcere, după care un bou de la tunurile de asediu ridică fruntea şi zise:

— Toate acestea sunt caraghioslâcuri, căci pentru a te lupta nu există decât un singur fel.

— Ei haide, spune înainte, îl îndemnă Billy. Te rog să nu-ţi fie ruşine din cauză că sunt şi eu de faţă. Îmi închipui că voi plecaţi la luptă săltând în vârful cozii? Nu e aşa?

— Un singur fel, repetară boii dintr-o dată (probabil erau gemeni) şi acesta este următorul: să pui la tânjeală cele douăzeci de juguri ale noastre, în faţa tunului de asediu, imediat ce auzi că Două Cozi începe să buciume din trompă. (În tabără, elefantul este poreclit Două Cozi).

— Dar din ce cauză începe să buciume Două Cozi? întrebă catârul cel tânăr.

— Ca să dea de ştire că el nu vrea să se mai apropie de norul de fum care este în faţa lui... Două Cozi e mare secătură... Noi începem să ne opintim toţi dintr-o dată...

Haeva... Hullah... Haeva... Hulah! Noi nu ne căţărăm nici ca pisicile şi nici n-o rupem la fugă ca juncii, ci mergem în pas domol pe câmp deschis, toate cele douăzeci de juguri, până când ne opresc; pe urmă ne aşternem la odihnă şi tunurile grele încep să stea de vorbă cu câte un oraş ascuns în dosul zidurilor făcute din pământ bătut. Pereţii să cadă sfărâmaţi şi norii de praf plutesc în aer, de-ţi vine să crezi că sute de cirezi se întorc la grajduri.

— În timpul acesta voi vă apucaţi să paşteţi? întrebă catârul cel tânăr.

— Atunci sau altădată, e totuna, căci hrana e bună oricând. Paştem până când vin să ne înjuge din nou, ca să ducem tunul acolo unde s-a oprit Două Cozi. Se întâmplă câteodată ca din oraş să răspundă tunuri, şi câte unul dintre ai noştri să fie omorât, dar în cazul acesta rămâne cu atât mai multă iarbă de păscut pentru ceilalţi. Aceasta este soarta fiecăruia... nimic altceva. Cu toate acestea Două Cozi e o mare secătură... Acesta este felul în care trebuie să te lupţi... Noi amândoi suntem fraţi şi am venit din Hapur. Tatăl nostru a fost taurul sfânt al lui Shiva. Atâta aveam de spus...

— Ei bine, mi se pare că în noaptea aceasta am mai învăţat câte ceva, zise calul. Dar dumneavoastră domnilor, cei de la tunurile cu vizor, mai aveţi poftă de mâncare, când tunurile grele încep să tragă şi Două Cozi vine după voi?

— Asta ar fi tot atâta, ca atunci când noi ne-am trânti jos şi am lăsa oamenii să tragă peste noi, sau ne-am repezi între cei cu cuţitele. În viaţa mea n-am auzit aşa palavre. Un colţ solid de stâncă, încărcătură bine echilibrată, un conducător în care să ai toată încrederea că te va lăsa să pui piciorul unde vrei, acestea sunt condiţiile în care aş accepta să fiu catârul orişicui; cât despre altceva... nici prin gând nu-mi trece, zise Billy şi bătu din picior.

— Fireşte, continuă calul, nu fiecare este făcut din acelaşi aluat, şi bag de seamă că familia dumitale, din partea

tatălui, ar fi incapabilă să înţeleagă anumite lucruri.

— Nu te lega de familia mea, ripostă Billy (nici unui catâr nu-i place să i se aducă aminte că tatăl lui a fost măgar). Tatăl meu a fost un domn din miazăzi care ar fi fost în stare să pună pe goană orice cal i-ar fi ieşit în cale. Bagă în cap ceea ce-ţi spun, Brumby.

Brumby înseamnă cal sălbatic, fără nici un fel de ascendenţi în familie. Gândiţi-vă ce-ar zice un cal de rasă, dacă l-ai trata drept gloabă şi vă puteţi închipui cum se simţi calul acesta din Australia auzind riposta catârului. Îi văzui albul ochilor lucind prin întuneric.

— Ascultă, corcitură adusă din Malaga, răspunse calul scrâşnind din dinţi, te voi face numaidecât să înţelegi că din partea mamei eu sunt înrudit cu Carbine, cel care a câştigat premiul Melburne, iar în ţara de unde vin eu, nu suntem obişnuiţi să trecem cu vederea prostiile unui catâr cu limbă de papagal şi cap de purcel, chiar dacă face parte dintr-o baterie de petardieri care împuşcă şi cu fasole. Eşti gata să începem?

— Sus, pe picioarele dinapoi, rânchează Billy.

Amândoi se încordară pe picioare şi mă aşteptam să se încingă o bătaie în toată forma, când din întuneric se auzi un trâmbiţat prelung şi din partea dreaptă cineva strigă:

— Ce, vă apucaţi să vă bateţi acolo, copii? Liniştiţi-vă!

Se lăsară în patru picioare şi începură să sforăie cu scârbă, căci nici calul şi nici catârul nu suportă ca alături de el să vorbească elefantul.

— E Două Cozi, zise calul. Eu nu pot să-l sufăr când îl văd cu câte o coadă la fiecare extremitate a trupului. Două cozi pentru unul singur, găsesc că e prea mult.

— Sunt de aceeaşi părere, aprobă Billy, apropiindu-se de cal, ca să mai prindă curaj. În această privinţă ne înţelegem perfect.

— Cred că acest sentiment îl datorăm mamei noastre, răspunse calul, şi nu văd pentru ce ne-am ciondăni din cauza unui lucru de nimic!... Ascultă, Două Cozi! Eşti legat?

— Fireşte că sunt, răspunse Două Cozi şi chicotul îi gâlgâi în lungul trompei. M-au legat de ţăruşi pentru noapte... Am auzit ce spuneaţi adineauri, dar n-aveţi nici o grijă, căci eu nu vin să vă supăr.

Boii şi cămila murmurară cu jumătate de glas:

— Grijă din cauza lui Două Cozi? Ce copilărie! Apoi boii continuară: Ne pare foarte rău Două Cozi că ai auzit ce s-a vorbit aici, dar cu toate acestea este adevărat. Pentru ce ţi-e frică să mergi înainte, când tunurile încep să vorbească între ele?

— Uite ce, răspunse Două Cozi şi se scărpină cu un picior dinapoi în genunchiul celuilalt, cum ar face un copilaş care se pregăteşte să spună o poezie. Nu sunt tocmai sigur că voi aţi putea înţelege motivele.

— Nu ştiu dacă vom înţelege, dar una ştim, anume că tunurile trebuie duse până la capăt.

— Ştiu foarte bine, şi mai ştiu că voi sunteţi mult mai vrednici decât vă arătaţi. Cu mine însă este altceva. Zilele trecute comandantul bateriei mele mi-a spus: Pachiderm anacronic; asta mai zilele trecute.

— Acesta este probabil un mod nou de a te lupta? întrebă Billy care începuse să-şi vină în fire.

— Fireşte, voi n-aveţi de unde şti ce înseamnă asta. Eu, însă, ştiu; asta înseamnă nici albă, nici neagră, ceea ce este exact cazul meu. Eu îmi dau seama ce urmează după explozia unui obuz, dar voi, boii, n-aveţi habar de aşa ceva.

— Eu pot să-mi dau seama, zise calul, şi cred că sunt pe aproape de adevăr, dar, cât pot, caut să nu mă gândesc la aşa ceva.

— Eu pot vedea mai bine decât voi, şi mă gândesc mai mult. Eu am de apărat din cauza trupului meu uriaş o porţiune mult mai mare decât ceilalţi, şi ştiu dinainte că dacă mă voi îmbolnăvi, nimeni nu va şti cum trebuie să mă îngrijească. Tot ce-mi pot face în astfel de cazuri, este să oprească simbria conducătorului meu, în care eu nu pot avea nici un fel de încredere.

— Aha, asta explică multe... Eu, însă, pot avea toată încrederea în Dick, zise calul.

— Un regiment de oameni ca Dick nu m-ar putea face să mă schimb, chiar dacă i-aş purta în spinare. Eu ştiu destule pentru ca să nu mă simt bine în anumite împrejurări, dar tot nu ştiu de ajuns, pentru a merge înainte când presimt că trebuie să mă opresc.

— Nu prea înţelegem, ziseră boii.

— Ştiu că nu înţelegeţi şi nici nu am vorbit cu voi, căci voi nu ştiţi ce este sângele.

— Ba ştim, răspunseră boii. E ceva roşu care înmoaie pământul şi miroase.

Calul zvârli cu picioarele şi sări de câteva ori în aer, apoi începu să necheze.

— Nu mai vorbiţi de sânge, căci încep să-i simt mirosul numai când mă gândesc la el. Îmi vine să o rup la fugă, imediat ce aud de sânge şi văd că Dick nu este cu mine.

— Nu vezi că nu e nici un fel de sânge în apropierea noastră? De ce eşti tâmpit, ripostară boii şi cămila.

— E ceva îngrozitor despre care nu-mi place să vorbesc, dar de fugit tot îmi vine să fug, zise calul.

— Tocmai aici voiam să ajung, interveni Două Cozi şi începu să dea din coadă pentru a le explica în ce fel stau lucrurile.

— Păi, suntem aici de cum s-a întunecat, răspunseră boii.

Două Cozi începu să bată din picioare de-i zăngăniră inelele de fier pe care le purta.

— Tăceţi, căci n-am vorbit cu voi. Voi sunteţi incapabili să vedeţi ce se petrece în capetele voastre.

— Fireşte că nu. Noi vedem cu cei patru ochi pe care îi avem, numai lucrurile din afară, drept înainte.

— Dacă eu n-aş fi bun de altceva decât de atât, voi n-aţi mai avea nevoie să trageţi la tunuri. Dacă aş semăna cu căpitanul meu, în capul căruia se văd lucrurile ce vor urma, mult înainte de a deschide focul, şi care tremură ca o vargă, dar tot nu o ia la fugă; cum zic, dacă aş semăna cu

căpitanul, aş trage eu tunurile în locul vostru. În orice caz, dacă aş fi fost atât de deştept ca el, eu n-aş fi azi aici. Aş fi rege în junglă, cum am mai fost odată; aş dormi zile întregi şi aş face baie când mă trage inima. N-am mai făcut o baie bună de o lună de zile.

— Toate bune şi frumoase, dar cu asta n-am lămurit lucrurile, oricât le-am lungi, conchise catârul.

— Ssst, interveni calul, mi se pare că eu am înţeles ce vrea să spună prietenul Două Cozi.

— Peste câteva clipe vei putea înţelege şi mai bine, răspunse Două Cozi supărat. Deocamdată, spuneţi-mi care este motivul că asta nu vă place, şi ridicând trompa începu să buciume furios din ea.

— Opreşte, strigară amândoi deodată, atât catârul cât şi calul, şi i-am auzit bătând furioşi din copite şi tremurând, căci mugetul unui elefant în timpul nopţii este întotdeauna fioros.

— Nu mă voi opri deloc, până ce nu-mi veţi spune motivul pentru care nu vă place. Hrrum! Hrr! Hrump! Hrra! în clipa următoare se opri pe neaşteptate, şi auzind un scâncet prin întuneric, îmi dădui seama că Vixen dăduse de urma mea. Căţeluşa mea ştia ca şi mine că elefantul nu se teme de nimic în lume ca de un câine care latră; tocmai de aceea începu să sară în jurul lui Două Cozi şi să latre, repezindu-se la picioarele lui.

— Pleacă de aici, căţelule, strigă elefantul. Nu mă gâdila la glezne, că-ţi dau un picior de-ţi trece pofta. Haide, căţeluşule... haide, cuţu. Du-te acasă, jigodie, şi nu mai lătra. De ce nu vine cineva să-l gonească de aici, să nu mă muşte?

— Tare mă tem, zise Billy întorcându-se spre cal, că prietenul nostru Două Cozi se teme şi de umbra lui. Dacă mi-ar fi dat mie porţie dublă de hrană pentru fiecare câine pe care l-am plesnit în tabără cu copitele, astăzi aş fi cel puţin atât de mare cât Două Cozi.

Fluierai şi Vixen veni în goană spre mine. Era plină de

noroi de sus şi până jos şi, după ce mă linse pe nas, îmi povesti lunga ei păţanie în timpul cât mă căutase prin tabără. Nu-i spusesem până acum că eu înţeleg limba animalelor, căci şi-ar fi permis faţă de mine cine ştie ce obrăznicii, de aceea o înfăşurai în mantaua mea de ploaie, în timp ce Două Cozi bătea pământul sforăind şi vorbind singur:

— E extraordinar! Nemaipomenit, spunea el. Acesta este răul de care suferă toată familia noastră. Unde s-o fi ascuns jigodia asta?

Am simţit ca începe să pipăie cu trompa în jurul lui.

— Cred că fiecare îşi are slăbiciunea lui, continuă el strănutând. Tot aşa şi dumneavoastră, domnilor, păreaţi foarte alarmaţi când am început adineauri să bucium din trompă, nu este aşa?

— Nu tocmai alarmaţi, răspunse calul, dar îmi face impresia că am pe spinare nişte ţânţari în loc de şa. Te rog să nu începi din nou.

— Eu mă sperii de un căţel, cămila asta de aici se sperie de ceea ce visează noaptea.

— Cred că e foarte bine pentru noi că nu trebuie să ne luptăm cu toţii în acelaşi fel, interveni calul.

— Eu mă mir, zise catârul cel tânăr care tăcuse vreme îndelungată, de ce o fi trebuind în general ca noi să luptăm.

— Pentru că aşa ni se porunceşte, sforăi calul cu dispreţ.

— Serviciu comandat, adăugă Billy clămpănind din fălci.

— Hukm Hai! (Aşa e porunca) zise cămila gâlgâind din gât, iar Două Cozi şi boii repetară după ea: „Hukm Hai!”.

— Bine, dar cine dă ordinele? întrebă catârul cel tânăr.

— Omul care merge înaintea ta, cel care te încalecă, cel care te duce de căpăstru sau cel care îţi suceşte coada, răspunseră unul după altul Billy, calul, cămila şi boii.

— Dar lor cine le dă ordine?

— Ei, tinere, prea multe vrei să ştii, ripostă Billy, şi s-ar putea ca drept răspuns să primeşti o lovitură de copită. Treaba ta este să asculţi de ce-ţi spune omul care te duce

şi să nu întrebi niciodată nimic.

— Are dreptate, interveni Două Cozi, eu însă nu pot asculta întotdeauna, căci la mine, cum v-am spus, nu e nici albă, nici neagră; totuşi, Billy are dreptate. Ascultă de omul care merge alături de tine, căci altfel opreşti toată bateria în drum, şi pe deasupra te mai scutură şi de praf.

Boii de la baterie se ridicară să plece:

— S-a făcut ziuă, ziseră ei. Ne întoarcem în ţarcurile noastre. E adevărat că noi nu vedem decât ce este înaintea noastră, şi nici prea deştepţi nu suntem, dar tot atât de adevărat este că în noaptea aceasta noi am fost singurii în tabără care nu s-au înspăimântat. Noapte bună, bravilor.

Nu răspunse nimeni şi, într-un târziu, calul, ca să schimbe vorba, întrebă:

— Unde este căţelul? Un căţel înseamnează întotdeauna că este şi un om prin apropiere.

— Aici sunt, lătra Vixen de sub afetul de tun, alături de stăpânul meu. Tu, cămilă bătrână şi fără minte, ai dărâmat cortul stăpânului, care, din cauza aceasta, este foarte supărat.

— Tii, te pomeneşti că este un om alb pe aici? întrebară boii.

— Ba bine că nu, răspunse Vixen, sau poate credeai că stăpânul meu este un cirezar negru?

— Uaa! Muu! Uaa! făcură boii. Hai să plecăm de aici mai repede!

Începură să se bălăcească în noroi şi se aranjară atât de bine încât jugul le rămăsese încleştat în proţapul unui cheson de muniţii.

— Aşa vă trebuie, strigă Billy. Ce vă zbateţi aşa? Va trebui să staţi acolo până se face ziuă. Ce e cu voi? întrebă el foarte liniştit.

Boii sforăiră pe nări, cum fac animalele domestice în India când sunt speriate, şi începură să se opintească în jug, intrând tot mai adânc în noroi, până ce lunecară şi căzură în genunchi ca să nu se mai ridice. Apoi începură să

mugească sălbatic.

— Dacă nu staţi liniştiţi, vă veţi rupe grumajii în jug, strigă calul. Dar ce aveţi voi cu oamenii albi? Eu trăiesc bine cu ei.

— Oamenii aceştia ne mănâncă. Mai opinteşte-te o dată, zise boul de hăis.

Jugul se auzi pârâind, pe urmă se rupse în două şi boii se ridicară şi dispărură în tulbureala dimineţii.

Nu ştiusem până acum de ce animalele din India sunt atât de speriate când văd englezi. Oamenii aceştia mănâncă fără nici o sfială carne de vită, ceea ce nici un păstor indigen nu face, şi e foarte firesc ca astfel de gusturi să nu convină nici boilor.

— Să mă bată cu lanţurile care ţin loc de şleauri dacă mi-ar fi trecut prin minte că şi două namile ca boii aceştia se mai pot speria de ceva, zise Billy.

— Nu face nimic. Eu mă duc să văd cine este albul acesta, căci după câte ştiu eu, mai toţi au ceva prin buzunare, zise calul.

— Atunci eu te las, căci n-aş putea spune că mă prăpădesc cu firea din cauza lor. Afară de asta, albii care nu au un loc scutit unde să poată dormi în timp de noapte, sunt de obicei hoţi şi eu am în spinare lucruri care sunt proprietatea guvernului. Haide, tinere, să ne întoarcem în ţarcul nostru. Noapte bună, Australia! Cred că la parada de mâine ne vom vedea. Noapte bună, burdufule, şi caută să nu te mai împiedici altă dată! Noapte bună, Două Cozi. Dacă o fi să ne mai întâlnim, fii bun şi nu suna din trompă, căci ne strici rândurile.

Bătrânul Billy plecă, mişcându-şi greoi picioarele înţepenite, cum se cuvine unui soldat îmbătrânit în slujbă; calul veni să mă miroasă şi-i dădui câteva pişcoturi, în timp ce Vixen, care este o căţeluşă foarte vanitoasă, începu să-i tragă la braşoave despre nenumăratele herghelii pe care le aveam noi doi.

— La parada de mâine vin şi eu cu docarul. Tu în ce parte

vei fi? întrebă căţeluşa.

— Pe partea stângă a escadronului al doilea. Eu sunt cel care dă cadenţa trupei noastre, domnişoară, răspunse calul politicos. A sosit însă vremea să mă întorc la Dick. Mi-e

douăzeci de perechi de boi înjugaţi. Al şaptelea jug era nou, iar boii păreau trişti şi obosiţi. Ultimii care trecură, fură bateriile tunurilor cu vizor şi Billy mergea de parcă el ar fi fost comandantul întregii trupe. Începui să aplaud numai eu singur, dar Billy pentru nimic în lume nu ar fi privit nici la stânga, nici la dreapta.

Ploaia începu să curgă din nou şi din cauza ceţei o vreme nu mai puturăm vedea ce fac trupele. Oamenii făcuseră un enorm semicerc în mijlocul câmpului, desfăşurându-se în coloană. Această coloană se îngroşa şi se lungea mereu, zid vajnic de oameni, de cai şi de tunuri, până când avu trei sferturi de kilometru de la un capăt la altul. Pe urmă oamenii porniră de-a dreptul spre Vicerege şi Emir, iar când se

apropiară, pământul începu să se cutremure sub paşii lor, ca bordul unui vapor în adâncul căruia au început să trepideze maşinile.

Dacă nu ai asistat la aşa ceva, este peste putinţă să-ţi imaginezi efectul pe care îl face o astfel de masă de oameni prăvălită înainte. Mă uitai la Emir; până acum nu dăduse nici un semn de mirare şi nu făcuse nici un gest. De astă dată însă văzui că deschide ochii mari, tot mai mari, de aproape îi ieşeau din orbite, şi lăsând frâul pe gâtul calului, se uită înapoi. Câteva secunde păru că e gata să tragă sabia şi să se repeadă să-şi taie drum printre bărbaţii şi femeile engleze care erau îngrămădiţi în trăsurile postate la spatele lui.

Apoi, deodată, coloana se opri, pământul nu mai fremăta, armata dădu onorurile şi treizeci de fanfare începură să cânte toate dintr-o dată. Parada se isprăvise şi regimentele începură să se întoarcă în taberele lor, în timp ce muzica unui regiment de infanterie intona:

În arcă intră câte două
Dobitoacele împreună,
Ura!
Câte două patrupede,
În arcă intră la rând
Elefant cu catârul alături,
În arcă, şi afară plouă!

Am auzit pe un comandant cărunt, venit cu Emirul din partea de miazănoapte a Asiei, întrebând un ofiţer indigen:

— Spune-mi, cum de aţi reuşit să înfăptuiţi această paradă minunată?

— S-a dat un ordin pe care toată lumea l-a executat,

răspunse ofiţerul.

— Bine, dar animalele sunt tot atât de înţelegătoare ca şi oamenii?

— Ele ascultă, ca şi oamenii. Catârul, calul, elefantul sau boii ascultă de conducătorul lor, acesta ascultă de sergent, sergentul ascultă ce spune locotenentul, locotenentul execută ce i-a comandat căpitanul, căpitanul ascultă ce spune colonelul, colonelul execută ce spune brigadierul, care comandă trei regimente, iar brigadierul ascultă de general, care primeşte ordinele de la Vicerege, şi acesta este în slujba Măriei Sale, împărăteasa. Aşa am reuşit să organizăm parada.

— Ar fi bine ca lucrurile să se petrecea tot aşa şi în Afganistan, căci acolo nimeni nu ascultă decât de propria lui voinţă.

— Tocmai din cauza aceasta, adăugă ofiţerul indigen, răsucindu-şi mustaţa, Emirul vostru, pe care voi nu-l ascultaţi, trebuie să vină aici ca să primească ordinele Viceregelui nostru.

CUPRINS

FRAŢII LUI MOWGLI..4
CÂNTECUL NOPŢII ÎN JUNGLĂ...5
CÂNTECUL DE VÂNĂTOARE AL HAITICULUI SEEONEE.....34
VÂNĂTOAREA LUI KAA..36
CÂNTECUL DE DRUM AL LUI BANDAR-LOG.....................68
TIGRUL! VINE TIGRUL!..70
CÂNTECUL LUI MOWGLI..96
FOCA CEA ALBĂ...99
CÂNTECUL DE LEAGĂN AL FOCILOR.............................100
LUKANNON...126
RIKKI-TIKKI-TAVI..128
ODA LUI DARZEE...161
TOOMAI AL ELEFANŢILOR...163
SHIVA ŞI LĂCUSTA...193
SLUGILE MĂRIEI SALE..195
CUPRINS...218

Du Livre de la Jungle (R. Kipling)